

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming_Ian-Moonraker.pdb

PDB Name: Moonraker
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.1.2004
Modification Date: 8.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

=====
Ian Fleming
MOONRAKER
Version: Palm.1.0
Corrections: 2+
PalmBookZ
=====

ČÁST PRVNÍ: PONDĚLÍ

KAPITOLA 1

ÚŘEDNICKÁ PRÁCE V TAJNÉ SLUŽBĚ

Dvě osmatřicítky zahřměly současně.

Stěny podzemní střelnice si mezi sebou ještě chvíli podávaly zvuk, než se rozhostilo ticho. James Bond pozoroval, jak ústřední ventilátor pohlcuje kouř. Vzpomínka na to, jak tasil pravou rukou od levého boku a okamžitě vypálil, mu dodávala sebedůvěru. Vysunul bubínek koltu Detektiv Special a s hlavní skloněnou k podlaze čekal, až k němu v pološeru střelnice dojde instruktor.

Viděl, jak se instruktor usmívá. „Nechce se mi tomu věřit,“ řekl. „Tentokrát jsem vás dostal.“

Instruktor došel až k němu. „Já jsem sice v nemocnici, ale vy to máte za sebou, pane,“ řekl. Jednou rukou zdvihl terč v podobě horní poloviny lidského těla a druhou polaroidovou fotografií velikostí pohlednice. Podal ji Bondovi a společně odešli ke stolu s prohlížečí lampou a velkou lupou.

Bond vzal lupu a sklonil se k fotografii, která ho zachycovala při střelbě. Pravá ruka se mu ztrácela v bílé záři výstřelu. Pečlivě zaměřil lupu na levou stranu saka. Uprostřed srdce byla nepatrná bílá tečka.

Instruktor beze slova položil pod lampu velký terč se středem posunutým do místa srdce. Bondova kulka jím proletěla půl palce pod středem a mírně vpravo.

„Zachytil jste levou stěnu žaludku a kulka mi zády vyletěla ven,“ řekl spokojeně instruktor. Pak vytáhl tužku a na okraj terče udělal poznámku. „Za těch dvacet kol mi dlužíte celkem sedm šilinků a šest pencí,“ dodal lhostejně.

Bond se zasmál a odpočítal drobné. „Příští pondělí zdvojnásobíme sázky,“ prohlásil.

„Souhlasím,“ přikývl instruktor. „Ale stroj neporazíte, pane. A pokud se chcete dostat do mužstva pro Dewarovu trofej, měli bychom odložit osmatřicítky a přejít na remingtonky. U těch nových dlouhých dvaadvacitkových nábojů bude k vítězství zapotřebí nejméně 7900 bodů z 8000 možných. Většinu kulek musíte umístit na střed, který je velký asi jako šilink. Na sto yardů skutečně není moc vidět.“

„K čertu s Dewarovou trofejí,“ řekl Bond. „Mě víc zajímají vaše peníze.“ Vyklepal z bubínku do dlaně nevystřelené náboje a položil je spolu s revolverem na stůl. „Takže v pondělí. Zase ve stejnou dobu?“

„V deset mi to vyhovuje,“ odpověděl instruktor a stiskl obě kliky kovových dveří. Usmál se na Bondova záda, která mizela na strmém betonovém schodišti vedoucím do přízemí. Byl potěšen Bondovými výsledky, ale ani ho nenapadlo mu prozradit, že je nejlepším střelcem v Tajné službě. To směl vědět jen M a šéf operačního, který dnešní výsledky zaneše do Bondovy důvěrné složky.

Bond odhrnul zelený závěs na konci schodiště a došel k výtahu, který ho měl vyvézt do osmého patra vysoké šedé budovy poblíž Regent's Parku, sídla vedení Tajné služby. S výsledky střelby byl spokojen, ale pyšný na ně nebyl. Ukazovák, jímž mačkal spoušť, se mu zachvěl v kapse, když si vzpomněl na onen zlomek vteřiny, který potřeboval k vítězství nad strojem. Složitý mechanismus střelnice zdvihl terč na pouhé tři vteřiny a vypálil na něj slepý náboj, který k němu vyslal tenoučký paprsek světla. V tom okamžiku ho také vyfotografoval, jak stojí a pálí z kruhu namalovaného křídou na podlaze.

Dveře výtahu se otevřely a Bond nastoupil. Muž obsluhující výtah z něj okamžitě ucítil kordit. Vždycky takhle páchli, když odcházeli ze střelnice. Miloval ten pach. Připomínal mu vojenskou službu. Stiskl tlačítko osmého patra a položil protězu levé ruky na ovládací kliku.

Kdyby tam bylo lepší světlo, přemítal Bond. Jenže M trval na tom, že střelby musí probíhat v podprůměrných podmínkách. Přišel a opětovaná střelba z takové vzdálenosti, na jakou se k vám může přiblížit skutečný protivník. „Střelba na kus lepenky vám nic neukáže,“ poznamenal stručně k návodu na

ovládání krátkých palných zbraní v sebeobraně.

Výtah pozvolna zastavil a Bond vyšel na omšele zelenou chodbu ministerstva veřejných prací a do rušného světa dívek přenášejících složky, stále otevíraných a zavíraných dveří a tlumených telefonních zvonků.

Setřásl vzpomínky na střelbu a připravil se na běžnou denní práci.

Došel až k posledním dveřím vpravo, stejně anonymním jako všechny ostatní, které cestou minul. Nebyly ani označené čísly. Pokud měl člověk v osmém patře nějaké řízení a nebyl z osmého patra, musel ho někdo dovést do příslušné místnosti a po skončeném řízení zase odvést k výtahu.

Bond zaklepal a počkal. Podíval se na hodinky. Jedenáct. Pondělky byly příšerné. Hromady spisů a složek, jimiž bylo třeba se probrat. A víkendy na zahraničních stanovištích byly zpravidla rušné.

Vloupání do prázdných bytů. Fotografování lidí v kompromitujících situacích. Automobilové havárie všedních dnů nebyly nic proti víkendovým jatkám na silnici. Musela se roztřídit týdenní pošta z Washingtonu, Istanbulu a Tokia. Mohlo by v ní být něco i pro něj.

Dveře se otevřely a Bond si zažil každodenní okamžik potěšení nad tím, jakou má krásnou sekretářku.

„Dobrý den, Lil,“ uvítal ji.

Její úvodní hřejivý úsměv se ochladil o deset stupňů.

„Dejte sem to sako,“ řekla. „Je cítit korditem. A neříkejte mi Lil. Víte, jak to nesnáším.“

Bond si svlékl sako a podal jí je. „Když se někdo jmenuje Loelia Ponsonbyová, musí si zvykat na různé varianty svého jména.“

Postavil se k jejímu stolu v malé přední kanceláři, kterou se jí nějak podařilo zlidštit, a pozoroval, jak větší sako na kovový rám otevřeného okna.

Byla to vysoká, tmavovlasá a upjatá dívka neposkvrněné krásy, již válka a pět let práce v tajné službě propůjčily nádech nepřístupnosti. Pokud se brzy nevdá, pomyslel si Bond už posté, nebo si nenajde milence, může snadno zestaropanenštět a přidat se k té spoustě žen, které se obětovaly práci.

Bond jí to často říkal a spolu s dalšími dvěma dvounulovými agenty při různých příležitostech útočil na její ctnost. Odbývala je všechny tři shodně chladným mateřským přístupem, který v zájmu zachování neporušeného ega soukromě nazývali frigiditou. Druhý den je vždy zahrnovala malými pozornostmi a laskavostmi, aby jim dala najevo, že to byla její vina a že už jim odpustila.

Nemohli vědět, že si dělá obrovské starosti, když jsou v nebezpečí, a že je má všechny stejně ráda, ale nehodlá se zaplést s kýmkoli, kdo může být příští týden mrtvý. Práce v tajné službě byla skutečně jistým druhem nevolnictví. Ženám nezbývalo příliš soukromí na milostný vztah. Muži to měli snadnější. Pro náhodné krátkodobé vztahy měli vždy omluvy. Manželství, děti a domov pro ně nepřicházely v úvahu, pokud byli použitelní „v poli“ jak se tu obecně říkalo. Pokud však žena navázala vztah s někým mimo Tajnou službu, vystavila ji „bezpečnostnímu riziku“, takže nakonec dostala na vybranou mezi odchodem do normálního života a konkubinátem s Králem a Vlastí.

Loelia Ponsonbyová věděla, že čas jejího rozhodování se rychle blíží, a všechny instinkty jí napovídaly odejít, jenže každodenní dramata ve světě Cavell-Nightingaleové ji ještě více připoutávala ke společnosti ostatních dívek v Tajné službě a každým dnem se jí zdálo těžší zradit instituci, která ji postupně nahrazovala rodinu.

Vypracovala se na jednu z hlavních sekretářek, které měly přístup k nejtajnějším interním materiálům, a jako taková byla přirozeně předmětem největší závislosti. Ostatní dívky jim pro jejich údajný šlechtický původ za jejich zády přezdívaly „Perly“ nebo „Twinsetky“. Podle všeho skončí během dvaceti let na konci Novoročního čestného seznamu vyznamenaných Řádem britského impéria mezi úředníky Rybářské asociace, Britské pošty a Ženského spolku: „Slečna Loelia Ponsonbyová, hlavní sekretářka ministerstva obrany.“

Odvrátila se od okna. Měla na sobě pruhovanou růžovo-bílou halenku a jednoduchou tmavomodrou sukni. Bond se jí s úsměvem podíval do šedých očí. „Lil vám říkám jenom v pondělí,“ hájil se. „Celý zbytek týdne jste pro mě slečna Ponsonbyová. Ale nikdy vám neřekám Loelia. Připadá mi to jako jméno z neslušné říkanky. Mám nějaké vzkazy?“

„Ne,“ řekla stručně. Pak však zaváhala. „Ale na stole toho máte dost. Nic naléhavého, ale to množství je děsivé. Taky jsem v úpravě zaslechla, že 008 dostal volno. Odpočívá v Berlíně. To je nádherna!“

Bond se na ni podíval. „Kdy jste to slyšela?“

„Asi před půl hodinou.“

Bond otevřel spojovací dveře do velké kanceláře s třemi psacími stoly a zavřel je za sebou. Došel až k oknu a spočinul pohledem na pozdně jarní zelení stromů v Regent's Parku. Takže Bill to nakonec dokázal. Peenemünde. Odpočinek v Berlíně nevěstil nic dobrého.

Musí být v dost zuboženém stavu.

Bond se rozhodl raději nespekulovat a počkat si na zprávy z nejdůležitějšího zdroje tajných informací, dámské toalety, impotentně přezdívané „úpravna“.

Bond vzdychla posadil se ke svému stolu. Přitáhl si podnos s hnědými složkami označenými rudou hvězdou nej přísnějšího utajení. A co 0011? Před dvěma měsíci zmizel v uličce neřesti v Singapuru a od té doby o něm nikdo neslyšel. Zatímco on, Bond, agent 007, služebně nejstarší ze tří mužů, kteří si vysloužili dvounulové číslo, sedí u svého pohodlného psacího stolu, úřaduje a flirtuje se sekretářkou.

Pokřčil rameny a odhodlaně otevřel horní spis. Byla v něm podrobná mapa jižního Polska a severovýchodního Německa. Jejím výrazným rysem byla ledabyle načrtnutá červená spojovací čára mezi Varšavou a Berlínem. Vedle mapy byla ve složce ještě dlouhá strojopisná zpráva nadepsaná Hlavní cesta:

vyzkoušená trasa úteků z Východu na Západ.

Bond vytáhl černou kovovou tabatěrku a zčernalý ronson a položil je na stůl vedle sebe. Zapálil si cigaretu. Byla z makedonského tabáku a na jednom okraji měla tři zlaté proužky. Tyhle cigarety připravovala speciálně pro něj firma Morlands na Grosvenor Street.

V čalouněné otáčecí židli se naklonil nad stůl a pustil se do čtení.

Tak začínal Bondův typický den. Jen dvakrát třikrát do roka ho z této rutiny vytrhl úkol, který vyžadoval jeho zvláštní schopnosti.

Zbytek roku ho zaměstnávaly povinnosti běžného vyššího státního úředníka – pohyblivá pracovní doba přibližně od deseti do šesti, oběd, obvykle v místní jídelně, večery při kartách s několika blízkými přáteli nebo v Crockfordově herně, nebo poměrně chladné milování s jednou ze tří časově stejně disponovaných vdaných žen, víkendy strávené hraním golfu o vysoké částky v jednom klubu poblíž Londýna. Dovolenou si nebral – obvykle dostával čtrnáctidenní volno po splnění každého úkolu a nezbytné volno po dobu nemoci. Jako vyšší státní úředník vydělával patnáct set liber hrubého ročně plus nezdaněný tisíc osobního platu. Při plnění úkolu mohl utratit, kolik chtěl, takže na zbytek roku mu bohatě stačily jeho dva tisíce liber čistého.

Měl malý, ale pohodlný byt na Kings Road, starší skotskou hospodyni – poklad zvaný May – a dvousedadlový sportovní čtyřapůllitrový bentley z třicátého roku s přepřítaným motorem, který jezdil snadno rychlostí sta mil za hodinu.

Za tyto věci utrácel peníze a jeho cílem bylo mít na účtě co nejméně, kdyby ho před pětačtyřicítkou, kdy měl nárok na odchod do důchodu, náhodou zabili, jak si v temnějších chvílích připouštěl.

Osm let před důchodem bude automaticky vyřazen z týmu dvounulových agentů a přeložen na úřednické místo na vedení. Čekalo ho tedy nejméně osm těžkých úkolů. Možná šestnáct. Možná čtyřadvacet. Příliš mnoho.

Když se Bond naučil nazpaměť podrobnosti spisu, bylo ve velkém skleněném popelníku pět nedopalků cigaret. Bond vzal červenou tužku a přešel očima obsah další složky. Začínala „M“, následovalo N. O., pak nějakých dvanáct dalších položek označených písmeny nebo čísly a nakonec „00“. Na tomto místě Bond vložil do spisu čistý lístek, podepsal jej sedmičkou a odložil na svůj podnos sloužící materiálům k dalšímu zpracování.

Bylo dvanáct hodin. Sálh po dalším spisu a otevřel ho. Byl z radiotelegrafického zpravodajského oddělení NATO, opatřený poznámkou „Pouze informativní“ a nadepsaný „Radiotelegrafická složka“.

Bond si přitáhl zbylou hromadu a přečetl si pouze nadpisy na prvních stránkách spisů.

Inspektoskop – přístroj na detekci kontrabandu.

Filopon – japonská vražedná droga.

Možné úkryty ve vlacích. Č. II, Německo.

Metody SMERŠ. Č. 6 – Únos.

Pátá cesta do Pekingu.

Vladivostok. Fotografická dokumentace amerického průzkumného letounu Thunderjet.

Bonda nepřekvapila všeho chuť, kterou měl strávit. Dvounulovou sekci Tajné služby nezajímaly zprávy o probíhajících operacích dalších oddělení a stanovišť, pokud neobsahovaly údaje potřebné pro práci jediných tří mužů Tajné služby, kteří směli při plnění úkolu zabíjet a mohli dostat rozkaz zabít. Tyhle materiály nepospíchaly.

Musel v nich jen zatrhnout čísla dokumentů, které považoval za informativní i pro své kolegy, aby si je mohli přečíst, až přijedou na ústředí. Pak už putovaly jen do archivu.

Bond se vrátil ke zprávě z NATO.

„Charakteristické chování“, četl, „které se v podrobnostech liší u každé individuality, se odráží i v jedinečném ‚úhozu‘ každého radiotelegrafisty. Tento ‚úhoz‘, neboli způsob vysílání zpráv, rozpoznají zcela jasně ti, kteří mají praxi v jejich přijímání. Dá se také měřit citlivými přístroji. Pro ilustraci uvádíme případ z roku 1943, kdy Radiotelegrafický zpravodajský úřad Spojených států odhalil tímto způsobem nepřátelskou stanici v Chile, odkud vysílal mladý Němec pod krycím jménem Pedro. Když chilská policie stanici obklíčila, Pedro unikl. Za rok odborníci zachytili novou ilegální vysílačku a spolehlivě poznali Pedrův ‚úhoz‘, přestože v zájmu utajení vysílal levou rukou.“

Radiotelegrafický výzkum NATO v poslední době experimentoval s takzvaným ‚utajovačem‘, přístrojem upevněným na zápěstí telegrafisty a vysílajícím drobné signály do nervových center, která ovládají svaly na ruce. Přesto...

Na Bondově stole stály tři telefony. Černý pro hovory mimo budovu, zelený pro interní hovory a červený telefon, jehož prostřednictvím mohl volat pouze M nebo šéf operačního. Do ticha se ozvalo známé drnění červeného telefonu. Byl to šéf operačního.

„Můžete přijít nahoru?“ zeptal se příjemný hlas.

„M?“ zeptal se Bond.

„Ano.“

„O co jde?“

„Řekl mi jen, že pokud jste tady, rád by vás viděl.“

„Dobře.“

Bond položil sluchátko, oblékl si sako, řekl sekretářce, že je u M a ať na něj nečeká, a vyšel z kanceláře směrem k výtahu.

Při čekání si vybavil další případy, kdy se uprostřed nudného dne náhle ozvalo zadrnčení červeného telefonu, které ho přeneslo z jednoho světa do druhého. Pokrčil rameny – pondělí! To se dalo čekat. Přijel výtah. „Deváté,“ řekl Bond a nastoupil.

KAPITOLA 2

KOLUMBITOVÝ KRÁL

Deváté bylo poslední patro budovy. Většina místností byla obsazena lidmi ze spojů, pečlivě vybranými odborníky, kteří se zabývali mikrovlnami, slunečními skvrnami a ionosférou. Nad nimi na rovné střeše stály tři mohutné stožáry jednoho z nejsilnějších vysílačů v Anglii, které ve vstupní hale budovy ospravedlňovala bronzová tabulka s nápisem „Radiokomunikační zkoušky, s. r. o.“ Další uživatelé budovy se skrývali pod firmami „Universal Export“, „Delaney Bros. (1940), s. r. o.“, „Společnost Omnium“ a „Informace (sl. E. Twiningová, OBE)“.

Slečna Twiningová byla skutečná osoba. Před čtyřiceti lety mohla vypadat jako Loelia Ponsonbyová. Teď v důchodu seděla v malé kanceláři v přízemí a trávila čas trháním oběžníků, placením poplatků a daní svých přízračných nájemníků a zdvořilým odražením obchodníků a lidí, kteří chtěli něco vyvážet nebo si nechat spravit rádio.

V devátém patře bylo vždycky ticho. Když Bond vyšel z výtahu, a zahnul chodbou doleva, jeho kroky tlumil měkký koberec. Jak mířil k zeleně čalouněným dveřím, za nimiž sídlil M a jeho osobní personál, doléhal k němu pouze vysoký zvuk, který by necvičené ucho asi nezachytilo.

Bez klepání prošel zelenými dveřmi a zamířil chodbou do předposledních dveří.

Šéfova osobní sekretářka slečna Moneypennyová vzhledla od psacího stroje a usmála se na něj. Měli se rádi a ona věděla, že se Bondovi líbí. Měla na sobě touž modelovou halenku jako jeho sekretářka, ale s modrými pruhy.

„To je nová uniforma, Penny?“ zeptal se Bond.

„Loelia a já šijeme u stejné švadleny,“ zasmála se. „Losovaly jsme a mně připadla modrá.“

Otevřenými dveřmi k nim z vedlejší kanceláře dolehlo odfrknutí.

Vzápětí z nich vyšel šéf operačního, muž asi Bondova věku, s potměšilým úsměvem v bledém obličejí.

„Nechte toho,“ řekl. „M čeká. Zajdeme potom na oběd?“

„Rád,“ přitakal Bond. Zamířil ke dveřím vedle slečny Moneypennyové, prošel jimi a zavřel je za sebou.

Sekretářka tázavě zdvihla obočí.

Šéf operačního zavrtěl hlavou. „Myslím, že nejde o práci, Penny, poslal pro něj zcela znenadání,“ řekla vrátil se do své kanceláře, aby pokračoval v práci.

Když Bond vešel, seděl M u velkého psacího stolu a zapaloval si dýmku. Nedbale pokynul rozškrtnutou zápalkou naproti sobě a Bond se posadil. M se na něj pronikavě zahleděl skrz oblak dýmu a odhodil krabičku zápalek na prázdné místo psacího stolu potaženého červenou kůží.

„Užil jste si dovolené?“ zeptal se náhle.

„Ano, děkuji, pane,“ řekl Bond.

„Jste stále opálený,“ poznamenal M nesouhlasně. Ne že by vyčítal Bondovi dovolenou, která byla částečně rekonvalescencí. Jeho kritický tón pocházel spíše od puritána a jezuity, kteří žijí v každém lidském vůdci.

„Ano, pane,“ řekl Bond neurčitě. „U rovníku je velmi horko.“

„Jistě,“ řekl M. „Byl to zasloužený odpočinek.“ Vážně svařil obočí. „Doufám, že vám to opálení nevydrží moc dlouho. V Anglii je každý opálený člověk podezřelý. Buď nemá co na práci, nebo si dává horské slunce.“ Téma ukončil krátkým mávnutím troubele dýmky do strany.

Pak si znovu vložil dýmku do úst a nepřítomně zabafal. Vyhasla.

Sáhl po zápalkách a chvíli ji znovu rozněmčoval.

„To zlato nakonec zřejmě dostaneme,“ promluvil po chvíli. „V Haagu jsou kolem toho dohady, ale Ashenheim je dobrý právník.“

„Výborně,“ řekl Bond.

Na chvíli se rozhostilo ticho. M zíral do hlavičky dýmky. Otevřeným oknem sem vzdáleně doléhal ruch londýnských ulic. Na jedné římse přistál s tlukotem křídel holub, aby vzápětí znovu odlétl.

Bond se pokoušel něco vyčíst z důvěrně známé ošlehané tváře člověka, kterému skutečně věřil. Šedé oči však byly bezvýrazné a levý spánek, který výrazným tepem obvykle prozrazoval šéfovo napětí, se ani nepohnul.

Bond pojal náhlé podezření, že M je v rozpacích. Zřejmě nevěděl, jak začít. Bond mu chtěl pomoci.

Posunul se v židli a odvrátil zrak.

Podíval se na ruce a zcela zbytečně si vyčistil jeden nehet.

M zdvihl oči od dýmky a odkašlal si.

„Máte nějakou výjimečně neodkladnou práci, Jamesi?“ zeptal se bezbarvě.

Jamesi. To bylo nezvyklé. V této místnosti oslovoval M své podřízené křestními jmény jen velmi zřídka.

„Jen papírování a rutinní práce,“ odpověděl Bond. „Potřebujete mě k něčemu?“

„Vlastně ano,“ řekl M a zamračil se. „Ale nemá to nic společného s Tajnou službou. Je to téměř osobní záležitost. Myslel jsem, že byste mi mohl pomoci.“

„Jistě, pane,“ řekl Bond. Už jen kvůli M byl rád, že se ledy prolomily. Zřejmě se někdo z jeho příbuzných dostal do potíží a M se nechtěl obracet na Scotland Yard. Nejspíš půjde o vydírání. Nebo o drogy. Bond byl rád, že si šéf vybral jeho. Samozřejmě se o to postará. M velmi přísně odděloval služební věci od osobních, takže když požádal Bonda o pomoc v osobní záležitosti, musel si připadat jako zloděj státních peněz.

„Doufal jsem, že mi vyhovíte,“ zabručel M. „Nezabere vám to moc času. Jeden večer by měl stačit.“

Odmlčel se. „Slyšel jste jméno Sir Hugo Drax?“

„Samozřejmě, pane,“ řekl Bond překvapeně. „Jen stěží otevřete noviny, abyste na ně nenarazil. Sunday Express vydává na pokračování jeho životopis. Mimořádný příběh.“

„Já vím,“ řekl M úsečně. „Jak se díváte na zveřejněná fakta? Rád bych porovnal váš názor se svým.“

Bond se na okamžik zahleděl z okna, aby si utřídl myšlenky.

M nesnášel nesouvislé vyjadřování. Měl rád podrobné vyprávění bez zadrhávání a zámlk. Žádné dodatečné nebo dvojznačné myšlenky.

„Ten člověk je svým způsobem národní hrdina. Veřejnost ho tak vnímá. Řekl bych, že v jejich očích se řadí do stejné kategorie jako Jack Hobbs nebo Gordon Richards. Lidé ho skutečně obdivují. Považují ho za jednoho z nich, který to ovšem dotáhl hodně daleko. Vzhlíží k němu. Ne že by to se všemi těmi válečnými jizvami byl nějaký krasavec; kromě toho je trochu hlučný a příliš nápadný, ale jim se to docela líbí. Vypadal tak trochu jako Lonsdale, ale lidověji. Má pověst znalce žen, což mu nepochybně přidává na popularitě. Když si vezmete, co všechno dělá pro Británii a že přispívá z vlastní kapsy obrovskými částkami, je s podivem, že si ho lid nežádá za ministerského předsedu.“

Bond pocítil z druhé strany stolu závan chladu, ale byl rozhodnutý obhájit svůj obdiv pro Draxovy zásluhy. „Nakonec, pane,“ pokračoval v argumentaci, „vypadá to, že tuhle zemi na delší dobu uchránil války. A to mu není moc přes čtyřicet. Mám na něj stejný názor jako většina lidí. A je tu ještě ta záhada s jeho skutečnou totožností.“

Nepřekvapuje mě, že lidem je ho trochu líto, i když je to multimilionář. I přes svůj veselý život se jim jeví jako osamělý člověk.“

M se pousmál. „Připadá mi to skutečně jako příběh z Expressu. Je to jistě mimořádný člověk. Ale jak se díváte na fakta? Myslím, že toho nevím víc než vy. Spíš miň. Nečtu noviny příliš pozorně a žádný spis o něm neexistuje, kromě toho jednoho na ministerstvu války, ale ani z toho se nedá moc vyčíst. A co z toho příběhu v Expressu?“

„Je mi líto, pane,“ řekl Bond, „ale i v něm jsou fakta dost chudá.“

Znovu se podíval z okna a soustředil myšlenky. „Za německé protiofenzívy v Ardenách v zimě čtyřicet čtyři využívali Němci hojně záškodnických bojůvek. Jejich členy nazývali přízračně werwolfové. Nadělali poměrně dost škod. Uměli velice dobře zahlazovat stopy a někteří operovali ještě dlouho po ardenské porážce i poté, co jsme překročili Rýn. Prý pokračovali v činnosti i po okupaci Německa. Když však už bylo opravdu zle, rychle toho nechali.“

Jedním z jejich nejzdařilejších kousků byl atentát na velitelství týlové styčné jednotky americké a britské armády, které ovládalo takzvané záložní posily. Byli tam různí spojenečtí vojáci – američtí spojaři, britští řidiči sanitek – od každé jednotky něco. Werwolfům se nějak podařilo podminovat jídelnu, a když vyletěla do povětří, vzala s sebou i část polní nemocnice. Více než sto mrtvých a raněných. Identifikovat je bylo velmi těžké. Jedním z raněných byl i Drax.

Měl pryč polovinu obličeje a celý rok trpěl naprostou amnézií. Nikdo nevěděl, kdo ten člověk je, ani on sám. Asi u pětadvaceti mrtvých jsme nezjistili totožnost ani my, ani Američané. Buď šlo jen o zcela nedostatečnou torza, nebo to byli lidé, kteří jen projížděli nebo tam byli bez povolení. Přirozeně tam byli dva velitelé. Mizerná evidence. Nedbalé záznamy. Asi tak po roce tedy porovnali Draxe se seznamem nezvěstných na ministerstvu války. Když mu ukázali dokumenty sirotka Huga Draxe, který před válkou pracoval v liverpoolských docích, projevil náznak zájmu, a fotografie i popis víceméně odpovídaly tomu, jak musel náš člověk vypadat před tím výbuchem.

Od té doby se začal vzpamatovávat. Začal hovořit o jednoduchých věcech, vytahoval útržky vzpomínek. Doktoři na něj byli pyšní. Ministerstvo války našlo muže, který s Draxem sloužil v jedné ženistické jednotce. Dostavil se do nemocnice a s určitostí Draxe identifikoval.

Bylo rozhodnuto. Ani přes inzerát se další Hugo Drax nenašel, takže koncem pětáctýřicátého mu bylo to jméno definitivně přiděleno a byl mu přiznán nárok na zpětnou mzdu a plný invalidní důchod.“

„Jenže on stále tvrdí, že neví, kdo je,“ přerušil ho M. „Je členem klubu Blades. Často jsem s ním hrál a pak po večeri hovořil. Prý má občas silný pocit, že už tady byl. Jezdí do Liverpoolu hledat svou minulost. No, máte ještě něco?“

Bond lovil v paměti. „Po válce zřejmě na tři roky zmizel,“ řekl.

„Pak o něm začalo být slyšet ze všech koutů světa. Nejdřív z trhu s kovy. Skoupil všechny dosažitelné zásoby cenné rudy zvané kolumbit. Byla po ní velká shánka. Má velmi vysoký bod tání. Tryskový motor se bez ní nedá vyrobit. Ve světě je jí velice málo, ročně se těží jen několik tisíc tun, převážně jako vedlejší produkt nigerijských cínových dolů. Drax musel předvídat éru tryskových motorů a nějak odhadnout důležitost vzácné rudy. A taky musel někde sehnat deset tisíc liber, protože Express uvádí, že v šestačtyřicátém koupil tři tuny kolumbitu, který stál kolem tří tisíc liber za tunu. Od americké letecké společnosti, která ho rychle potřebovala, pak dostal pět tisíc navíc. A tak začal dělat

termínové obchody. Na půl roku, devět měsíců, rok. Za tři roky ovládl trh. Každý, kdo chtěl kolumbit, ho musel koupit od Drax Metals. A Drax mezitím dělal termínové obchody v dalších menších komoditách – šelaku, sisalu, černém pepři – všude tam, kde se dalo z ničeho vybudovat slušné postavení. Přirozeně riskoval, ale měl dostatek odvahy držet nohu na plynu, i když měl přehřátý motor. Veškerý zisk pak vrhal znovu do obchodu. Byl například prvním člověkem, který koupil zavřené rudné doly v Jižní Africe. Teď se znovu těží pro obsah uranu. V tom je další jmění.“

M upíral na Bonda klidný pohled. Bafal z dýmky a poslouchal.

„V City se přirozeně divili, co se to děje,“ pokračoval Bond pohlcený svým vyprávěním. „Všichni makléři na trhu surovin mluvili o Draxovi. Prodal jim, cokoli chtěli, ale za mnohem vyšší cenu, než byli připraveni zaplatit. Obchodoval z Tangeru – svobodný přístav, žádné daně, žádná měnová omezení. V padesátém už byl multimilionář. Pak se vrátil do Anglie a začal ty peníze utrácet, nebo spíš rozhazovat. Nejlepší domy, nejlepší auta, nejlepší ženy. Lóže v Opeře, na Goodwoodských dostizích. Jeho stáda jerseykého skotu sbírala ocenění, stejně jako jeho karafiáty. Dvě jachty, finanční podpora týmu pro Walkerův pohár, sto tisíc liber povodňovému fondu, Korunovační ples pro zdravotní sestry v Royal Albert Hall – neuplynul týden, aby se neobjevil v palcových titulcích na první straně některých novin. A byl stále bohatší a bohatší a lidem se to prostě líbilo. Bylo to jak z Pohádek tisíce a jedné noci. Lidem to dávalo naději. Když tohle mohl během pěti let dokázat raněný voják z Liverpoolu, tak proč ne oni nebo jejich synové? Připadalo jim to tak snadné jako vyhrát v sazce.“

Pak napsal ten ohromující dopis královně: „Vaše Veličenstvo, mohu-li být tak smělý...“ a druhý den jednoduchý titulek na šířku stránky v Expressu: SMĚLÝ DRAX, a pod ním článek o tom, že věnoval Británii veškeré své zásoby kolumbitu, aby mohla postavit obří raketu s jadernou hlavicí s doletem téměř do všech evropských měst jako okamžitou odpověď každému, kdo by se odvážil vystřelit podobnou raketu na Londýn. Věnoval deset milionů liber, vzal si na starost stavbu rakety i shromáždění vhodného personálu.

Pak se to nějak zdrželo a všichni byli najednou netrpěliví. Sněmovna byla zavalena dotazy. Opozice málem vyvolala hlasování o důvěře. A pak ministerský předseda oznámil, že návrh rakety byl schválen odborníky z Woomerské střelnice z ministerstva pro zásobování branných sil a že královna laskavě přijala dar ve prospěch britského lidu a pasovala dárce na rytíře.“

Bond se odmlčel, téměř stržen příběhem toho mimořádného muže.

„Ano,“ řekl M. „Pamatuju si ten titulek: ‚Mír přítomnosti – protentokrát.‘ To bylo před rokem. A teď je raketa téměř hotova. ‚Moonraker – Měsíční plachta.‘ A podle všeho dokáže to, co Drax říká.“

Je to všechno velice podivné.“ Zahleděl se z okna a pohroužil se do svých myšlenek.

Za chvíli se znovu otočil k Bondovi.

„A jsme u toho,“ řekl pomalu. „Nevím toho o moc víc než vy. Je to nádherný příběh mimořádného člověka.“ Zamyšleně se odmlčel.

„Má však jeden háček...“ M si poklepal troubelí dýmky o zuby.

„Jaký, pane?“ zeptal se Bond.

M zřejmě zvažoval slova. Pak se klidně podíval přes stůl na Bonda.

„Sir Hugo Drax podvádí v kartách.“

KAPITOLA 3

„ORÍZKA“ A JINÉ TRIKY

„Podvádí v kartách?“

M se zachmuřil. „Přesně tak,“ utrousil suše. „Nepřipadá vám podivné, že multimilionář podvádí v kartách?“

Bond se omluvně usmál. „Ani moc ne, pane,“ řekl. „Znám velmi bohaté lidi, kteří podvádějí sami sebe v pasíansu. Přesto mi to k Draxovi nějak nesedí.“

„No právě,“ řekl M. „Proč to dělá? A nezapomeňte, že podvádění v kartách může stále ještě člověka naprosto společensky znemožnit.“

V takzvané vyšší společnosti je to málem jediný zločin, který vás může vyřadit bez ohledu na vaše dosavadní postavení. Drax to dělá tak dobře, že ho dosud nikdo nepřistihl. Vlastně pochybuju, že ho kromě Basildona vůbec někdo začal podezírat. Basildon je předseda Blades. Přišel za mnou. Má mlhavou představu, že mám něco společného se zpravodajskou službou – v minulosti jsem mu párkrát pomohl v nějakých maličkostech. Požádal mě o radu. Říkal, že nechce v klubu skandál, přirozeně, ale především by rád zabránil Draxovi, aby ze sebe udělal hlupáka. Obdivuje ho stejně jako my všichni a bojí se o něj. Skandál tohoto druhu se nedá utajit. Členy klubu je mnoho poslanců a brzy by to proniklo do kuloárů. V tom okamžiku by se toho chopili redaktori společenských rubrik. Drax by se musel vzdát členství v klubu a nějaký jeho přítel – zřejmě Tranby Drift – by žaloval noviny pro urážku na cti. Tak to alespoň vidí Basildon a já musím říct, že se mi to jeví stejně. V každém případě jsem mu přislíbil pomoc,“ podíval se poklidně na Bonda, „takže se na to podíváte.“

Na karty jste u nás největší odborník,“ usmál se potměšile, „nebo byste měl být – po těch akcích v kasinu, na které jste byl nasazen.“

Vzpomínám si, že jsme zaplatili poměrně dost peněz za ten váš kurs podvádění v kartách, jak jste šel ještě před válkou v Monte Carlu po těch Rumunech.“

Bond se pousmál. „Steffi Esposito,“ řekl tiše. „To byl mistr. Američan. Celý týden mě nutil pracovat deset hodin denně. Učil mě míchat karty tak, abych dokázal rozdat libovolnou druhou, střední nebo spodní kartu. Tenkrát jsem o tom napsal dlouhou zprávu. Musí být někde v archivu. Znal snad všechny triky. Jak navoskovat esa, aby se dala sejmut, jak žiletkou nenápadně označit vysoké karty na okraji a na rubu; za pomoci jednoduchého zařízení dokázal posílit svůj list potřebnými kartami z rukávu. Nebo ořezal celý balíček po obou podélných stranách o necelý milimetr, jen u karet, které ho zajímaly – třeba es – udělal ořízku do mírné vypoukliny. Nebo používal malé ‚odrazky‘, zpravidla zrcátka zabudovaná do prstenu nebo do dna dýmkové hlavice. Dokonce,“ přiznal Bond, „mně tenkrát dal tip, který mi pomohl při té práci v Monte Carlu. Jeden krupíer tam používal neviditelný inkoust, který hráči s ním spojení mohli číst speciálními brýlemi. Steffi byl zkrátka skvělý chlap. Tenkrát ho pro nás našel Scotland Yard. Dokázal zamíchat balíček karet a sejmut všechna čtyři esa. Naprostý kouzelník.“

„Takový profesionál náš člověk asi nebude,“ poznamenal M. „buď by musel několik hodin denně cvičit, nebo být domluvený se spoluhráčem. Nevěřím, že by takového v klubu našel. Ne, na jeho podvádění není nic senzačního. Co já vím, může mít dokonce neuvěřitelné štěstí. Je to divné. Drax není nijak vynikající hráč – hraje bridž poměrně spontánně – ale občas přijde s nečekanou hláškou nebo překvapivým výnosem či odhozem, které jsou naprosto fenomenální. Má nezvyklé postupy, ale vycházejí mu. Vždycky odchází s výhrou – a v Blades se hraje vysoko. Za celý rok od svého vstupu ještě nebyl při každotýdenním sčítání v minusu. V našem klubu jsou dva nebo tři hráči, kteří patří ke světové špičce, ale žádný z nich nedocílil za rok takových výsledků. Dosud se o tom žertuje, ale podle mě má Basildon pravdu, když s tím chce něco dělat. Jaký systém může Drax používat?“

Bond zatoužil po obědě. Šéf operačního ho musel odepsat už před půl hodinou. O podvádění v kartách by svému šéfovi mohl vyprávět dlouhé hodiny a M, který zdánlivě neměl potřebu jídla ani spánku, by ho pozorně vyslechl a všechno by si pamatoval. Ale Bond měl hlad.

„Za předpokladu, že není profesionál, pane, a neumí si jakkoli namíchat karty, vidím jediné dvě možnosti. Buď se nějakým způsobem dívá do karet, nebo má se spoluhráčem smluvené signály. Hraje často s jedním člověkem?“

„My si po každém rabru o partnera snímáme,“ řekl M. „Pokud ovšem nejde o výzvu. Nebo o hostovský den, to je v pondělí a ve čtvrtek, a to hraje obvykle každý se svým hostem. Drax téměř vždy přichází s jistým Meyerem, svým makléřem v kovech. Dobrý chlap. Žid. Výborný hráč.“

„Snad ho odhalím, až se podívám na hru,“ řekl Bond.

„K tomu jsem chtěl právě dospět,“ usmál se M. „Co kdybyste přišel dnes večer? V každém případě dostanete dobrou večeři. Sejdeme se tam v šest. Nejdřív vás obehraju o trochu peněz v piketu a pak se zběžně podíváme na bridž. Po večeři si můžeme dát pár rabrů s Draxem a jeho přítelem. V pondělí jsou tam pravidelnými hosty. Tak platí? Určitě vás nevytrhnu z práce?“

„Ne, pane,“ usmál se Bond. „Přijdu velice rád. Budu to brát jako odpočinek. A pokud Drax podvádí, dám mu najevo, že jsem ho viděl. To by ho mělo dostatečně varovat. Byl bych velmi nerad, kdyby kvůli tomu měl mít potíže. Je to všechno, pane?“

„Ano, Jamesi,“ přikývl M. „A díky za pomoc. Drax musí být blázen. Určitě je trochu šílený, ale nemám ani tak starost o něj, jako o tu jeho raketu. A to jsou více nebo méně spojitě nádoby. No, uvidíme se v šest. S oblečením si nedělejte starosti. Někteří chodí ve večerním obleku, jiní ne. Dnes si ho brát nebudeme. Raději si zdrsnete prsty smirkovým papírem, nebo co to vy podvodníci děláte.“

Bond se usmál a vstal. Vypadalo to na hezký večer. Při cestě z kanceláře si uvědomil, že měl konečně s šéfem rozhovor, který by nemusel mít nepříjemné následky v podobě nějaké divoké akce.

Šéfova sekretářka seděla stále u svého stolu. Vedle psacího stroje stál talíř obložených chlebů a sklenice mléka. Tázavě se na Bonda podívala, ale z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Předpokládám, že už to vzdal,“ utrousil Bond.

„Už asi před hodinou,“ řekla slečna Moneypennyová vyčítavě.

„Je půl třetí, každou chvíli bude zpátky.“

„Zajdu dolů do jídelny, než mi zavře,“ řekl. „Vzkažte mu, že příště za něj platím oběd.“ Usmál se na ni, vyšel na chodbu a zamířil k výtahu.

V jídelně bylo jen pár lidí. Bond si sedl k prázdnému stolu a poobědval grilovaný mořský jazyk, velký míchaný salát s vlastnoručně připraveným nálevem ochuceným hořčicí, měkký plíšňový sýr brie s topinkou a půl karafy bílého bordeauxského. Oběd zakončil dvěma šálky černé kávy a ve tři byl zpět v kanceláři. S myšlenkami na večer se spěšně probral zbytek sločky NATO, informoval sekretářku o tom, kde bude večer, popřál jí hezký zbytek dne a v půl páté už si vyzvedával vůz ze zaměstnaneckých garáží v zadním traktu budovy.

„Plnicí dmychadlo trochu hvízdá, pane,“ řekl mu bývalý mechanik RAF, který zacházel s Bondovým bentleym jako se svým vlastním.

„Zítra během oběda bych se na něj podíval, jestli nikam nepojedete.“

„Díky,“ řekl Bond, „to budu rád.“ Vyjel vozem přes park na Baker Street. Dvojitý výfuk si jen bublal.

Za čtvrt hodiny byl doma. Nechal vůz pod platany na malém náměstí a vešel do přízemí přestavěného domu z počátku devatenáctého století. V obývacím pokoji, jehož stěny byly lemovány knihovnami, našel po chvíli hledání knihu Scarne o kartách a odnesl ji na zdobný empírový psací stůl poblíž širokého okna.

Pak odešel do malé, zlato-bíle vytapetované ložnice s těžkými rudými závěsy, svlékl se a víceméně

úhledně složil šaty na tmavě modrý přehoz manželské postele. Nato odešel do koupelny a krátce se osprchoval. Při pohledu do zrcadla usoudil, že není nejmenší důvod bourat právě teď celoživotní předsudek proti holení dvakrát denně.

Ve vlastních šedomodrých očích si všiml zvláštního svitu, který se v nich objevoval vždycky, když byl soustředěn na nějaký zajímavý problém. Podlouhlý, ostře řezaný obličej měl dychtivý, soutěživý výraz. Rychle si přejel rukou po bradě a netrpělivě si pročísl vlasy, aby odhrnul černý pramen, který mu padal na pravé obočí. Napadlo ho, že s postupným blednutím opálené pleti přestává být nápadná bílá jizva na pravé tváři. Bezděčně sklopil oči k pasu a zjistil, že bílý pás po plavkách už také není tak výrazný.

Usmál se při nějaké vzpomínce a odešel do ložnice.

Za deset minut už seděl oblečený u psacího stolu s balíčkem karet v jedné a báječným Scarnovým průvodcem světem karetních podvodů v druhé ruce. Na sobě měl hedvábnou bílou košili, tmavomodré kalhoty z námořnického kepru, tmavomodré ponožky a naleštěné černé mokasíny.

Asi půl hodiny se probíral kapitolou Metody, vyzkoušel si důležité držení karet na způsob falešných hráčů (tři prsty na delších stranách a ukazovák na horní kratší), prohození dvou karet a zmizení karty. Ruce mu při těchto základních manévrech pracovaly samovolně současně s tím, jak četl, a Bond měl radost, že má stále hbité a jisté prsty a že karty nevydají sebemenší zašustění ani při náročném jednoručním přehazování.

V půl šesté odhodil karty na stůl a zavřel knihu.

Odešel do ložnice, naplnil si velkou černou tabatěrku cigaretami a zasunul ji do kapsy, uvázal si černou hedvábnou kravatu, oblékl si sako a ujistil se, že má v náprsní tašce šekovou knížku.

Chvilí zůstal zamyšleně stát. Pak vybral dva bílé hedvábné kapesníky, pečlivě je složil a dal si do každé boční kapsy saka jeden.

Zapálil si cigaretu a odešel zpátky do obývacího pokoje. Znovu se usadil u psacího stolu a deset minut odpočíval. Zíral z okna na prázdné náměstí a myslel na nadcházející večer v klubu Blades, zřejmě nejslavnějším soukromém karetním klubu na světě.

Přesné datum založení tohoto klubu není známo. V druhé polovině osmnáctého století se otvíralo mnoho kaváren a heren, které často měnily majitele podle módy a štěstí. Whiteův klub byl založen roku 1755, Almackův 1764 a Brookův 1774. V tomto roce otevřel na poklidné Park Street také Scavoir Vivre, který byl předchůdcem Blades.

Scavoir Vivre se svou exkluzivitou sám pohřbil během jednoho roku. V roce 1776 napsal Horace Walpole: „Na St. James's Street se otvírá nový klub, jenž si klade za cíl předčít všechny své předchůdce.“ Název „Blades“ se poprvé objevuje v dopise historika Gibbona, který uvádí i jeho zakladatele, Němce jménem Longchamp, který v té době vedl Jockey Club na Newmarketu.

Klub Blades byl zřejmě od samého začátku úspěšný. Roku 1872 píše Vévoda z Wirtembergu nadšeně svému mladšímu bratrovi: „Je to skutečné eso mezi kluby! Hraje se na čtyřech nebo pěti stolech současně, převážně whist a piket, vedle nichž jsou dva stoly hazardové. Dvě skříňky s roličkami mincí v hodnotě čtyř tisíc guineí sotva stačí na rozměňování hráčských peněz v průběhu jednoho večera.“

Zavedení hazardu zřejmě vedlo k prosperitě klubu. Povolení k provozování této nebezpečné, ale oblíbené hry musel poskytnout výbor klubu v rozporu s vlastními pravidly, která stanovovala, že „V klubu společenském je nepřipustné provozovati jiných her než šachu, whistu, piketu, cribbage, quadrille, l'hombre a trediville.“

V každém případě klub dále vzkvétal a dodnes zůstává střediskem nejvyššího „slušného“ hazardu na světě. Není už tak aristokratický, jako býval, o to se postaralo přerozdělení bohatství, ale stále je to nejvýlučnější klub v Londýně. Členství je omezeno počtem dvou set a každý kandidát musí splňovat dvě podmínky: chovat se jako džentlmen a být schopen „ukázat“ sto tisíc liber v hotovosti nebo v pupilárních cenných papírech.

Společenská přitažlivost klubu Blades vedla výbor k rozhodnutí, že každý člen zde musí ročně vyhrát nebo prohrát nejméně pět set liber nebo zaplatit roční příspěvek ve výši dvou set padesáti liber.

Jídlo a víno je zde nejlepší v Londýně a účty se nevystavují; cena jídel se určuje koncem každého týdne pro rata ze zisku výherců.

Vzhledem k tomu, že u stolů změnil majitele týdně asi pět tisíc liber, cena není přemrštěná a ti, kteří prohráli, se mohou utěšovat určitým snížením ztrát; tento systém pak ospravedlňuje vybírání poplatků od občasných hráčů.

Personál může pozvednout či pohřbít jakýkoli klub a v případě Blades byl zcela bezkonkurenční. Půl tuctu číšnic v jídelně bylo tak neobyčejně krásných, že mladí členové klubu si je s sebou tajně brali na debutantské plesy. Pokud se stalo, že se číšnice nechala nějakým členem klubu přesvědčit k přenocování v jedné z dvanácti členských ložnic, bylo to považováno za jejich soukromou záležitost.

K pověsti klubu přispívala i další drobná vylepšení. V jeho prostorách se platilo pouze novými bankovkami i mincemi, a pokud se člen klubu rozhodl přenocovat, odevzdal před spaním peníze komorníkovi, který mu s ranním čajem a Timesy přinesl zbrusu nové.

Noviny putující do čítárny se žehlily. Mýdla a deodoranty na toalety a do ložnic zajišťovala firma Floris a z vrátnice bylo přímé spojení do Ladbrokeovy sázkové kanceláře. Klub měl také nejlepší stany a lóže na nejdůležitějších dostizích, v Lords, Henley a Wimbledonu a jeho členové, kteří cestovali ven, měli v zahraničí automaticky zajištěno členství v nejlepších klubech hlavních měst.

Členství v Blades mělo zkrátka za sto liber vstupního poplatku a padesát liber ročního členského příspěvku zajištěno viktoriánské pohodlí a výsadu vyhrát či prohrát v přepychovém prostředí klubu jakoukoli částku do výše dvaceti tisíc liber ročně.

Bond se u vědomí toho všeho rozhodl, že si večer užije. V Blades hrál zatím snad tucetkrát v životě a naposledy si pěkně spálil prsty při pokeru o velmi vysoké částky, ale vyhlídka na výhru pro něj nikoli nedůležitých několika set liber ho lákala a vzrušovala.

V neposlední řadě tu byla samozřejmě ta záležitost s Hugem Draxem, která mohla celý večer ještě okořenit.

Z míry ho nevyvedlo ani zlověstné zahřmění, které se ozvalo, když vyjížděl z King's Road na Sloane Square, napůl soustředěný na řízení vozu, napůl na nadcházející vzrušující večer.

Několik minut před šestou zatahly náhle oblohu deštivé mraky.

Vysoko na budově na druhé straně náměstí se rozbíkala neonová reklama, senzoricky ovládaná intenzitou denního světla.

Bond zastavil užaslý blikajícím karmínovým nápisem. Vylezl z vozu a přešel na druhou stranu ulice, aby na reklamu lépe viděl.

Á! Tak o to šlo. Předtím měl část nápisu zakrytou sousední budovou. Byla to pouhá reklama firmy Shell: SUMMER SHELL IS HERE (Shell přichází s letní nabídkou), hlásala.

Bond se usmál, vrátil se do vozu a pokračoval v jízdě.

Když poprvé uviděl polozakrytý nápis, velká blikající karmínová písmena přinášela zcela jiné poselství: HELL IS HERE... HELL IS HERE... HELL IS HERE (Přichází peklo... přichází peklo... přichází peklo...)

KAPITOLA 4

„ODRAZKA“

Bond nechal Bentley před Brooks's a došel za roh na Park Street.

Klasicistní průčelí Blades ustupovalo asi o yard sousedním dvěma domům. V tichém soumraku působilo velmi elegantně. Přízemní arkýřová okna po obou stranách vchodu byla zatažena tmavorudými závěsy. Bond si všiml sluhy, který zatahoval i tři okna v patře. V tom prostředním zahlédl hlavy a ramena dvou mužů skloněných nad nějakou hrou, zřejmě lurčem, usoudil, a třpytivé záblesky ohně ve třech obrovských lustrech, které osvětlovaly proslulou hernu.

Bond prošel lítačkami a došel až ke starobylé vrátnici, již vládl pan Brevett, strážný duch Blades a poradce a rodinný přítel poloviny členstva.

„Dobrý večer, Brevette. Je už tu admirál?“

„Dobrý večer, pane,“ řekl Brevett, který znal Bonda jako příležitostného návštěvníka klubu. „Admirál na vás čeká v karetní herně.“

Pikoliku, odvedte komandéra Bonda k admirálovi. A pohněte sebou.“

Bond následoval uniformovaného pikolika po ochozeném černobílém mramoru v hale na široké schodiště s mahagonovými balustrádami. Vzpomněl si, jak se jednou ocitlo v krabici devět černých hlasovacích kuliček, když bylo přítomno jen osm členů výboru.

Brevett, který krabici podával jednotlivým členům, se pak údajně doznal předsedovi, že jednu kuličku přidal sám v obavách o zvolení kandidáta. Nikdo nic nenamítal. Výbor by raději přišel o předsedu než o portýra, jehož rodina si předávala tuto funkci už přes sto let.

Pikolík otevřel jedno křídlo vysokých dveří v patře a podržel je Bondovi. V dlouhé herně nebylo moc lidí a Bond okamžitě uviděl M, který seděl sám u stolu ve výklenku po levé straně tří arkýřových oken a hrál pasíáns. Bond propustil pikolika a po těžkém koberci se vydal k admirálovi. Vnímal plnou vůni doutníkového dýmu, tiché hlasy od tří bridžových stolků i rachot kostek na lurčové desce.

„Tady jste,“ řekl M na uvítanou a pokynul Bondovi, aby se posadil ke karetnímu stolku naproti němu.

„Jenom dokončím hru. Musím trénovat, Canfielda jsem neporazil už několik měsíců. Dáte si něco k pití?“

„Ne, díky,“ řekl Bond. Posadil se, zapálil si cigaretu a s pobavením sledoval, jak se M úporně soustřeďuje na hru.

„Admirál Sir M- M-, dělá něco na ministerstvu obrany.“ M vypadal jako řadový člen jakéhokoli klubu na St. James's Street. Tmavošedý oblek, naškrobený bílý límeček, oblíbený tmavomodrý motýlek s bílými puntíky, poměrně nedbale uvázaný, brýle bez obrouček na tenké černé šňůrce, které si zřejmě nasazoval jen na čtení jídelních lístků, ostře řezaný námořnický obličej s jasnými bystrými očima. Bylo těžké uvěřit, že ještě před hodinou měl rozehranou šachovou partii s tisíci živými figurkami proti nepřítelům Anglie, že na jeho ruku možná ulpívá čerstvá krev, nebo má na svědomí úspěšné vloupání, nebo přemýšlí o případu nechutného vydírání.

A co si musí náhodný pozorovatel myslet o něm? „Komandér James Bond, GMG, RNVR,“ také „něco na ministerstvu obrany“, ten černý pětatřicátník, který sedí naproti admirálovi? V jeho výrazu je něco chladného a nebezpečného. Vypadá dost zdatně. Mohl by být napojený na malajskou zednářskou loži. Nebo na Mau Mau' v Nairobi. Drsný chlapík. Takoví do Blades často nechodí.

Bond věděl, že je v něm cosi cizáckého a neanglického. Byl si vědom toho, že je mu zatěžko být nenápadný, zvláště v Anglii. Pokrčil rameny. Hlavně že se to dařilo v zahraničí. V samotné Anglii dosud žádnou práci neměl. Byla mimo okruh působení Tajné služby.

Koneckonců dnes večer nepotřebuje být nenápadný. Tohle je oddychová záležitost.

M s odfrknutím odhodil karty. Bond bezděčně sáhl po balíčku a po scarnovsku ho řízl. Pak ho zarovnal a odstrčil.

M kývl na procházejícího číšníka. „Piketové karty, prosím, Tannere.“

Číšník odešel a za okamžik se vrátil s dvěma útlými balíčky. Stáhl z nich obal, položil je na stůl a přidal dvě tužky.

„Přineste mi whisky a vodu,“ řekl M. „Opravdu si nic nedáte?“

Bond se podíval na hodinky. Bylo půl sedmé. „Mohl bych dostat suché martini?“ řekl. „S vodkou. Velký plátek citronu.“

„To je utrejte,“ poznamenal M, když číšník odešel. „teď vás stáhnou o pár liber a pak se půjdeme podívat na bridž. Náš přítel se ještě neukázal.“

Půl hodiny se bavili hrou, v níž dobrý hráč téměř vždy vyhraje i s horšími kartami. Na konci hry se Bond zasmál a odpočítal tři librové bankovky.

„Někdy si dám tu práci a piket se pořádně naučím,“ řekl. „Zatím jsem nad vámi nikdy nevyhrál.“

„Je to jen otázka paměti a znalosti počtu pravděpodobnosti,“ řekl M spokojeně a dopil ředěnou whisky.

„Teď bychom se mohli jít podívat, co se děje u bridže. Náš člověk hraje u Basildonova stolu.“

Přišel asi před deseti minutami. Jestliže si něčeho všimnete, jen na mě kývněte. Sejdeme do přízemí a promluvíme si o tom.“

M vstal a Bond ho následoval.

Vzdálenější polovina místnosti se začínala plnit a hrálo se u půl tuctu bridžových stolků. U kulatého pokerového stolu pod prostředním lustrem vyrovnávali tři hráči žetony do pěti sloupců a čekali na další dva. Baccaratový stůl ledvinového tvaru byl dosud zakrytý a měl tak zůstat zřejmě až do doby po večeři, kdy se na něm začne hrát chemin-de-fer.

Bond vyšel za M z jejich výklenku a s potěšením se rozhlédl po dlouhé místnosti, která převládající zelení působila jako oáza. Číšníci se hbitě pohybovali mezi stoly, sklínky cinkaly, do tichého hovoru se občas ozval náhlý výkřik nebo upřímný smích, modravý opar dýmu stoupal k tmavočerveným stínidlům lamp, které visely nad jednotlivými stoly. Ta atmosféra zrychlovala Bondovi tep, a když uviděl přicházet další dva hráče, zachvělo se mu chřípí.

M společně s Bondem přecházeli od stolu ke stolu a zdravili se s hráči, až se dostali k poslednímu stolu u klasicistního krbu s obrazem Beau Brummela od Lawrence nad římsou.

„Musím kontrovat, krucinál,“ zahlasil vesele hráč, který seděl zády k Bondovi. Bond chvíli zamyšleně sledoval jeho pevné nazrzlé vlasy a pak sjel pohledem doleva k Lordu Basildonovi. Předseda klubu Blades se zakláněl v židli a zkoumavě hleděl do listu, který držel daleko od sebe jako vzácný předmět.

„Mám tak silnou kartu, že jsem nucen dát rekontra, můj milý Draxi,“ řekla podíval se přes stůl na svého partnera. „Tommy, já to zaplatím, když to nevyjde.“

„Nesmysl,“ řekl jeho partner. „Meyere? Radši Draxe přelicitujte.“

„To se bojím,“ řekl růžolící muž středního věku, který hrál s Draxem. „Pas.“ Vzal si z měděného popelníku svůj doutník a vložil jej mezi rty.

„Pas,“ prohlásil Basildonův partner.

„Pas,“ připojil se Drax.

„Pět tref a rekontra,“ řekl Basildon. „Nesete, Meyere.“

Bond nahlédl Draxovi přes rameno. Měl pikové a srdcové eso.

Okamžitě s nimi vyšel a pak nesl další srdce, které Basildon zatkl králem.

„No,“ řekl Basildon, „ve hře jsou proti mně ještě čtyři trumfy včetně dámy. Tu nechám Draxovi.“ Vynesl, ale trik vzal Meyer.

„Hrom do toho,“ zaburácel Basildon. „Co dělá ta dáma u Meyera? To jsem tomu dal. Nicméně zbytek jde za mnou.“ Rozložil karty na stole a omluvně se podíval na svého partnera. „Rozumíš tomu, Tommy? Drax kontruje a Meyer má dámu.“ Z jeho hlasu bylo patrné podráždění.

Drax se zasmál. „Snad jste nečekal, že můj partner bude mít yarborough?“ obrátil se rozjařeně na Basildona. „Tak to bychom měli pro začátek čtyři sta. Rozdáváte.“ Sejmul Basildonovi a hra pokračovala. Takže tu hru předtím rozdával Drax. To mohlo být důležité. Bond si zapálil cigaretu a zamyšleně hleděl na temeno Draxovy hlavy.

Z myšlenek ho vyrušil admirálův hlas. „Znáte mého přítele, komandéra Bonda, Basile? Mysleli jsme, že bychom si později mohli zahrát.“

Basildon se na Bonda usmál. „Dobrý večer,“ řekl a zleva doprava představil své spoluhráče. „Meyer, Dangerfield, Drax.“ Všichni tři krátce vzhledli a Bond jim pokývl hlavou na pozdrav. „Admirála všichni znáte,“ dodal předseda klubu a začal rozdávat.

Drax se pootočil v židli. „Á, admirál,“ zahlasil. „Vítejte na palubě, admirále. Dáte si panáka?“

„Ne, díky,“ pousmál se M. „Už jsem měl.“

Drax se otočil k Bondovi, který si okamžitě všiml hustého rezavého kníru a poměrně chladných modrých očí. „A co vy?“ zeptal se bez zájmu.

„Ne, díky,“ odpověděl Bond.

Drax se natočil ke stolu a sebral karty. Bond sledoval, jak si je rovná velkýma hrubýma rukama. Pak se pozorně rozhlédl po stole.

Drax si nepořádal karty podle barev, jak to dělá většina hráčů, ale jen na červené a černé bez ohledu na hodnoty, takže mu do nich bylo těžké kibicovat nebo z nich při letmém pohledu něco vyčíst, pokud by se k tomu některý spoluhráč propůjčil.

Tento způsob řazení listů znal Bond od velice opatrných hráčů.

Rozhodl se změnit místo a postavil se vedle krbové římsy. Vytáhl cigaretu a zapálil si ji od plamínku z malé plynové trysky uzavřené ve stříbrné mřížce ve zdi – byla to památka na doby, kdy se ještě nepoužívaly zápalky.

Ze svého místa mohl vidět do karet Meyerovi, a když ukročil doprava, i Basildonovi. Na Huga Draxe viděl velmi dobře a pozorně ho sledoval, i když předstíral, že ho zajímá pouze hra.

Drax působil celkově mohutným dojmem. Podle Bondova odhadu mohl měřit kolem šesti stop a měl mimořádně široká ramena.

Tuhé nazrzlé vlasy na hranaté hlavě byly rozděleny pěšinkou uprostřed. Po stranách mu ve vlnách spadaly na spánky, zřejmě aby zakryly co nejvíce lesklé vráscité pokožky, již měl téměř na celé pravé polovině obličeje. Další zásahy plastického chirurga byly znatelné na pravém uchu, které nebylo zcela stejné jako levé, a na pravém oku, na němž se chirurg skutečně příliš nevyznamenal. Bylo znatelně větší než levé, protože kůže použitá na obě víčka byla příliš stažená a samotné oko bylo krhavé. Bond pochyboval, že je Drax může úplně dovřít, a domníval se, že si na noc dává pásku.

K zakrytí co největší části nevzhledné napjaté kůže si Drax vypěstoval hustý nazrzlý knír, nakroucený až k ušním lalůčkům. Chomáče vousů mu rostly i na lících kostech.

Hustý knír sloužil ještě k dalšímu účelu – k zakrytí přirozeně vystouplé horní čelisti a značného horního předkusu. Bond soudil, že to mohlo být způsobeno cucáním palce v útlém dětství, které mělo za následek ošklivou diastemu, mezeru mezi předními zuby. Knír měl zamaskovat hrůzostrašné tesáky, které bylo vidět, jen když Drax zahýkal smíchy, a to bylo dost často.

Celkový dojem z obličeje – houština hnědorudých vlasů, výrazný nos a čelist, narůžovělá pleť – byl velmi působivý. Bond by Draxe nejspíše přirovnal k cirkusovému konferenciérovi. Kontrastní ostře řezaná levá polovina obličeje s chladným levým okem toto přirovnání jen potvrzovala.

Panovačný, hřmotný a hlučný zbohatlík. Tak by ho Bond asi odhadl, kdyby nevěděl nic o jeho schopnostech.

Za těchto okolností však Bonda napadlo, že se Drax chce spíše podobat floutkovi ze sklonku období regentství. Bylo to neškodné maskování rozbitého obličeje člověka, který byl tak trochu snob.

Bond hledal další nenápadné odlišnosti. Všiml si, že Drax se značně potí. I přes občasné zahřmění venku nebyl žádný teplý večer, a přesto si Drax neustále otíral tvář a krk velkým hedvábným kapesníkem.

Neustále měl v ústech viržinskou cigaretu s korkovým filtrem, již zhasel po tuctu hlubokých vdechů, aby si vzápětí zapálil další. Bral si je z krabičky o padesáti kusech, pro niž si sahal do kapsy u saka.

Velké ruce s hřbety porostlými hustými nazrzlými chlupy byly v neustálém pohybu. Drax si pohrával kartami nebo sahal po zapalovači, který ležel před ním vedle ploché stříbrné tabatěrky, kroutil si pramen vlasů na spánku nebo si otíral obličej a krk kapesníkem. Občas si přiložil prst k ústům a okusoval si nehet. Bond i na dálku viděl, že má všechny nehty okousané do masa.

Ruce měl Drax silné a obratné, ale na jeho palcích bylo něco ošklivého. Bondovi trvalo několik okamžiků, než zjistil, že jsou nepřirozeně dlouhé – sahaly až k vrchnímu kloubu ukazováku.

Bond uzavřel pozorování prohlídkou Draxova oblečení, které bylo drahé a vytříbeně vkusné. Oblek z lehkého tmavomodrého, jemně proužkovaného flanelu s vestou, bílou hedvábnou košilí s naškrobeným límečkem, nenápadnou šedo-bíle kostičkovanou kravatou, jednoduché manžetové knoflíčky, zřejmě od Cartiera, a jednoduché zlaté hodinky Patek Philippe s černým koženým řemínkem.

Bond si zapálil další cigaretu a soustředil se na hru. Podvědomě sledoval Draxovo chování i výrazy obličeje, které mu mohly napomoci při odhalení záhady jeho podvádění, jehož podstatu stále hledal.

Po další půlhodině skončila směna.

„Rozdávám,“ řekl Drax rozhodně. „Když budeme hrát pořádně, dopadne to nepochybně k naší spokojenosti. Maxi, ty koukej shrábnout nějaká esa. Už mě unavuje odřít všechno sám,“ zažertoval těžkopádně při pomalém rozdávání. „Je to dlouhý rabr,“ řekl omluvně směrem k M, který bafal z dýmky, usazený mezi ním a Basildonem.

„Promiňte, že vás takhle zdržujeme. Co takhle partičku po večeři?“

Já s Maxem bychom rádi vyzvali vás tady s komandérem. Jak jste říkal, že se jmenuje? Hraje to dobře?“

„Bond,“ odušil M. „James Bond. Ano, myslím, že se rádi necháme vyzvat. Co říkáte, Jamesi?“

Bond upíral pozorný pohled na skloněnou hlavu a rozvážně se pohybující ruce dávajícího. Jistě, tak tohle je ta finta! Už tě mám, všiváku. Odrážka. Jednoduchá odrážka, která by se mezi profesionály prozradila během pěti minut. M si všiml Bondova vítězného pohledu.

„Výborně,“ řekl Bond vesele. „Ani nevíte, jak rád.“

Nepostřehnutelně pohnul hlavou. „Co kdybyste mi ještě před večeří ukázal záznam sázek? Říkal jste, že mě pobaví.“

M přikývl. „Jistě, pojd'te. Je v tajemníkově kanceláři. Basildon za námi může potom přijít, nechat nám nalít koktejl a zpravit nás o výsledku téhle vražedné bitvy.“ M povstal.

„Objednejte si, co chcete,“ podíval se Basildon úkosem na M.

„Přijdu hned, jak je smeteme.“

„Tak tedy kolem deváté,“ řekl Drax a podíval se na oba budoucí soupeře. „Já jim to tu zatím znechutím.“

Zdvihl ruku. „To vypadá, že mi na vás zbyde dost peněz. Tři bez trumfů,“ podíval se vítězně na Basildona. „S tím těžko něco uděláte.“

Bond vyšel za M z herny a neslyšel už Basildonovu odpověď.

Sešli po schodech a mlčky došli až k tajemnickově kanceláři. Bylo v ní zhasnuto. M rozsvítil, vešel a usadil se do otočné židle za psacím stolem, který vypadal skutečně pracovně. Otočil se čelem k Bondovi, který došel k vyhaslému krbu a vytáhl cigaretu.

„Tak co?“ zeptal se.

„Mám to,“ řekl Bond. „Podvádí.“

„Jistě,“ utrousil M nevzrušeně. „Jak to dělá?“

„Jen při rozdávání,“ začal vysvětlovat Bond. „Všiml jste si té stříbrné tabatěrky, kterou má spolu se zapalovačem před sebou? Jenže cigarety si z ní nebere. Nechce si zmatnět povrch otisky. Je to naleštěné ryzí stříbro. Když rozdává, téměř ji zakrývá svými velkýma rukama. A drží je stále ve stejné poloze. Nerozhazuje karty až před jednotlivé hráče, ale rozdává list poměrně blízko od sebe. Každá karta se odráží v tabatěrce. Je jako zrcadlo, i když vypadá zcela nevinně. Pro tak prvotřídního obchodníka je samozřejmostí vynikající paměť. Vzpomínáte, jak jsem vám vyprávěl o odrazkách? Tak tohle je jedna z nich. Není divu, že každou chvíli přijde s překvapivou hláškou. To kontra, které jsme viděli, bylo velmi snadné. Věděl, že jeho spoluhráč má dámu. Se svými dvěma esy měl naprostou jistotu. Jinak hraje normálně. Ale když zná karty při každém čtvrtém dávání, je to obrovská výhoda. Nepřekvapuje mě, že pokaždé vyhrává.“

„Ale zatím si toho nikdo nevšiml,“ namítl M.

„Rozdávající má obvykle sklopený pohled,“ řekl Bond. „To je zcela přirozené. Drax kromě toho neustále žvaní, mnohem víc, než když dává kdokoli jiný. Předpokládám, že má velice dobré periferní vidění – tak ceněné, když nám v Tajné službě dělají zdravotní prohlídky. Jde o to, mít co nejširší obzor.“

Dveře se otevřely a vstoupil Basildon. Byl celý naježený. „Ten chlap má hlášky, které znemožňují další licitaci,“ vybuchl. „Mohli jsme s Tommym udělat čtyři srdce, kdybychom se dostali k hláске.“

Oni měli rozhozené eso srdcové, šest trefových triků, eso s králem károvým a jeden sedlaný pik. Devět zdvihů v háji. Nedokážu pochopit, kde vzal tu drzost hlásit tři bez trumfů.“ Basildon se trochu zklidnil. „Tak co, Milesi,“ řekl, „našel váš přítel odpověď?“

M pokynul Bondovi, který zopakoval svou teorii.

Lord Basildon se při jeho vysvětlování ještě více zachmuřil.

„Zatracený chlap,“ vybuchl, když Bond skončil. „Proč to sakra dělá? Vždyť je milionář! Je lačný po penězích. To máme na krku pěkný skandál. Budu to prostě muset oznámit výboru. Od první světové jsme tu žádný podobný skandál neměli.“

„Začal přecházet sem a tam. Když si vzpomněl na Draxův společenský význam, musel rychle zapomenout na klub. „Ta jeho raketa je pryč před dokončením. Teď už sem zajede jen jednou dvakrát týdně, aby se rozptýlil. Ten chlap je národní hrdina! To je strašné.“

Basildon se zklidnil při pomýšlení na vlastní zodpovědnost. Obrátil se k admirálovi o pomoc. „Co mám dělat, Milesi? Vyhrál v tomhle klubu na ostatních členech tisíce liber. Vezměte si jen dnešní večer. Na mě prohře přirozeně nezáleží. Ale co Dangerfield? Náhodou vím, že se mu na burze poslední dobou moc nedaří. Nevím, jak bych se vyhnul tomu, abych to oznámil výboru. To prostě nejde – ať je Drax kdokoli. A vy víte, jaký to bude mít dopad. Ve výboru je deset lidí.

Určitě to pronikne na veřejnost. A pak nastane skandál. Bylo mi řečeno, že Moonraker nemůže existovat bez Draxe, a noviny píší, že na té raketě závisí budoucnost celé země. To je zatraceně vážná věc.“

Odmlčel se a prosebně se zahleděl na M a pak na Bonda. „Existuje nějaká možnost?“

Bond uhasil cigaretu. „Můžeme ho zarazit,“ řekl tiše. „Pokud vám nevadí,“ usmál se, „že to bude jeho vlastními zbraněmi.“

„Dělejte si, co uznáte za vhodné,“ řekl Basildon důrazně. „Co vlastně máte na mysli?“ Bondova slova mu rozsvítila oči naději.

„Mohl bych mu dát najevo, že jsem ho viděl,“ řekl Bond. „A zároveň bych ho obral jeho vlastní zbraní. Odesl by to ovšem přirozeně i Meyer. Jako Draxův spoluhráč by mohl přijít o slušné peníze. Vadilo by to?“

„Patřilo by mu to,“ řekl Basildon s úlevou, s níž by přivítal jakékoli jiné řešení. „Zatím se vezl s Draxem a vydělal spoustu peněz.

Snad si nemyslíte...“

„Ne,“ přerušil ho Bond. „Určitě v tom s Draxem nejede. I když některé jeho hlášky ho musí značně překvapovat.“

Obrátil se k M.

„Jaký je váš názor, pane?“

M se zamyslel a podíval se na Basildona. O jeho názoru nemohlo být pochyb.

„Ať se stane, co se stát musí,“ řekl. „Nelíbí se mi to, ale chápu Basildonovo stanovisko. Pokud to zvládnete sám,“ usmál se, „a pokud po mně nebudete chtít, abych tahal karty z rukávu nebo něco podobného. Na to prostě nemám talent.“

„Bez obav,“ řekl Bond. Zasunul si ruce do kapes a nahnátl oba hedvábné kapesníky. „Myslím, že to vyjde. Potřebuju jen dva balíčky použitých karet, od každé barvy jeden. A pak bych tu chtěl deset minut zůstat o samotě.“

KAPITOLA 5

VEČEŘE V BLADES

V osm hodin prošel Bond společně s M vysokými dveřmi herny, za níž vyšli po schodišti do nádherné bílo-zlaté regentské jídelny Blades.

M se rozhodl ponechat bez povšimnutí Basildonovo pozvání k dlouhému stolu, v jehož čele seděl a kde byla ještě dvě volná místa.

Místo toho zámířil až na konec jídelny k poslednímu z řady šesti menších stolů, pokynul Bondovi k pohodlné židli s opěradly a výhledem do místnosti a sám se usadil přes roh po Bondově levici, takže byl zády ke společnosti.

Vrchní číšník už stál za Bondem. Položil mu vedle talíře velký jídelní lístek a druhý podal admirálovi.

Nahoře bylo zlatým písmem vyraženo jméno klubu, pod ním nepřeborná nabídka.

„Nemusíte se obtěžovat čtením,“ řekl M, „pokud nejste úplně bezradný. Jedním z prvních a nejlepších pravidel klubu bylo, že člen si může říct o jakékoli jídlo, ať už laciné či drahé, ale musí za ně zaplatit. Platí to stále, až na to, že nemusí platit. Objednejte si, na co máte chuť.“ Podíval se na číšníka. „Zbyl vám nějaký kaviár z Belugy, Porterfielde?“

„Ano, pane. Minulý týden přišla další dodávka.“

„Takže já si dám kaviár. A kořeněnou ledvinku a plátek té vaší báječné slaniny. Hrášek a nové brambory. Jahody v griotce. A co vy, Jamesi?“

„Mám slabost pro dobře vyuzeného lososa,“ řekl Bond. Pak ukázal dolů na jídelníček. „Jehněčí kotlety. Zeleninu jako vy, protože je květen. Chřest s béamaiskou omáčkou zní skvěle. A možná plátek ananasu.“ Opřel se a odsunul jídelní lístek.

„Díky Bohu za člověka, který se umí rozhodnout,“ řekl M a vzhlédl k číšníkovi. „Máte to všechno, Porterfielde?“

„Ano, pane,“ usmál se vrchní. „Nedal byste si po jahodách morkovou kost, pane? Dnes jsme jich dostali půl tuctu z venkova a jednu jsem dal stranou pro případ, že přijdete.“

„Jistě. Víte, že jim nedokážu odolat. Ke zdraví mi to moc neposlouží, ale nemůžu si pomoci. Bůh ví, co dneska oslavuju, ale nedělám to často. Pošlete mi sem Grimleyho, ano?“

„Zrovna přichází,“ řekl vrchní a ustoupil číšníkovi, který roznášel nápoje.

„Á, Grimley, dal bych si vodku, prosím.“ Obrátil se k Bondovi.

„To není ta tekutina, co jste měl v koktejlu. Tohle je pravá předválečná Wolfschmidtova vodka z Rigy.

Dáte si k tomu uzeneému lososu?“

„Velmi rád,“ přikývl Bond.

„A pak budete pít co?“ zeptal se M. „Šampaňské? Já osobně si dám půl karafy klaretu. Mouton Rothschild, ročník '34, prosím, Grimley. Ale na mě se neohlížejte, Jamesi. Já už jsem starý. Šampaňské mi nedělá dobře. Máme tu pár dobrých značek, ne, Grimley? Ale bohužel nikoli tu vaší, o které mi vždycky vyprávíte, Jamesi. Ta se v Anglii moc často nevidí. Taittinger, ne?“

Bond úsměvem ocenil šéfovu paměť. „Ano,“ přisvědčil, „ale to je čistě moje libůstka. Dneska bych si však z mnoha důvodů skutečně dal šampaňské. Značku nechám na Grimleyem.“

Číšník byl potěšen. „Pokud vám mohu doporučit, pane, dejte si Dom Perignon, ročník '46. Pokud vím, Francie je prodává pouze za dolary, pane, takže v Londýně není příliš k vidění. Tuším, že jsme je dostali darem od Regentského klubu v New Yorku, pane. Zrovna mám nějaké na ledu. Je to oblíbená značka našeho předsedy, takže ji mám podle jeho pokynů stále v pohotovosti pro případ, že by ji potřeboval.“

Bond se souhlasně usmál.

„Takže rozhodnuto, Grimley,“ řekl M. „Dom Perignon. Přineste je hned, ano?“

Objevila se u nich číšnice a položila na stůl podnos s teplými topinkami a stříbrný talíř s jerseyským máslem. Když se skláněla, oťřela se černou sukní o Bondovu ruku. Bond vzhlédl a na okamžik zachytil sebevědomý pohled jejích jiskřivých očí. Dívka se však vzápětí odvrátila a odešla. Bond se díval za bílou zástěrkou, naškrobeným límečkem a manžetami její uniformy. Přimhouřil oči. Vzpomněl si na předválečnou Paříž, kde se dívky oblékaly s touž vzrušující upjatostí, která se ovšem při pohledu zezadu okamžitě vytrácela.

Usmál se sám pro sebe. Marthe Richardsová všechno změnila.

M přestal pozorovat stůl za sebou a obrátil se k Bondovi. „Proč ty tajnosti kolem šampaňského?“

„Pokud vám to nevadí, pane, mám na večer jistý plán. Až přijde náš čas, budu muset vypadat velmi opile. Není snadné předstírat opilce, pokud to člověk nedělá se skutečným nasazením. Doufám, že vám nebude vadit, když budu vypadat poněkud unaveně.“

M pokrčil rameny. „Když to vydržíte, pijte, kolik chcete. Jen když nám to pomůže. Á, tady je vodka.“

M nalil Bondovi na tři prsty z ovinuté karafy. Bond vzal špetku pepře a vhodil ji do sklenice. Pepř pomalu klesl ke dnu, jen pár zrníček zůstalo na hladině. Bond do sebe vodku prudce hodil a postavil sklenici, na jejímž dně zůstal pepřový kal.

M se na něj tázvavě zahleděl.

„To mě naučili Rusové, když jste mě tenkrát poslal na velvyslanectví do Moskvy,“ řekl omluvně Bond. „Na hladině vodky je vždycky přiboudlina, tedy bývala, když ji špatně destilovali. Je jedovatá.

V Rusku, kde se vodka pálí za všelijakých podmínek, si dávají do skleničky trochu pepře, který

přiboudlinu pohltí a klesne s ní ke dnu. Zachutnalo mi to a stal se z toho zvyk. Samozřejmě jsem nechtěl urazit klubovou Wolfschmidtovu vodku,“ dodal s úsměvem.

„Doufám, že si nebudete sypat pepř do Basildonova oblíbeného šampaňského,“ poznamenal M suše. Od stolu z druhého konce místnosti se ozval hlučný chraplavý smích. M se ohlédl přes rameno a vrátil se ke kaviáru.

„Co si myslíte o Draxovi jako člověku?“ řekl s plnými ústy namazané topinky.

Bond si vzal ze stříbrného talíře další plátek uzeného lososa.

Měl jemnou klišovitou konzistenci, jakou dokáže docilit jen Skotové – naprosto odlišnou od vysušených skandinávských uzených lososů. Sroloval tenounký plátek ryby, položil jej na namazanou topinku a zamýšleně se na něj zahleděl.

„Jeho chování není nejvytříbenější. Zpočátku mě dost udivilo, že ho tu vůbec strpíte.“ Pohlédl na M, který pokrčil rameny. „Ale do toho mi nic není; koneckonců v klubech by bez podobných výstředníků byla nuda. Drax je navíc národní hrdina a milionář a zřejmě i důstojný soupeř v kartách. I když trochu napomáhá náhodě,“ dodal. „Nicméně takhle nějak jsem si ho vždycky představoval. Plnokrevného, bezohledného, mazaného. A velmi odvážného. Vůbec mě nepřekvapuje, kam až to dotáhl. Jen nechápu, proč by to všechno měl tak lehce zahodit. Myslím tím podváděním. Zdá se mi to prostě neuvěřitelné. Čeho tím chce docílit? Že dokáže porazit každého a ve všem? Do karet vkládá zřejmě všechno, jako by to vůbec nebyla hra, ale zkouška síly. Jen se podívejte na jeho nehty. Má je okousané do masa. A jak se potí. Musí se v něm hromadit obrovské napětí, které si pak uvolňuje těmi svými drsnými vtípkami, v nichž není nic pozitivního. Vypadalo to, že chce Basildona rozmáčknout jako mouchu. Doufám, že se dokáže ovládnout. Chová se skutečně provokativně. A to i ke svému partnerovi. Skutečně jsem si ho příliš neoblíbil a vůbec mi nebudu vadit, když ho zaženu do kouta,“ usmál se na M. „Tedy pokud se mi to podaří.“

„Vím, co máte na mysli,“ řekl M, „ale možná ho soudíte až příliš přísně. Z liverpoolských doků, nebo odkud je, urazil skutečně kus cesty. Je to prostě od přírody drsný chlap. To nemá co dělat s tím jeho snobstvím. Předpokládám, že svým kamarádům z Liverpoolu připadal stejně hlučný jako členům našeho klubu. A pokud jde o to jeho podvádění, je v něm zřejmě něco pokřiveného. Vsadil bych se, že tu cestu nahoru si mnohokrát zkrátil. Kdosi řekl, že dosažení velkého bohatství vyžaduje kombinaci mimořádné shody okolností a neutuchajícího štěstí. Nejde tedy pouze o kvalitu těch, kterým se podaří zbohatnout. Alespoň podle mého názoru. Nejhorší pro něj zřejmě bylo získat těch prvních deset nebo sto tisíc, pak už mu to šlo dobře. A v téhle obchodní komoditě hned po válce bylo spousta směrnic a omezení. Řekl bych, že mnohdy šlo o uložení tisíce liber do správné kapsy. Tedy do kapsy úředníka, který rozumí pouze sčítání, dělení – a mlčení. Takový se pak dá využít.“

M se odmlčel, když přinesli další chod. S ním přišlo ve stříbrném kbelíku s ledem šampaňské pro Bonda a v proutěném košíku půl karafy klaretu pro M.

Číšník počkal, dokud mu nepochválili víno, a pak teprve odešel.

Vzápětí přišel k jejich stolu pikolík. „Komandér Bond?“ zeptal se.

Bond od něj převzal obálku a otevřel ji. Vytáhl z ní malý papírový sáček a pod stolem jej opatrně otevřel. Byl v něm bílý prášek. Bond vzal ze stolu stříbrný nůž na ovoce a ponořil špičku do sáčku tak, aby nabral asi polovinu obsahu. Sáhl po sklenici se šampaňským a prášek do ní vysypal.

„Co je zase tohle?“ zeptal se M.

Bond se netvářil nikterak omluvně. Nebyl to M, kdo musel ten večer pracovat. Bond věděl, co dělá.

Kdykoli ho čekala práce, musel se na ni pečlivě připravit a omezit veškerá rizika. Pokud se pak něco stalo, muselo to být zcela nepředvídatelné. A za to odmítal nést zodpovědnost.

„Benzedrin,“ řekl. „Před večerí jsem volal své sekretářce, aby mi v naší ordinaci nějaký sehnala. Udrží mě celý večer ve střehu. Možná dodává až přehnanou sebedůvěru, ale to by mohlo být jen prospěšné.“ Zamíchal si šampaňské kouskem topinky, až se bílý prášek rozvířil mezi bublinkami. Pak vypil celý obsah sklenice jedním dlouhým douškem. „Ten prášek je bez chuti,“ řekl, „a to šampaňské je skutečně výborné.“ M se shovívavě usmál. „To bude váš pohřeb,“ řekl. „Ale teď už bychom si měli raději pospíšet s večerí. Jaké byly ty kotlety?“

„Skvělé,“ odpověděl Bond. „Daly se krájet vidličkou. Nejlepší anglická kuchyně je zároveň nejlepší kuchyní na světě – zvláště v tomto ročním období. Mimochodem, o jaké sázky se bude dneska hrát? Ne že by mi na tom moc záleželo, protože stejně musíme vyhrát. Jen bych rád věděl, kolik to bude stát Draxe.“

„Drax rád hraje o sázku, které říká ‚jedna a jedna‘,“ odpověděl M a pustil se do jahod, které mu právě přinesli. „Zní to dost skromně, pokud nevíte, o co jde. Ve skutečnosti je to sto liber za deset bodů a sto liber za rabr.“

„Aha,“ řekl Bond uctivě.

„Ale rád přistoupí i na hru ‚dvě a dvě‘, nebo dokonce ‚tři a tři‘.“

To potom narůstá. Průměrný rabr v Blades čítá kolem deseti bodů. Při sázce ‚jedna a jedna‘ je to dvě stě liber. A bridž se tu hraje vysoko. Neexistují žádná omezení, takže se hraje hodně odvážně a blafuje se.

Někdy to spíš připomíná poker. Někteří hráči tu patří k anglické špičce, ale jiní hrají skutečně divoce.

Jako by jim nezáleželo na tom, kolik prohrají. Například generál Bealey, ten pán u stolu za mnou,“

ukázal M hlavou, „ten nerozezná červené od černých. Téměř každý týden prohřává několik set liber. Zřejmě mu to nevadí. Má špatné srdce. Žádné přibuzné. Hromadu peněz z juty.“

Zato Duff Sutherland, ten chudě vyhlížející pán vedle předsedy, je fantastický hráč. Ročně si v klubu přijde na deset tisíc liber. Je to milý člověk a při kartách se chová bezchybně. Kdysi hrával šachy za Anglii.“

V tu chvíli přinesli morkovou kost a naservírovali ji na neposkvrněný krajkový ubrousek, který ležel na stříbrném talíři, na němž ležela i speciální zdobná stříbrná lžička.

Po chřestu už Bond neměl nejmenší pomyšlení na ananas. Dolil si do sklenice zbytek šampaňského. Cítil se báječně. Účinky benzedrinu a šampaňského více než vykompenzovaly případnou únavu z bezchybného jídla. Poprvé se mu podařilo odpoutat se od večere a od hovoru s M a rozhlédnout se po jídelně.

Byl to útěšný pohled. V jídelně sedělo kolem padesáti mužů, většinou ve smokincích a v naprosté pohodě.

Všichni byli podníceni jedinečným jídlem a pitím i vyhlídkou na vysokou hru – ať už na velký sletu, velký talon, nebo rozhodující hod při čtyřiašedesáti v lurči. Mohli mezi nimi být podvodníci nebo potencionální podvodníci, muži, kteří bili své ženy, muži perverzní či hamižní, zbabělci nebo lháři, ale elegance jídelny jim propůjčovala aristokratický vzhled.

Na vzdáleném konci místnosti nad stolem se studenou kuchyní, obloženým humry, sladkostmi, studenými pečeněmi a lahůdkami v aspiku zírala vyzývavě z nedokončeného Romneyho portrétu paní Fitzherbertová v životní velikosti přímo na Fragonardovu Jeu de Cartes, žánrový obrázek, který vyplňoval polovinu protější stěny nad klasicistním krbem. Uprostřed postranních stěn visely na zlatě lemovaných sloupečích umělého předělu vzácné rytiny s výjevy z Pekelného klubu, postavy na nich naznačovaly skatologická nebo magická gesta. Stěny se stropem spojoval sádrový vlys s motivy váz a girland, přerušovaný rýhovanými pilastry s hlavicemi, které rámovaly okna i vysoké dvoukřídle dveře, jemně vyřezávané motivy opentlených tudorovských růží.

Křišťálová kaskáda ústředního lustru teple ozařovala damaškové ubrusy a stříbro z doby Jiřího IV.

Uprostřed každého stolu stál navíc třímenný svícen. Světlo svit bylo tlumeno hedvábnými rudými stínidly, takže občasný chladný záblesk v očích nebo nepřátelský úšklebek některého ze stolovníků byl pohlcen jejich vřelým přísvitem.

Zatímco si Bond vychutnával šampaňské v elegantním prostředí jídelny, některé skupiny se začaly rozcházet. Odcházející se už sázeli a vzájemně pobízeli k rychlému zahájení hry. Sir Hugo Drax s obličejem rozpáleným očekáváním nadcházející hry a s Meyerem v patách právě přicházel k jejich stolu. „Nuže, pánové,“ zahlasil bodře, jsou jehňátka připravena k podříznutí a husičky k oškubání?“ Zašklebil se a přejel si prstem po krku. „My máme připravený nůž i košík. Jak je to s vámi?“

„Přijďme za okamžik,“ řekl M příkře. Zatím zamíchejte karty.“

Drax se zasmál. „Jistě jste nemyslel namíchejte,“ řekl. „Počkáme na vás. Přijďte brzy.“ Obrátil se a zamířil ke dveřím. Meyer jim věnoval nejistý úsměv a vykročil za ním.

„Kávu a brandy si dáme v herně,“ zabručel M. „Tady se nesmí kouřit. Takže jaký máte plán?“

„Musím si ho vykrmit, než ho zabiju, takže si nedělejte starosti, když budu hrát vysoko,“ řekl Bond.

„Budeme hrát zcela normálně, dokud nepřijde náš čas. Při jeho rozdávání musíme být opatrní. Přírozeně nemůže zaměňovat karty a není důvod, proč by nám nemohl slušně rozdat, ale zcela jistě přijde s nečekanými hláskami. Nebude vám vadit, když si sednu po jeho levici?“

„Ne,“ odpověděl M. „Ještě něco?“

Bond se na okamžik zamyslel. „Ano, pane. Až nastane ten okamžik, vytáhnu si z kapsy saka bílý kapesník. To bude znamenat, že dostanete do ruky yarborough. Nechal byste pak prosím licitování na mně?“

KAPITOLA 6

HRA S NEZNÁMÝM

Drax s Meyerem už na ně čekali. Pohodlně opření v židlích pokuřovali doutníky Cabinet Havanas.

Na stolcích vedle sebe měli kávu a velké sklenice brandy. Když se M s Bondem přiblížili, Drax strhl papírový obal z nového balíčku karet. Druhý balíček měl ve vějíři rozprostřený na zeleném suknu před sebou.

„Á, tady jste,“ řekl Drax. Naklonil se nad stůl a sejmul. Ostatní ho následovali. Drax vyhrál snímání a rozhodl se zůstat sedět na svém místě a hrát červeným balíčkem.

Bond se posadil po Draxově levici.

M pokývl na procházejícího číšníka. „Káv a klubovou brandy,“ řekl. Vytáhl tenká černá viržinka a nabídl Bondovi, který jedno přijal. Pak zdvihl červené karty a začal je míchat.

„Sázky?“ zeptal se Drax a podíval se na M. „Jedna a jedna? Nebo víc? Rád se nechám vyzvat i na pět a pět.“

„Jedna a jedna mi zcela vyhovuje,“ řekl M. „Co vy, Jamesi?“

„Předpokládám, že váš host ví, o co se hraje,“ předešel Bonda Drax.

„Jistě,“ odpověděl Bond za M a usmál se na Draxe. „Mám dnes rozhazovačnou náladu. O kolik mě chcete připravit?“

„O poslední penny,“ řekl Drax vesele. „Kolik si můžete dovolit?“

„Upozorním vás, až mi dojdou peníze,“ odpověděl Bond. Náhle se rozhodl soupeře nešetřit. „Bylo mi řečeno, že pět a pět je váš limit.“

Zahrajme si tedy o něj.“

Sotva to řekl, zalitoval. Padesát liber za sto bodů! A pět set liber na vedlejší sázky. Čtyři špatné rabry by ho připravily o dvojnásobek jeho ročního platu. Jestli nepůjde list, bude vypadat jako hlupák. Bude si muset vypůjčit od M, který také není žádný boháč. Náhle mu bylo jasné, že tahle hra může skončit katastrofou. Cítil, jak se mu na čele perli pot. Ten zatracený benzedrin. Takhle se nechat vyprovokovat takovým chvástavým velkohubým parchantem. A ještě k tomu nejde o pracovní záležitost. Celý večer mu náhle začal připadat jako společenská pantomima, které vůbec nerozuměl. I M do ní byl zatažen víceméně náhodou. Bond měl sehrát hazardní partii s multimilionářem, v níž mu šlo doslova o všechno, co měl, a to jen proto, že jeho soupeř podvádí v kartách a on mu má dát lekci. A co když k žádné lekci nebude mít možnost? Bond se proklínal. Šampaňské a benzedrin! Už nikdy.

Drax na něj nevěřicně zíral. Obrátil se k M, který nezúčastněně míchal karty. „Předpokládám, že váš host plní své finanční závazky,“ řekl.

Bond viděl, jak admirálovi rudne krk a obličej. Na okamžik přestal míchat. Když však znovu začal, měl ruce zcela klidné. Vzhlédl od karet a vytáhl si viržinko z úst. Hlas měl dokonale vyrovnaný.

„Pokud máte na mysli, zda plním své finanční závazky já,“ řekl chladně, „odpověď zní ano.“

Levou rukou sejmul Draxovi karty a pravou odklepl viržinko do měděného popelníku, který stál na rohu stolu. Bond zaslechl syknutí popele ve vodě.

Drax se pokradmu podíval na M a zdvihl karty. „Jistě, jistě. Nechtěl jsem...“ Nedokončil větu a obrátil se k Bondovi. „Takže...“ podíval se na něj zpytavě.

„Takže pět a pět, Meyere,“ obrátil se k spoluhráči, „chcete to ještě zvýšit?“

„Jedna a jedna mi stačí,“ řekl Meyer omluvně. „Pokud si ovšem výslovně nepřejete, abych hrál výš,“ podíval se v obavách na spoluhráče.

„Jistěže ne,“ řekl Drax. „Já mám prostě rád vysokou hru. Nikdy nemám dost. Takže,“ začal rozdávat, „pojďme, pánové.“

Bond náhle zapomněl na vysoké sázky. Šlo mu teď jen o to, aby dal tomuhle chlupatému opičákovi pořádně za vyučenou, tak aby na tenhle večer v životě nezapomněl, aby nikdy nezapomněl na něj ani na M, aby nikdy nezapomněl na den, kdy v Blades naposled podváděl v kartách, aby nikdy nezapomněl, jaké bylo toho dne počasí a co měl k večeři.

Jakkoli byl Moonraker důležitý, Bond na něj teď nemyslel. Soustředil se pouze na souboj s Draxem. Pozoroval, jak se Drax nenápadně dívá na tabatěrku a ukládá si do paměti hodnoty karet, odrážející se v jejím povrchu. Oprostil se od lítosti nad svou sázkou a od myšlenek na to, co se může stát, a plně se soustředil na hru. Pohodlně se usadil a opřel si ruce o kůži čalouněná měkká opěradla. Odložil si viržinko na naleštěný okraj měděného popelníku a sáhl po kávě. Byla černá a silná. Vyprázdnil šálek a vzal si baňatou sklenici štědře naplněnou bledou brandy. Upil a přes okraj sklenice se podíval na M. Ten se jen pousmál.

„Doufám, že vám chutná,“ řekl. „Pochází z jednoho z Rothschildových statků v Cognacu. Už asi sto let nám rodina věnuje ročně soudek. Během války nám až do pětáctýřicátého soudky schovávali.“

Od té doby si dáváme dvojitou.“ Srovnal si karty. „teď už se však soustředíme na hru.“

Bond sebral svůj list. Průměr. Tak dva a půl bodu, zřejmě pravidelný rozhoz. Sáhl po doutníku, naposled z něj zhluboka potáhl a udusil jej v popelníku.

„Tři trefy,“ zahlásil Drax.

Bond pasoval.

Meyer nahlásil čtyři.

M pasoval.

Hm, pomyslel si Bond. Zřejmě si nemůže moc vyskakovat, ví, že spoluhráč má slabší list. Dejme tomu, že srdce jsou rozložená. M nerad kontruje. Mohli by uhrát čtyři trefy.

A taky je uhráli, když jednou přebili Bonda. Nakonec se ukázalo, že M neměl srdce, ale dlouhou károvou řadu bez krále, kterého měl Meyer, takže se dal zatknout. Drax neměl ani na ty tři. Zbýlé trefy měl v ruce Meyer.

V každém případě, pomyslel si Bond při rozdávání, jsme z toho šťastně vyvázli nekontrovanou hrou.

A štěstí se jich drželo dál. Bond nahlásil jeden bez trumfů a M tři, které uhráli s jedním trikem navíc.

Při Meyerově dávání měli soupeři jeden pád při pěti kárách a v následující hře zahlásil M čtyři piky.

Bond měl tři malé trumfy a plonkového krále a admirálovi pak stačila k splnění jedna dáma.

První rabr pro M s Bondem. Drax vypadal rozmrzele. Prohrál devět set liber a nešel mu list.

„Můžeme rovnou pokračovat?“ zeptal se. „Bez snímání.“

M se usmál přes stůl na Bonda. Oba je napadlo totéž. Drax si chtěl podržet dávání. Bond pokrčil rameny.

„Bez námitek,“ řekl M. „Tyhle židle nám zřejmě nesou štěstí.“

„Zatím,“ prohlásil už veseleji Drax.

A důvodně. V následující partii s Meyerem kontrovali a udělali malý sletu v pikách, který vyžadoval dvě povážlivá snapnutí. Ta po velkém vzdychání a hekání provedl hladce Drax, přičemž pokaždé hlasitě poděkoval Štěstěně.

„Hugo, hrajete jako Bůh,“ zalichotil mu Meyer. „Jak to u všech rohatých děláte?“

Bond se rozhodl zasít semínko podezření. „Paměť,“ utrousil.

Drax se na něj příkře podíval. „Jak to myslíte, paměť? Co má paměť co dělat se snapnutím?“

„Chtěl jsem dodat, a cit pro hru,“ řekl Bond smířlivě. „To jsou dvě vlastnosti, které charakterizují

výborné hráče.“

„Aha,“ řekl Drax zamyšleně. „Potom to chápu.“ Sejmul Bondovi karty. Bond na sobě při rozdávání cítil jeho zkoumavý pohled.

Hra pokračovala nevzrušeně dál. Karty se odmítaly vytříbit a nikomu se zřejmě nechtělo riskovat. M kontroval Meyera na neopatrnou čtyřpikovou hlášku a dostal ho na dva pády, ale při dalším rozdání se Drax vyťasil s třemi bez trumfů. Bond se i přes vítězství v prvním rabru dostal do lehkého minusu.

„Nedáme si něco k pití?“ zeptal se M, když snímal Draxovi na třetí rabr. „Jamesi, ještě šampaňské? Druhá láhev chutná vždy lépe.“

„Velice rád,“ řekl Bond.

Když přišel číšník, ostatní si dali whisky s vodou.

Drax se obrátil k Bondovi. „Musíme to trochu oživit,“ řekl. „Při tomhle rozdávání uhradíme sto bodů.“

Dokončil rozdávání a karty ležely na stole v úhledných hromádkách.

Bond se na něj podíval. Draxovo poškozené oko bylo podlité krví.

Druhým okem na něj Drax chladně a prezíravě hleděl. Po obou stranách velkého orlího nosu se mu perlil pot.

Bond přemýšlel, jestli ho má přiseknout a dát mu jasně najevo, že prohlédl jeho rozdávání, ale rozhodl se nechat ho v pochybnostech.

Získal by sice sto bodů, ale takhle má aspoň záminku pro další zvyšování sázek.

„Při vašem dávání?“ usmál se. „No,“ zvážil vyhlídky, „tak dobře.“ Náhle ho něco napadlo. „Příští hru stejná sázka. Pokud budete chtít,“ dodal.

„Dobře, dobře,“ řekl Drax netrpělivě. „Pokud chcete přijít o peníze...“

„Zdá se, že jste si velmi jistý rozhozem,“ řekl Bond neurčitě a rovnal si karty. Byly mizerné, takže na Draxovu úvodní hlášku „jeden bez trumfů“ nemohl dělat nic jiného než kontrovat. Tento blaf však na Draxova spoluhráče nijak nezapůsobil. „Dva bez trumfů,“ řekl Meyer a Bondovi se ulevilo, když M pasoval. Drax hru ponechal a po ní si zálibně připsal získané body.

„Uvidíme, jestli to teď dostanete zpátky,“ řekl.

Bondovi však opět nepřišla karta. Štěstí přálo Meyerovi s Draxem, kteří uhráli tři srdce.

Drax byl sám se sebou spokojen. Dlouze se napil ředěné whisky a otřel si obličej velkým hedvábným kapesníkem.

„Bůh přeje silnějšímu,“ prohlásil bodře. „Chce to dostat list a umět s ním hrát. Zvýšíme to, nebo máte dost?“

Bondovi přinesli šampaňské a postavili ho vedle něj do stříbrného kbelíku. Sklínka vedle něj byla do tří čtvrtin naplněná. Bond ji naráz vyprázdnil, jako by si chtěl dodat odvahy, a znovu ji dolil.

„Dobře,“ řekl ztěžka, „sto na příští dvě rozdání.“

Prohrál obě i celý rabr.

Náhle si uvědomil, že je téměř patnáct set liber v minusu. Vyprázdnil další sklenici šampaňského.

„Ušetří nám práci, když zdvojnásobíme sázky na celý tenhle rabr,“ řekl odvážně. „Souhlasíte?“

Drax rozdal a podíval se do listu. Byl napjatý očekáváním. Podíval se na Bonda, který měl zjevné potíže se zapalováním cigarety.

„Beru,“ řekl spěšně. „Sto liber za sto a tisíc za rabr.“ Pak ho napadlo, že si může dovolit trochu velkorysosti. Bond už sázku těžko zruší.

„Ale přišla mi velmi slušná karta,“ dodal. „Trváte na sázce?“

„Jistě, jistě,“ řekl Bond a neohrabaně sebral karty. „Už jsem ji nahlásil, ne?“

„No tak dobře,“ přitakal Drax spokojeně. „Hraju tři bez trumfů.“

Udělal čtyři.

Pak se k Bondově úlevě karta otočila. Uhrál malý sletu v srdcích a M ho vzápětí doplnil vyhranými třemi bez trumfů.

Bond se vesele zašklebil od upoceného obličeje. Drax si zuřivě okusoval nehty.

„Bůh přeje silnějšímu,“ připomněl mu Bond.

Drax něco zavrčel a počítal si body.

Bond se podíval naproti na M, který spokojeně strkal zápalku do drahého viržinka a shovívavě se usmíval.

„Obávám se, že tohle bude můj poslední rabr,“ řekl Bond. „Musím brzo vstávat. Doufám, že mě omluvíte.“

M se podíval na hodinky. „Je po půlnoci,“ řekl. „A co vy, Meyere?“

Meyerovi, který celý večer mlčel a teď vypadal jako člověk zavřený v kleci s dvěma tygry, se zjevně ulevilo, když dostal nabídku k úniku. Pookřál vyhlídkou na tichý byt v Albany a uklidňující sbírku krabiček od batterseaského šňupavého tabáku.

„Mně to tak vyhovuje, admirále,“ pospíšil si. „A co vám, Hugo?“

Taky se těšíte do postele?“

Drax si ho nevšímal. Vzhlédl od svého zápisu a podíval se na Bonda, který jevil známky silné opilosti.

Přes zpoceně čelo mu nepořádně visel černý pramen vlasů až k pravému obočí, šedomodré oči měl zamžené alkoholem.

„Zatím na tom nejsem nejlíp,“ řekl Drax. „Vyhráváte několik set liber. Přirozeně můžete nechat hry, jestli chcete. Ale co takhle malý ohňostroj na závěr? Neztrojnásobíme při posledním rabru sázky?“

Patnáct a patnáct? Historické utkání. Mám dávat?“

Bond se na něj podíval a dal si s odpovědí trochu na čas. Chtěl, aby si Drax pamatoval každou podrobnost nadcházejícího rabru, každé prohozené slovo, každé gesto.

„Tak co?“ řekl Drax netrpělivě. „Co říkáte?“

Bond pohlédl do chladného levého oka v brunátné tváři a promluvil pouze k němu.

„Sto padesát liber na sto a patnáct set za rabr,“ řekl zřetelně. „Hrajte.

KAPITOLA 7

HBITOST ROZDÁVÁNÍ

U stolu se na okamžik rozhostilo ticho, které přerušil rozčilený Meyerův hlas.

„Do toho mě netahejte, Hugo.“ Věděl, že se jedná o soukromou sázku s Bondem, ale chtěl ukázat Draxovi, že je z celé záležitosti nervózní. Už se viděl, jak udělá nějakou přízračnou chybu, která bude jeho spoluhráče stát spoustu peněz.

„Nebudte směšný, Maxi,“ odbyl ho Drax chraplavě. „Hrajte si podle sebe. Tohle s vámi nemá nic společného. Jde jen o příjemnou sázku tady s naším nerozvázným přítelem. Jen hrajte, jen hrajte.

Rozdávám, admirále.“

M sejmul karty a hra začala.

Bond si zapálil cigaretu a jeho ruce se náhle uklidnily. Měl naprosto jasnou mysl a věděl přesně, co musí udělat a kdy. Byl rád, že nadešel okamžik rozhodnutí.

Opřel se a na okamžik měl dojem, že má za sebou po obou stranách zástupy lidí, kteří mu zírají přes rameno a nemohou se dočkat jeho karet. Cítil, že ty přízraky jsou mu nakloněné, že si přejí, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost.

Usmál se, když k této společnosti mrtvých hráčů bezděčně vyslal němé ujištění, že všechno půjde hladce. Z myšlenek ho vytrhl hluk v pozadí slavné herny. Uprostřed dlouhé místnosti pod středovým lustrem se kolem pokerového stolu shluklo několik přihlížejících.

„Zvedám o sto.“

„Ještě o sto.“

„A ještě o sto.“

„Krucinál, já se podívám,“ a následoval vítězný výkřik, provázený změtí poznámek. V dálce Bond slyšel rachot krupiérových krabiček při shemmy. V sousedství jejich stolu byly tři další bridžové stoly, nad nimiž se ke klenutému stropu vznášel kouř z doutníků i cigaret.

Tato scéna se tu odehrává každý večer už více než sto padesát let, pomyslel si Bond. Tytéž výkřiky vítězů či poražených, tytéž nadšené obličejy, tentýž pach tabáku a vzrušení. Pro Bonda, který miloval hazardní hru, to byla ta nejkrásnější podívaná na světě. Naposledy se rozhlédl, aby si vryl ten obraz do paměti, a obrátil se k svému stolu.

Sebral karty a v očích se mu zajiskřilo. Při Draxově rozdání dostal neprůstřelnou kartu: sedm pik se čtyřmi figurami, eso srdcové a eso s králem károvým. Podíval se na Draxe. Mají s Meyerem trefy? I tak by je přelicoval. Nechá se Drax vyprovokovat k vysoké hře a donutí ho risknout rekontra? Bond čekal.

„Pas,“ řekl Drax, neschopen potlačit zklamání ze znalosti Bondova listu.

„Čtyři piky,“ zahlásil Bond.

Meyer pasoval, stejně jako M. Zdráhavě se připojil i Drax.

M přispěl svým dílem a uhráli pět.

Pod čáru si připsali sto padesát bodů. Sto nad očekávání.

„Ehm,“ zakašlal někdo vedle Bonda. Vzhledla uviděl Basildona, který už ukončil svou hru a přišel se podívat, jak pokračuje tahle soukromá bitva.

Zdvihl Bondův zápis a podíval se na něj.

„Poněkud drtivé,“ řekl vesele. „Zdá se, že vám přeje štěstí. Jaká je sázka?“

Bond nechal odpověď na Draxovi. Měl radost ze zvratu hry. Nemohl přijít ve vhodnější dobu. Drax mu sejmul modrý balíček, srovnal obě poloviny a přistrčil balíček před něj, téměř na hranu stolu.

„Patnáct a patnáct. Ten po mé levici,“ řekl Drax.

Bond slyšel, jak Basildon zalapal po dechu.

„Ten chlap si chtěl zahrát, tak jsem mu vyhověl, a teď dostává list, že...“

Dál už si Drax jen tiše brumlal. M si všiml, že se v Bondově ruce náhle ocitl bílý kapesník. Přimhouřil oči. Bond si oťel obličej. M viděl, jak při tom pozorně sleduje Draxe i Meyera. Pak zastrčil kapesník do kapsy, vzal modrý balíček a začal rozdávát.

„To je skutečně ďábelská sázka,“ řekl Basildon. „Jednou jsme tu měli tisíc na vedlejší sázku, ale to bylo před první světovou. Doufám, že nikdo nepřijde k úhoně.“ Myslel to vážně. Vysoké sázky obvykle vyvolávaly potíže. Obešel stůl a postavil se mezi M a Draxe.

Bond dokončil rozdávání. Poněkud úzkostně zdvihl karty.

Měl pět tref s esem, dámou a desítkou a osm kár s nejvyšší dámou.

Bylo to v pořádku. Past byla nastražena.

Málem cítil, jak Drax ztuhl, když si prohlédl svůj list. A nevěřicně znovu. Bond věděl, že má neuvěřitelně dobrou kartu. Deset jistých triků. Eso s králem károvým, čtyři pikové figury, čtyři srdcové

fgury a krále s klukem a devítkou trefovou.

Bond mu je sám rozdál – v tajemnickově kanceláři před večeří.

Bond čekal, jak bude Drax reagovat na tak úžasný list. S téměř krutým zájmem pozoroval, jak se hladová ryba blíží k návnadě.

Karta předčila Draxovo očekávání. Pečlivě ji složila položil na stůl. Nenuceně sáhl do kapsy pro plochou tabatěrku, vytáhl z ní cigaretu a zapálil si. Na Bonda se nepodíval, ale zdvihl oči k Basildonovi.

„Ano,“ navázal na jejich rozhovor o sázkách. „Je to vysoká hra, ale ne ta nejvyšší, jakou jsem kdy hrál. Jednou v Káhiře jsem hrál o dva tisíce za rabr. U Mohameda Aliho to bylo. Tam se hrálo odvážně. Často se sázelo na každý trik, stejně jako na hru a na rabr. Takže,“ zdvihl svůj list a podíval se zlomyslně na Bonda, „měl bych tu docela slušnou kartu, to přiznávám. Ale to můžete mít i vy.“ (To si určitě nemyslíš, ty starý hamižníku, pomyslel si Bond, když máš na ruce třikrát eso s králem.) „Chcete si na svůj list něco přisadit?“

Bond si okázale prohlížel karty s pomalostí opilce. „Já mám taky slibnou kartu,“ řekl ztěžka. „Jestli mě nepohrbí spoluhráč a rozhoz, mohl bych nahrát spoustu triků. Co navrhuje?“

„Vypadá to, že máme podobnou kartu,“ lhal Drax. „Co byste říkal sto librárn za trik na vedlejší sázku? Podle toho, co říkáte, by vás to nemělo moc bolet.“

Bond vypadal zamyšleně a opilecky zmateně. Znovu si pečlivě prohlédl list, jednu kartu po druhé. „No dobře,“ řekl, „uvidíme. teď jste mě teprve donutil k hazardu. Určitě máte slušnou kartu, takže musím zkusit štěstí a přelicitovat vás.“

Bond se kalně podíval na M. „Tuhle hru platím za vás, partáku,“ řekl. „Tak jedem. É, sedm tref.“ Basildona, který viděl do Draxova listu, ta hláška natolik překvapila, že do nastalého ticha upustil svou sklenici whisky. Zmámeně se podíval na rozbité sklo na podlaze a nechal je tam.

„Cože?“ řekl Drax překvapeně a spěšně se probral listem, aby získal jistotu. „Říkal jste velký clem v trefách?“ zeptal se a zvědavě se podíval na zjevně opilého soupeře. „Ale to je váš pohřeb. Co říkáte, Maxi?“

„Pas,“ řekl Meyer, který ucítil ve vzduchu právě onu krizi, jíž se chtěl vyhnout. Proč nešel domů před tímhle rabrem? V duchu zasténal.

„Pas,“ řekl M, zjevně nevyvedený z míry.

„Kontra,“ vyštěkl Drax jízlivě. Položil list a zahleděl se krutě a pohrdavě na toho ožralého pitomce, který mu konečně tak nevysvětlitelně padl do ruky.

„To myslíte i na vedlejší sázky?“ zeptal se Bond.

„Jistě,“ řekl Drax chtivě. „Tak jsem to myslel.“

„No dobře,“ přikývl Bond a odmlčel se. Podíval se na Draxe. „Rekontra,“ řekl, aniž si znovu prohlédl svůj list. „I na vedlejší sázky.“

Čtyři sta liber za trik.“

V tu chvíli Drax poprvé pojal strašlivé podezření, ale znovu se podíval do listu a znovu nabyl jistoty. Přinejhorším musí udělat dva triky.

„Pas,“ zamumlal Meyer.

„Také pas,“ řekl trochu napjatě M.

Drax netrpělivě zavrtěl hlavou.

Pobledlý Basildon upíral oči přes stůl na Bonda.

Pak zvolna obešel stůl a prohlédl si rozhoz. Viděl následující:

BOND

1 dáma, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2

M. eso, dáma, 10, 8, 4

DRAX MEYER eso, král, dáma, kluk 6, 5, 4, 3, 2

r eso, král, dáma, kluk r 10, 9, 8, 7, 2

eso, král kluk, 10, 9

král, kluk, 9

M

10, 9, 8, 7

v 6, 5, 4, 3

x 7,6,5,3,2

A náhle to Basildon pochopil. Byl to rozhoz, který zaručoval Bondovi jistý velký sletu. Jakýkoli Meyerův výnos musel Bond brát trumfem svým nebo od stolu. V rámci detrumfáže, namířené pochopitelně proti Draxovi, pak dvakrát objede káry, které sebere nízkými trumfy tichý hráč. Tím připraví Draxe o jeho eso s králem. Po pěti výnosech mu tak zůstanou zbylé trumfy a šest dobírajících kár. Draxova esa s králi budou naprosto bezcenná.

Byla to dokonalá vražda.

Basildon byl téměř v transu. Pokračoval v obchůzce stolu a postavil se mezi M a Meyera, aby mohl sledovat Draxův a Bondův výraz.

Sám se tvářil nezúčastněně, ale potíci se ruce musel zastrčit do kapes, aby ho neprozradily. V obavách čekal na strašlivý trest, který měl Draxe postihnout – třináct ran bičem, které se žádnému hráči nikdy nezacelí.

„Tak jedem, tak jedem,“ řekl Drax netrpělivě, „vyneste něco, Maxi.

Nebudeme tady celou noc.“

Ty ubohý blázne, pomyslel si Basildon. Za deset minut si budeš přát, aby byl Meyer na místě zemřel, než stačil vynést první kartu.

Meyer opravdu vypadal, že ho každou chvíli raní mrtvice. Byl smrtelně bledý a pot mu stékal po bradě na košili. Bylo mu jasné, že první výnos může skončit katastrofou.

Uvažoval tak, že Bond nebude znát jeho dvě dlouhé barvy, piky a srdce, a vynesl kárového kluka.

Bylo úplně jedno, co vynesle, ale když M vyložil list, v němž nebyly káry, Drax se na svého spoluhráče osopil: „To jste neměl nic jiného, vy hlupáku? To mu to chcete naservírovat na stříbrném podnosu? S kým vlastně hrajete?“

Meyer se schoulil. „Líp to nešlo, Hugo,“ řekl nešťastně a otřel si obličej kapesníkem.

To už však měl Drax vlastní starosti.

Bond trumfem ze stolu zatkl jeho kárového krále a okamžitě vynesl ze stolu trefu. Drax vytáhl svou devítku, Bond ji sebral desítkou a vynesl káro. Trumfem ze stolu padlo Draxovo eso. Další vyneseno trefou ze stolu připravil Draxe o kluka a okamžitě nesl trefové eso. Drax přišel o trumfového krále a začalo mu být jasné, k čemu se nachyluje. Zpod přimhouřených víček se znepokojeně podíval na Bonda a v obavách očekával jeho výnos. Má Bond káry? Copak mu je Meyer nestřeží? Ale vždyť jimi přece zahajoval. Drax čekal. Karty měl kluzké potem.

Velký šachista Morphy měl příšerný zvyk. Nikdy nezdvihl oči od šachovnice, dokud si nebyl jistý, že soupeř neunikne porážce.

Pak zvedl svou velkou hlavu a zvědavě se na protivníka zahleděl.

Ten ucítil jeho pohled a pomalu zvedl oči, aby se setkal s Morphyho pohledem. V tom okamžiku věděl, že nemá cenu pokračovat, prozradily mu to Morphyho oči. Nezbyvalo, než partii vzdát.

Bond po jeho vzoru zvedl hlavu a podíval se Draxovi přímo do očí. Pak pomalu položil na stůl károvou dámu. Aniž čekal na to, co položí Meyer, vyložil postupně osmičku, sedmičku, šestku, pětku a čtyřku a nakonec obě vítězné trefy.

Pak teprve promluvil. „To je všechno, Draxi,“ řekl tiše a pomalu se opřel.

Drax se nejprve nahnul přes stůl a vyrval Meyerovi karty z ruky.

Rozložil je na stůl a horečně mezi nimi hledal nějakou vítěznou.

Pak je vztekle odstrčil.

Obličej měl mrtvolně bílý a krhavýma očima zíral na Bonda. Náhle zvedl zaťatou pěst a udeřil ji mezi impotentní esa, krále a dámy před sebou.

Velice pomalu promluvil k Bondovi: „Vy jste pod-“

„To by stačilo, Draxi,“ zarazil ho Basildon. Jeho slova zazněla jako prásknutí bičem. „Takhle se tu mluvit nebude. Sledoval jsem celou hru. Uklidněte se. Pokud si chcete stěžovat, tak písemně na výbor.“

Drax se pomalu postavil. Odsunul židli a prohrábl si vlhké rezavé vlasy. Do listivé tváře se mu začala vracet barva. Podíval se na Bonda, který s údivem zaznamenal v jeho zdravém oku pohrdavý triumf. Obrátil se ke stolu. „Dobrou noc, pánové,“ řekl a přehlédl je s tímž opovržlivým výrazem. „Dlužím vám kolem patnácti tisíc liber. Přijmu Meyerův příspěvek.“

Shýbl se a sebral ze stolu tabatěrku a zapalovač.

Znovu se podíval na Bonda a tiše promluvil.

„Já bych ty peníze rychle utratil, komandéře Bonde.“ Zrzavý knír odhalil mezeru mezi předními zuby.

Pak se otočil od stolu a svižně vyšel z herny.

ČÁST DRUHÁ: ÚTERÝ STŘEDA

KAPITOLA 8

ČERVENÝ TELEFON

Přestože se Bond nedostal do postele před druhou hodinou, byl ve své kanceláři přesně v deset. Cítil se příšerně. Po téměř dvou lahvích šampaňského měl překyselený žaludek a bolela ho játra. Celkově byl skleslý a posmutnělý, což se dalo přičíst druhotným účinkům benzedrinu i přestálému vzrušení minulé noci.

Když jel výtahem vstříc novému pracovnímu dni, cítil ještě hořkou pachut' půlnoci.

Poté, co se Meyer s úlevou odpotácel domů, vytáhl Bond z kapes dva balíčky karet a položil je na stůl před Basildona a M. Modrý balíček byl ten, který vyměnil po Draxově sejmutí pod kapesníkem za balíček z pravé kapsy. Červený balíček nepotřeboval. Rozprostřel ho na stole, aby ukázal M s Basildonem, že v něm byl namíchaný týž ďábelský velký sletu, který porazil Draxe.

„Je to proslulé Culbertsonovo rozdání,“ vysvětlil. „Používal je, když si chtěl udělat legraci z vlastního běžného zahájení. Musel jsem namíchat červený i modrý balíček, protože jsem nemohl vědět, kterou barvou se bude hrát.“

„Musela to pro něj být rána,“ řekl Basildon se zadostiučiněním.

„Myslím, že si dá dvě a dvě dohromady a buď už sem nepřijde, nebo bude hrát poctivě. Byl to pro něj dost nákladný večer. Nikdy nesmíme zpochybnit vaše vítězství,“ dodal. „Prospělo všem, a zvláště Draxovi.“

Mohlo se to však zvrtnout. V tom případě byste si spálil prsty vy. Šek dostanete v sobotu.“ Rozloučili se a Bond odjel domů. Dobrá nálada ho pomalu opouštěla. Vzal si slabé hypnotikum, které mu mělo zaplašit případné sny o bizarních událostech večera a připravit ho na pracovní den. Před usnutím si uvědomil, stejně jako u příležitosti minulých výher u karetního stolu, že vítězův zisk je kupodivu vždycky menší než ztráta poraženého.

Když za sebou zavřel dveře kanceláře, Loelia Ponsonbyová se tázavě zahleděla na temné stíny pod jeho očima. Všiml si jejího pohledu, jak ostatně zamýšlela.

Usmál se. „Napůl práce, napůl zábava,“ vysvětlil. „V ryzí pánské společnosti,“ dodal. „A moc děkuji za benzedrin. Skutečně jsem ho potřeboval. Doufám, že jsem vám nenarušil večer.“

„Jistěže ne,“ řekla se vzpomínkou na večeri a vypůjčenou knihu, od nichž musela odejít, když jí Bond zatelefonoval. Podívala se do těsnopisného bločku. „Před půl hodinou volal šéf operačního. Říkal, že si vás dneska zavolá M, ale nevěděl, kdy to bude. Upozornila jsem ho, že ve tři máte trénink bojových umění, a on mi přikázal, ať ho zruším.“

„Díky Bohu,“ vydechl Bond. „Dneska bych sebou nerad nechal smýkat. Něco nového o 008?“

„Ano,“ odpověděla. „Říkají, že se z toho dostane. Převezi ho do vojenské nemocnice ve Wahnheide. Zřejmě je jen v šoku.“

Bond věděl, co znamená „šok“ v jeho profesi.

„Výborně,“ řekl nepřesvědčivě, usmál se na ni a rázně zamířil ke svému psacímu stolu. Posadil se a přitáhl si vrchní složku. Pondělí měl za sebou. Čekalo ho úterý. Nový den. Oprostil se od bolení hlavy a myšlenek na minulou noc, zapálil si cigaretu a otevřel hnědou složku s rudou hvězdou, která označovala přísně tajný materiál. Byla to zpráva z úřadu velitele celní ochrany Spojených států, nadepsaná Inspektoskop.

Bond zaostřil zrak.

„Inspektoskop,“ četl, „je přístroj využívající rentgenového záření na odhalování kontrabandu. Vyrábí ho Sicular Inspectoscope Company v San Francisku. Hojně se využívá v amerických věznicích k tajné detekci kovových předmětů v šatech vězňů i jejich návštěv. Další využití nalézá při odhalování NOD (nezákonného obchodu s diamanty) a pašování diamantů z nalezišť v Africe a Brazílii. Přístroj stojí sedm tisíc dolarů, je asi osm stop dlouhý a sedm stop vysoký a váží téměř tři tuny. Vyžaduje dva školené operátory. Byl zkoušen na mezinárodním letišti v Idlewildu s následujícími výsledky...“

Bond přeskočil dvě stránky obsahující množství drobných případů pašování a začal se do „Závěrů“, z nichž pochopil, že při dalších cestách do zahraničí bude muset pro svou pětadvacítku berettu najít jiný úkryt než podpažní pouzdro. Vryl si do paměti, že tenhle problém musí probrat s techniky.

Parafoval spis a automaticky sáhl po dalším, nadepsaném Filopon – japonská vražedná droga.

„Filopon,“ přečetl, ale myšlenky se mu rozběhly, takže se musel znovu usilovně soustředit na strojopisné stránky.

„Filopon je hlavní příčinou vzrůstající zločinnosti v Japonsku.

Podle ministerstva sociálních věcí je v současné době v Japonsku půldruhého milionu závislých, z nichž je milion lidí mladších dvaceti let. Tokijská městská policie přičítá droze sedmdesát procent případů kriminality mladistvých.

Závislost, stejně jako v případě marihuany ve Spojených státech, začíná první dávkou, jejíž účinek je ‚povzbuzující‘. Návyk vzniká postupně. Droga je levná – kolem deseti jenů (šestipence) za dávku.

Narkoman rychle zvyšuje počet dávek až téměř do stovky za den.

V tomto množství začíná být závislost na droze drahou záležitostí a její oběť se dává na cestu zločinu, aby ji zaplatila. Často jde o loupežná přepadení nebo vraždu. U narkomana vzniká akutní stihomam, má dojem, že ho ostatní chtějí zabít, a neustále ho proto pronásledují.

Vrhá se pak na ulici na neznámého člověka, který se na něj podezřele podívá, a ohrožuje ho pěstmi nebo břitvou. Méně závislí se pokoušejí vyhýbat starým přátelům, kteří se v počtu denních dávek přibližují stovce, a to pochopitelně stupňuje stihomam těch závislejších.

V těchto případech se vražda stává aktem čestné a ospravedlnitelné sebeobran. Z toho vyplývá, jak nebezpečnou zbraní se droga může stát, pokud ji využije ke svým záměrům nějaký ‚géníus‘ organizovaného zločinu.

Filopon byl hlavní příčinou nechvalně proslulé vraždy v Bar Melnce. Důsledkem bylo zatčení více než pěti tisíc dealerů v několika týdnech.

Jako obvykle jsou obviňováni korejští nacionalisté...“

Náhle se Bond vzbouřil. Proč k čertu čte všechny tyhle pitomosti?

Kdo po něm může vyžadovat znalost nějaké japonské vražedné drogy?

Zběžně prolistoval zbývající stránky, parafoval spis a odložil ho k vyřízeným.

Bolest hlavy se mu teď usídlila za pravým okem. Otevřel jednu zásuvku a vytáhl z ní lahvičku phensicu.

Uvažoval o tom, že požádá sekretářku o sklenici vody, ale bylo mu nepříjemné nechat si takhle posluhovat. S nechutí rozdrtil mezi zuby dvě tabletky a spolkl drsný prášek.

Pak si zapálil cigaretu, vstal a postavil se k oknu. Přehlédl zelené Panorama hluboko pod sebou a pak nepřítomně těkal zrakem po zubatém obzoru Londýna. Myšlenky mu zalétly k událostem minulé noci.

Čím víc na ně myslel, tím divnější mu připadaly.

Proč by Drax, milionář, národní hrdina, muž s jedinečným postavením v zemi, proč by tenhle pozoruhodný

člověk podváděl v kartách? Co tím může získat? Co si tím chce dokázat? Myslí si snad, že je sám sobě zákonem, který stojí tak vysoko nad stádem a jeho malichernými zásadami, že může klidně naplivat do obličeje veřejnému mínění?

Bond se zarazil. Naplivat do obličeje. Ale přesně tak se choval v Blades. Jako by jednal s lidskou spodinou, která vůbec nestojí za to, aby předstíral slušné chování.

Drax zřejmě miluje hazard. Možná mu pomáhá uvolňovat napětí, které se u něj projevuje drsným hlasem, kousáním nehtů, neustálým pocením. Ale nesmí prohrát. Bylo by ponižující prohrát s touhle spodinou.

Takže musí vítězit i za cenu podvádění. Pokud jde o odhalení, zřejmě si myslí, že se dokáže vyhnout z jakékoli situace. Pokud na to vůbec pomyslel. Posedlí lidé jsou k nebezpečí zcela slepí, dokonce je jaksi zvráceně vyhledávají. Kleptomani se snaží o stále složitější a složitější krádeže. Sexuální maniaci jsou stále drzejší, jako by toužili po uvěznění. Pyromani se často ani nesnaží vyhnout se obvinění ze žhářství.

Ale jaká obsese hlodá tohoto muže? Kde se v něm bere to naléhavé nutkání, které ho žene na okraj mořského útesu?

Všechno ukazuje na paranoii. Falešné představy velikášství a zároveň stihomam. Pohrdlivý výraz.

Zastrašující tón hlasu. Vítězný výraz, který se mu vloudil do tváře okamžik po zdrcující porážce.

Triumf šilence, který ví, že má navzdory skutečnosti vždycky pravdu. Který dokáže zničit každého, kdo mu zkříží cestu. Porážka pro něj neexistuje, protože má skrytou sílu. Ví, jak se dělá zlato. Může létat jako pták. Je všemohoucí – muž v gumové cele, který je Bohem.

Ano, pomyslel si Bond s pohledem nepřítomně upřeným na Regents Park. To by bylo vysvětlení. Sir Hugo Drax je nepříčetný paranoik. Z toho načerpal sílu k svému prudkému krivolakému vzestupu za mnohamilionovým bohatstvím. To ho vedlo k tomu, že daroval Anglii gigantickou raketu, která zničí všechny její nepřátele. Díky všemocnému Draxovi.

Kdo však dokáže odhadnout, kdy tenhle člověk selže? Kdo dokáže proniknout za tu rudou masku, kdo se odváží nahlédnout za hradby nízkého původu a soucitu s člověkem zraněným ve válce?

Zřejmě nikdo. A je vůbec tahle analýza pravdivá? Na čem je založená? Je náhled do lidské duše zataženým oknem dostatečným důkazem? Třeba už do ní nahlédl i někdo jiný. Třeba se u Draxe objevily projevy napětí už v Singapuru, v Hong Kongu, v Nigérii, v Tarzgeru, kde si nějaký obchodník, sedící naproti Draxovi, všiml jeho pocení a okousaných nehtů a krhavých očí v obličeji, který se náhle odkrvil.

Kdyby měl člověk čas, pomyslel si Bond, tak ty lidi vyhledá, pokud vůbec existují, a něco se o tom člověku opravdu dozví a zneškodní ho, než bude příliš pozdě.

Příliš pozdě? Bond se usmál. O co tu vlastně jde? Co mu ten člověk udělal? Obdaroval ho patnácti tisíci.

Bond pokrčil rameny. Koneckonců mu do toho nic není. Ale co ta jeho poslední poznámka?

„Já bych ty peníze rychle utratil, komandéře Bonde.“ Co tím myslel?

Bond si uvědomil, že právě tahle slova ho přinutila tak obšírně přemýšlet o Draxovi.

Prudce se odvrátil od okna. K čertu s tím, pomyslel si. Už j sem tím posedlý. Máme tedy patnáct tisíc liber. Nečekaný dárek. Takže je rychle utratíme. Posadil se ke stolu a vzal si tužku. Chvilí se zamyslel a pak na desky s přísně tajným materiálem napsal:

1) Rolls-Bentley kabriolet, cca @ 5000.

2) Tři diamantové spony na kravatu á 250, tj. 750.

Zarazil se. Zbývalo mu hodně přes deset tisíc. Někaké oblečení, vymalovat byt, souprava nových golfových holí od Henryho Cottona, několik tuctů lahví Taittingeru. Ale ty mohly počkat. Odpoledne si koupí spony a zastaví se u Bentleyho. Zbytek vloží do zlatých akcií. Vydělá jmění. Odejde do důchodu.

Ticho prořalo zlostné zadrnčení červeného telefonu.

„Můžete přijít nahoru? M s vámi chce mluvit.“ Hlas šéfa operačního zněl naléhavě.

Hned jsem tam,“ řekl Bond. Náhle zostrážitěl. „Něco nového?“

„To budete muset zjistit sám,“ řekl šéf operačního. „Já jsem zatím neměl možnost. Celé dopoledne jsem byl v Yardu a na ministerstvu pro zásobování branných sil.“

Zavěsil.

KAPITOLA 9

ODKUD ZAČÍT?

O několik minut později prošel Bond důvěrně známými dveřmi, nad nimiž se rozsvítilo zelené světlo. M se na něj příkře podíval.

„Vypadáte dost příšerně, 007,“ řekl. „Posadte se.“

Teď už jde čistě o práci, pomyslel si Bond. Cítil, jak se mu zrychlil tep. Takže dneska žádná křestní jména. Posadil se. M byl zahloubaný do nějakých poznámek v bloku, ale vzápětí bez zájmu vzhledl.

„Na Draxově základně nastaly včera večer nějaké potíže,“ řekl.

„Dvojnásobná vražda. Policie se snažila dosáhnout Draxe. Přirozeně je nenapadlo, že bude v Blades. V půl druhé ho konečně chytili, když se vracel do Ritzu. Dva muži pracující na projektu Moonraker byli zastřeleni v hospodě poblíž základny. Drax jim řekl, že nemohl nic dělat, a zavěsil. To je pro něj typické. Teď už je tam. Řekl bych, že to začal brát vážně.“

„Zvláštní náhoda,“ zamyslel se Bond. „Ale nás se to snad netýká. To je práce pro policii.“

„Jak se to vezme,“ řekl M. „Zcela náhodou jsme zodpovědní za jejich klíčový personál. Jsou to Němci,“ dodal. „Raději vám to vysvětlím.“ Podíval se do svého bloku. „Ta základna patří RAF a podle utajovacího plánu je součástí radarové sítě na východním pobřeží.

Letectvo je zodpovědné za střežení okolí, zatímco samotná základna spadá do kompetence ministerstva pro zásobování branných sil. Základna je na útesech mezi Doverem a Dealem. Celé území má kolem tisíce akrů, ale pracuje se jen asi na dvou stech. V současné době je tam jen Drax a dvaapadesát dalších lidí.

Ostatní personál je pryč.“

Balíček karet a žolíků, napadlo Bonda.

„Padesát z nich jsou Němci,“ pokračoval M. „Všichni víceméně odborníci na řízení střely, které nedostali Rusové. Drax jim zaplatil cestu a platí jim i práci na projektu. Nikdo z toho nebyl nadšený, ale nebyla jiná možnost. Ministerstvo pro zásobování branných sil si nemohlo dovolit uvolnit své odborníky z Woomery. Drax si své lidi musel najít. Ministerstvo zásobování branných sil jmenovalo důstojníka, který tam bydlel a měl dohlížet na zájmy RAF. Nějakého majora Tallona.“

M se odmlčel a zahleděl se do stropu.

„Byl to jeden z těch dvou včerejších mrtvých. Zastřelil ho jeden Němec, který potom obrátil zbraň proti sobě.“

M se podíval na Bonda. Ten mlčel a čekal na konec příběhu.

„Stalo se to v hostinci nedaleko základny. Spousta svědků. Ti lidé někam chodit musí a tohle je nejbližší.“ M se na okamžik odmlčel a upřeně se na Bonda podíval. „Vy se ptáte, nakolik se to týká nás. Týká se nás to, protože jsme prověřovali tohoto Němce i všechny ostatní a vydali jsme jim povolení k pobytu. O každém máme spis. Takže jak bezpečnostní složky RAF, tak Scotland Yard po nás okamžitě chtěli spis toho mrtvého Němce. Večer zastihli službukonajícího důstojníka a ten poslal příslušné dokumenty do Yardu. Rutina. Zaznamenal to do deníku. Když jsem tam ráno přijel a ten záznam jsem uviděl, náhle mě to začalo zajímat.“ M ztišil hlas. „Po tom večeru s Draxem, jak – jste příhodně poznamenal, to byla zvláštní náhoda.“

„Velice zvláštní, pane,“ řekl Bond. Stále vyčkával.

„Je tu ještě jedna věc,“ pokračoval M. „A ta je také příčinou toho, proč jsem z toho nevycouval. Naopak to považuji za prioritní záležitost.“ teď už mluvil téměř šeptem. „Moonraker má být odpálen v pátek. Zbývají necelé čtyři dny. Zkušební let.“

M se odmlčel, sáhl po dýmce a obřadně si ji zapaloval.

Bond nic neřikal. Stále nechápal, co to má co společného s Tajnou službou, jejíž pravomoci sahají pouze za hranice Spojeného království. Připadalo mu to jako práce pro zvláštní oddělení Scotland Yardu, nebo možná pro MI5. Vyčkával. Podíval se na hodinky. Bylo poledne.

M rozdýmal svou dýmku a znovu se ujal slova.

„A navíc mě to začalo zajímat proto, že včera večer mě začal zajímat Drax.“

„To mě taky, pane,“ přiznal Bond.

„Takže když jsem si přečetl ten deníkový záznam,“ řekl M, nevšímaje si Bondovy poznámky, „zavolał jsem do Yardu Vallanceovi a zeptal jsem se ho, o co tu vlastně jde. Byl docela ustaraný a po žádal mě, abych se zastavil. Řekl jsem, že se mi nechce lézt do zelí Pětce, a on na to, že už s nimi mluvil. Prý to považují za záležitost nás a policie, protože my jsme sem pustili toho Němce, který vraždu spáchal. A tak jsem za ním zašel.“

M se odmlčel a podíval se do poznámek.

„Je to na pobřeží asi tři míle severně od Doveru,“ pokračoval.

„Kousek odtud je na pobřežní silnici hospoda, která se jmenuje ‚Bezchybný svět‘ a kam lidé ze základny chodí každý večer. Včera kolem půl osmé tam přišel také ten muž vyslaný ministerstvem, Tallon.

Dal si ředěnou whisky a zapředl hovor s několika Němci. V tu chvíli vešel ten vrah a namířil si to rovnou k Tallonovi. Zpod košile vytáhl luger – mimochodem bez výrobního čísla – a řekl,“ M se podíval na Bonda, „miluju Galu Brandovou. Nikdy nebude vaše.“ A prostřelil Tallonovi srdce a ještě kouřící hlaveň si vložil do úst a stiskl kohoutek.“

„To je dost příšerné,“ řekl Bond. Dokázal si podrobně představit celý krvavý výjev, který se odehrál v nabitém výčepu typické anglické hospody. „Kdo je ta dívka?“

„To je právě další komplikace,“ řekl M. „Je to agentka zvláštního oddělení. Mluví stejně dobře německy jako anglicky. Je to jedna z nejlepších Vallanceových agentek. Ona a Tallon byli jediní dva neněmečtí pracovníci, které tam Drax měl. Vallance je podezřivý.

Musí být. Tenhle projekt Moonraker je snad nejdůležitější událostí, která se teď v Anglii odehrává.

Zcela instinktivně, aniž si s kýmkoli promluvil, nasadil tu Brandovou na Draxe a zařídil, aby ji přijal jako svou osobní sekretářku. Je tam od samého začátku. Zatím neměla co hlásit. Tvrdí, že Drax je skvělý šéf, když ovšem pomine jeho chování, a dokonale si řídí své lidi. Zřejmě ji zpočátku dělal návrhy, a to i poté, co vyrukovala s obvyklou historkou, že je zasnoubená, ale když mu dala najevo, že se umí bránit, nechal toho a teď jsou prý velice dobří přátelé. Tallona pochopitelně znala, ale byl dost starý na to, aby jí mohl být otcem, a kromě toho byl šťastně ženatý a měl čtyři děti. Vallanceovu člověku, který s ní dneska ráno mluvil, řekla, že ji za těch osmnáct měsíců vzal dvakrát do kina a choval se otcovsky. Pokud jde o toho vraha, jmenoval se Egon Bartsch a byl to odborník na elektroniku. Znala ho jen od pohledu.“

„Co na to říkají jeho přátelé?“ zeptal se Bond.

„Muž, který s ním bydlí, říká, že Bartsch byl do Brandové strašně zamilovaný a svůj neúspěch v lásce přičítal výhradně ‚tomu Angličanovi‘. Poslední dobou prý byl velmi náladový a uzavřený. Když ten jeho spolubydlící slyšel o té střelbě, prý ho to vůbec nepřekvapilo.“

„To zní dost přesvědčivě,“ řekl Bond. „Jako bych to viděl před sebou. Jeden z těch nervózních chlápků, kteří hned vyjedou. Co si o tom myslí Vallance?“

„Ještě si neudělal představu,“ odpověděl M. „Hlavně chce uchránit tu dívku před novináři, aby nedošlo k jejímu prozrazení. O případ se přirozeně zajímají všechny noviny. Zveřejní ho v dnešním poledním vydání. Všichni zoufale shánějí její fotografii. Vallance jim nechal jednu připravit. Vypadá na ní víceméně neutrálně, i když si je dostatečně podobná. Večer ji předá tisku. Reportéři se našťestí na základnu nedostanou. Brandová odmítá mluvit a Vallance se modlí, aby nežvanil nějaký její známý nebo příbuzný. Dnes večer to budou vyšetřovat a Vallance doufá, že případ také uzavrou a noviny ztratí zájem pro nedostatek materiálů.“

„A co ten zkušební let?“ zeptal se Bond.

„Měl by proběhnout podle plánu,“ řekl M. „Start v pátek v poledne. Použijí neškodnou náhradní hlavici a nádrže budou naplněny jen do tří čtvrtin. Vyklízejí asi sto čtverečních mil v Severním moři kolem dvaapadesátého stupně severní šířky. To je na sever od spojnice Haag-Wash. Podrobnosti nám ve čtvrtek večer sdělí ministerský předseda.“

M se otočil v židli, aby se mohl podívat z okna. Bond slyšel z dále zvonit celou. Byla jedna hodina. Zmešká zase oběd? Pokud ho M ušetří podrobností o práci jiných oddělení, mohl by stihnout rychlý oběd a zajít se poptat k Bentleymu. Bond se mírně posunul v židli.

M se otočil zpátky.

„Nejvíc starostí to dělá ministerstvu pro zásobování branných sil,“ řekl. „Tallon patřil k jejich nejlepšímu lidem. Jeho hlášení byla naprosto negativní. Včera odpoledne však zničehonic volal, že se na základně děje něco nekalého a požádal o osobní schůzku s ministrem dnes v deset hodin ráno. Po telefonu prý nemohl říct víc. A za pár hodin nato byl mrtvý. Další zvláštní náhoda, ne?“

„Velice zvláštní,“ přitakal Bond. „Ale proč to tam nezavrou a pořádně neprohledají. V tak důležité záležitosti si přece nemohou dovolat nic riskovat.“

„Časně ráno se sešla vláda,“ řekl M, „a ministerský předseda nadhodil otázku, zda je nějaký důkaz, že ty události mohly jakkoli souviset se sabotáží Moonrakeru. Odpověď zněla, že takový důkaz neexistuje. Jsou tu jen neurčité obavy z Tallonova mlhavého vzkazu a ti dva mrtví. Všichni se shodli na tom, že pokud by někdo projevil jen náznak podezření, oba incidenty budou přičteny nervozitě panující na základně. Při současné situaci ve světě bylo rozhodnuto, že čím dříve nám Moonraker zajistí nezávislost, tím lépe pro nás,“ M pokrčil rameny, „možná i pro celý svět. Vláda proto jednohlasně rozhodla, že z těchto důvodů má být Moonraker odpálen. Ministr pro zásobování branných sil musel souhlasit, i když si je vědom, stejně tak jako vy a já, že zničení Moonrakeru v předvečer zkoušky by bylo pro Rusy obrovským vítězstvím. A kdyby to provedli dobře, docílili by odložení celého projektu. Na základně pracuje padesát Němců. Kterýkoli z nich může mít příbuzné, kteří jsou dosud zadržováni v Rusku, takže může být snadno vydíratelný.“ M se odmlčel a zahleděl se do stropu. Pak znovu sklopil oči a upřel je na Bondu.

„Ministr mě požádal, abych se s ním po zasedání vlády sešel. Říkal, že musí alespoň nahradit Tallona. Jeho nástupce by měl ovládat němčinu, být odborník na sabotáže a mít spoustu zkušeností s našimi ruskými přáteli. MI5 přišla s třemi kandidáty. Všichni zrovna na něčem pracují, ale během pár hodin mohou být z případů odvoláni. Pak se mě však ministr zeptal na můj názor. Tak jsem mu ho sdělil. Promluvil si s ministerským předsedou, a zabránil tím mnoha byrokratickým průtahům.“

Bond se ostře, podrážděně zahleděl do těch šedých nekompromisních očí.

„Takže,“ řekl rozhodně, „Sir Hugo Drax byl zpraven o vašem jmenování a očekává vás dnes na večeři.“

KAPITOLA 10

AGENTKA ZVLÁŠTNÍHO ODDĚLENÍ

V úterý v šest hodin večer na konci května hnal James Bond svůj Bentley po rovném úseku doverské silnice do Maidstone.

Přestože jel rychle a soustředěně, podvědomě si promítal, co všechno udělal od chvíle, kdy před čtyřmi a půl hodinami odešel z admirálovy kanceláře.

Stručně zpravit o případu svou sekretářku a v jidelně krátce a osamoceně poobědval. V garáži nabádal zřízence, ať si proboha s vozem pospíší a přiveze ho s plnou nádrží k jeho bytu nejpozději do čtyř hodin. Pak odjel taxíkem do Scotland Yardu, kde měl ve tři čtvrtě na tři schůzku se zástupcem komisaře Vallancem.

Nádvoří a slepé uličky Yardu mu připomínaly vězení bez střechy.

Stropní zářivkové osvětlení chodeb odbarvilo tváře policejního seržanta, který se ho zeptal na účel návštěvy a dal mu podepsat jablkově zelenou propustku. Podobnou barvu v obličeji měl i strážník, který ho odvedl po krátkých schodech na holou chodbu s řadami anonymních dveří a uvedl ho do čekárny. Zástupce komisaře přijde za pět minut. Bond přešel k oknu a zahleděl se na šedý dvůr pod sebou.

Strážník, který bez helmy vypadal jako nahý, po chvíli přešel dvůr.

Za chůze jedl rozkrojený rohlík, namazaný čímsi růžovým. Všude bylo ticho a dopravní ruch z Whitehallu a z nábřeží sem doléhal jen velmi vzdáleně. Bond byl sklíčený. Čeká ho spolupráce s cizími složkami. Ztratí kontakt s lidmi z Tajné služby i s každodenní rutinou. Už tady v té čekárně se necítil ve své kůži. Čekávali tu jen zločinci nebo informátoři, nanejvýš vlivní lidé, kteří se snaží přesvědčit Vallance, že jejich synové opravdu nejsou homosexuálové.

Člověk, který se tu ocitl, buď žaloval, nebo se bránil. Nic mezi tím.

Nakonec pro něj přišla nějaká žena. Uhasil cigaretu o vršek plechovky od playersek, které v čekárnách vládních institucí sloužívají jako popelníky, a vyšel za ženou na chodbu.

Po přišetí čekárny mu v květnu zcela nepřipadný oheň v krbu velké kanceláře připadal jako nějaký zázrak, jako cigareta nabídnutá gestapákem.

Bondovi trvalo celých pět minut, než se zbavil stísněného pocitu a uvědomil si, že Ronnie Vallance ho rád vidí, že ho nezajímají řevnivosti mezi jednotlivými institucemi, ale jen ochrana Moonrakeru a jedné z jeho nejlepších agentek.

Vallance byl velice taktní člověk. Prvních několik minut mluvil jen o M, a to upřímně a s hlubokou znalostí. Aniž se zmínil o případu, získal si Bondovu náklonnost a ochotu spolupracovat.

Bond uháněl zalidněnými ulicemi Maidstonu a uvědomil si, že Vallance získal svůj dar dvaceti lety kličkování mezi kuřimi oky MI5, práce s uniformovanou policií a styky s nevzdělanými politiky a nadutými zahraničními diplomaty.

Když od něj Bond po čtvrt hodině hutného rozhovoru odcházel, oběma bylo jasné, že získali spojení.

Vallance Bonda přesvědčil a bylo mu jasné, že Gala Brandová může počítat s veškerou jeho pomocí i ochranou. Ocenil také Bondův profesionální přístup k úkolu a netečnost k rivalitě se zvláštním oddělením. Pokud jde o Bonda, byl z toho, co se dověděl, naplněn obdivem k Vallanceově agentce.

Navíc z něj spadl pocit osamělosti, když poznal, že má za sebou Vallance i celé jeho oddělení.

Bond opouštěl Scotland Yard s pocitem, že se mu podařilo naplnit první Clausewitzovu zásadu, tedy zabezpečit si operační základnu.

Návštěva ministra pro zásobování branných sil mu do případu nic nového nevnesla. Prostudoval si Tallonův spis a jeho hlášení.

Životopis měl zcela bez poskvrny – celý život strávil u vojenské zpravodajské nebo bezpečnostní služby.

Pokud šlo o jeho hlášení, prozrazovala solidní technické i velitelské schopnosti – za celou tu dobu řešil jeden dva případy opilství, jednu drobnou krádež, několik osobních rozmršek, které vyústily ve rvačky s menšími následky, ale jinak dokázal dát vždy dohromady oddaný a pracovitý kolektiv.

Poté musel Bond protřpět půlhodinu na ministrově štábu s profesorem Trainem, tlustým, umouněným, nevýrazným člověkem, který byl loňského roku kandidován na Nobelovu cenu za fyziku a jinak byl jedním z největších světových odborníků na řízení střely.

Profesor Train došel k řadě obrovských nástěnných map a jednu z nich spustil. Bond se ocitl před technickým nákresem bočního průřezu rakety, která vypadala jako V2 s velkými kýlovými plochami.

„Zřejmě o raketách nic nevíte,“ začal profesor Train, „takže vás nebudu unavovat odbornými termíny jako je koeficient rozšíření trysek, rychlost výfukových plynů nebo Keplerova eliptická dráha.

Moonraker, jak Drax raketu nazval, je jednostupňový. Při startu a letu na určený cíl spotřebuje veškeré palivo. Dráha V2 se spíše podobala dráze dělostřeleckého granátu. Během dvoustupňového letu dosáhla výšky sedmdesáti mil. Jako palivo jí sloužila vysoce vznětlivá směs alkoholu a tekutého kyslíku, která musela být chlazená vodou, aby nespálila poměrně křehký ocelový motor – jiný materiál nebyl tehdy k dispozici. Existují přirozeně účinnější paliva, ale dosud nám nebyla nic platná z jednoho prostého důvodu: jejich spalovací teplota je tak vysoká, že by spálila i ten nejodolnější motor.“

Profesor se odmlčel a zamířil ukazovákem na Bondovu hrud'. „Vy si, pane, musíte zapamatovat pouze to, že díky Draxovu kolumbitu, který má bod tání kolem tří a půl tisíc stupňů, na rozdíl od třinácti set, které vydržely motory V2, můžeme využít daleko účinnějších paliv, aniž bychom ohrozili motor. Ve skutečnosti,“ podíval se na Bonda, jako by očekával, že bude zcela ohromen, „využíváme fluoru a vodíku.“

„Aha,“ řekl Bond uctivě.

Profesor se na něj ostře podíval. „A tak doufáme, že se nám podaří dosáhnout rychlosti kolem patnácti set mil za hodinu a výšky kolem dvou tisíc mil, tedy operační vzdálenosti čtyř tisíc kilometrů.

Znamená to, že z Anglie můžeme zasáhnout všechna evropská hlavní města. Za jistých okolností velmi užitečné,“ dodal suše. „Ale pro vědce především zajímavé z hlediska možných meziplanetárních letů.

Nějaké otázky?“

„Jak to funguje?“ zeptal se Bond úslužně.

Profesor mávl rukou k nákrese. „Začneme od špičky,“ řekl. Na té je válečná hlavice. Při zkušebním letu v ní budou mezosférové přístroje, radar a podobně. Dále gyroskopické kompas, které zajišťují přímý let – jeden hlídá klopení a vybočení, druhý výšku. Na konec jsou tam ještě menší přístroje, servomotory, napájecí systémy.

A velké nádrže. Na třicet tisíc liber paliva.

Na zádi jsou ještě dvě menší přídavné nádrže pro turbíny. Čtyři sta liber peroxidu vodíku se smísí se čtyřiceti librami 1-hypermanganu a vytvoří páru, která pohání turbíny. Ty zase pohánějí centrifugální čerpadla, která ženou palivo z velkých nádrží do motoru. Pod obrovským tlakem. Je vám to jasné?“

pochybovačně zdvihl obočí.

„Princip mi připadá podobný jako u tryskového letadla,“ řekl profesor.

Profesora to zjevně potěšilo. „Víceméně,“ přikývl, „jenže raketa si nese veškeré palivo uvnitř a nenasává kyslík zvenčí jako Comet.“

Palivo se pak v motoru zažehne a zplodiny tryskají ven. Něco jako kontinuální zákluz u děla. Tím je raketa hnána kupředu. To všechno je přirozené možné jen díky kolumbitu, který nám dovoluje zkonstruovat motor odolný neuvěřitelnému žáru. A nakonec,“ ukázal na nákres, „tu jsou ocasní plochy, které stabilizují raketu po startu.“

Jsou také vyrobené z kolumbitové slitiny, aby odolaly obrovskému tlaku vzduchu. Ještě nějaký dotaz?“

„Jak si můžete být jisti, že raketa dopadne tam, kam má?“ zeptal se Bond. „Čím zabráníte tomu, aby v pátek nespada na Haag?“

„O to se postarají gyroskopy. Ale v pátek nebudeme riskovat vůbec nic, takže raketu budeme ještě radarově navádět z člunu uprostřed moře. Radar v její špičce zachytí signál radaru na člunu, na který se automaticky zaměří. Přirozeně,“ usmál se profesor, „ve válce by nám velice pomohlo, kdybychom mohli takové naváděcí zařízení umístit v Moskvě nebo ve Varšavě nebo v Praze nebo v Monte Carlu, nebo kam budeme střílet. Zřejmě by bylo na vás, abyste je tam umístili. V tom případě hodně štěstí.“

Bond se chladně usmál. „Ještě jednu otázku,“ řekl. „Kdybyste chtěl raketu zničit, jaký by byl nejsnadnější způsob?“

„Těch je mnoho,“ řekl profesor rozjařeně. „Písek do paliva nebo do čerpadel. Dírka do trupu nebo do ocasních ploch. Při takové síle motoru a rychlosti stačí ke zničení sebemenší vada.“

„Moc vám děkuju,“ řekl Bond. „Zdá se, že o Moonraker máte mnohem menší starost než já.“

„Je to výborná raketa,“ řekl profesor. „Neselže, pokud ji někdo nepoškodí. Drax odvedl skvělou práci. Je to vynikající organizátor.“

Dokázal sestavit dokonale tým. Udělali by pro něj cokoli. Máme mu skutečně za co děkovat.“

Bond přeřadil a na charinské křižovatce se dal doleva. Dával přednost méně frekventované silnici na Chilham a Canterbury před zácpami ve směru na Ashford a Folkestone. Vytočil trojku až na osmdesát a nepřerazoval kvůli serpentinám na vrcholu dlouhého stoupání, které ho vedlo na molashskou silnici. Spokojeně naslouchal bublání výfuku a vzpomněl si na Draxe.

Jak ho asi večer uvítá? M říkal, že když v telefonu zmínil Bondovo jméno, Drax se na okamžik zarazil, ale hned se vzpamatoval. „Jistě,“ řekl, „toho znám. Nevěděl jsem, že s tím má něco společného.“

Rád se s ním znovu setkám. Pošlete mi ho sem. Očekávám ho na večeri.“ A zavěsil.

Lidé na ministerstvu měli na Draxe svůj vlastní názor. Při jednáních v něm poznali věci oddaného člověka, naprosto upnutého na Moonraker. Žil jen pro jeho úspěch, hnál své lidi na samé hranice jejich možností, bojoval o přednost v dodávkách materiálů s jinými odděleními, podněcoval ministerstvo pro zásobování branných sil, aby řešilo jeho požadavky na vládní úrovni. Nesnášeli jeho sekýrování, ale respektovali ho pro jeho znalosti, zanícení a oddanost projektu. A stejně jako celá Anglie ho považovali za možného spasitele země.

Bond uháněl po rovině kolem Chilhamského hradu. Uvidíme, pomyslel si. Jestli mám s tím člověkem pracovat, budu se muset vyrovnat s tím, že je považován za národního hrdinu. Když bude Drax chtít, klidně na celou tu záležitost v Blades zapomenou a soustředím se jen na ochranu jeho osoby i celého projektu před nepřáteli země.

Do zkoušky chybějí necelé tři dny. Bezpečnostní opatření jsou už tak dost důkladná a Drax může odmítnout návrhy na jejich posílení.

Nebude to snadné a v jednání s ním budu muset být hodně taktní, Taktní. To není zrovna moje silná stránka, takže to bude dost obtížné, zvláště při tom, co o Draxovi vím.

Za Canterbury uhnul Bond na starou doverskou silnici. Bylo půl šesté. Do Doveru to měl čtvrt hodiny, dalších deset minut pak do Dealu. Musí ještě něco promyslet? To střílení se ho naštěstí netýká.

„Vražda a sebevražda v pomatení smyslu,“ zněl koronerův závěr.

Tu dívku ani nepředvolali. Zastaví se na skleničku v „Bezchybném světě“ a promluví si s hostinským.

Zítřka se bude muset vyčenichat to „něco nekalého,“ kvůli čemu se chtěl Tallon sejít s ministrem.

Zatím se nic nenašlo ani v Tallonově pokoji, kde teď zřejmě bude bydlet on. Aspoň bude mít spoustu času projít si Tallonovy záznamy.

Bond mířil k Doveru a soustředil se na jízdu. Držel se hodně vlevo a brzy už vyjížděl z města kolem nádherného hradu.

Nad vrcholem kopce visel nízký mrak a od moře vál chladný vítr.

Viditelnost byla špatná. Bond rozsvítil světla a ujížděl pobřežní silnicí podél červeně pruhovaných stožárů Swingateské radarových stanic, které připomínaly pyrotechnické rachejtle.

Co ta dívka? Při prvním setkání bude muset být opatrný, aby si ji proti sobě nepopudil. Přemýšlel, jestli mu bude k něčemu užitečná.

Po roce práce na základně ve funkci šéfovy osobní sekretářky bude nepochybně velice dobře obeznámena s celým projektem a určitě bude mít přečteného i Draxe. Ostatně má dobrý výcvik. Bond si byl vědom, že se musí připravit na její podezíravý, možná i odmítavý postoj. Jaká vlastně je? Podle fotografie z její složky v Yardu hezká, ale upjatá. Chmurná policejní uniforma nedovolovala nejmenší náznak svůdnosti.

Vlasy: kaštanové. Oči: modré. Výška: 5 stop 7 palců (170 cm).

Váha: 9 kamenů (57 kg). Boky: 38 palců. Pas: 26 palců. Prsa: 38 palců (96 – 61 – 96). Rozlišovací

znamení: piha v horní části pravého nádra.

Hm, broukl si Bond.

Před pravotočivou zatáčkou vypustil z hlavy statistické údaje. Uviděl směrovku na Kingsdown a světla malého hostince.

Zaparkoval před ním a vypnul motor. Nad hlavou měl kdysi zlatý nápis „Bezchybný svět“, zašlý slanými větry od půl míle vzdálených útesů. Vystoupil z vozu, protáhl se a zašel ke dveřím hospody. Zamčeno. Že by sanitární den? Otevřel vedlejší dveře, které vedly do malého baru. Za pultem si jakýsi znuděně vyhlížející muž v košili bez saka četl večerník.

Když Bond vstoupil, muž vzhledl od novin. „Dobrý večer, pane,“ řekl se zjevnou radostí, že vidí zákazníka.

„Dobrý večer,“ řekl Bond. „Velkou whisky se sodou, prosím.“ Usadil se u barového pultu a počkal, až mu muž nalije dvě dávky Black and White a postaví před něj sklenici a sifon.

Bond doplnil sklenici sodovkou a napil se. „Včera jste tu měli rušno,“ utrousil a položil sklenici.

„Bylo to strašné, pane,“ řekl muž. „A moc špatné pro obchod.“

Nejste taky od tisku, pane? Celý den mi sem necourá nikdo jiný než policajti a novináři.“

„Ne,“ odpověděl Bond. „Přijel jsem nahradit toho člověka, kterého zastřelili. Majora Tallona. Chodil k vám pravidelně?“

„Přišel sem jen jednou, a to byl jeho konec. Hospodu jsem na týden zavřel, bude se celá malovat. Ale musím říct, že Sir Hugo se zachoval velmi slušně. Odpoledne mi poslal padesát liber jako náhradu škody. Je to skutečný džentlmen. Tady ho mají všichni rádi. Je velkorysý a pro každého má dobré slovo.“

„Ano. Výborný člověk,“ řekl Bond. „Viděl jste, jak se to stalo?“

„Ten první výstřel jsem neviděl, pane. Právě jsem někomu nesl pivo. Jak jsem uslyšel ránu, honem jsem se podíval. Tu pintu jsem upustil na zem.“

„A co se dělo dál?“

„Všichni začali pochopitelně couvat. Byli to samí Němci, tak kolem tuctu jich mohlo být. Na podlaze ležel chlap a ten Němec s pistolí na něj zíral. Najednou prudce zdvihl levou ruku a zařval „Heil!“ , jak to ti parchanti dělali za války. Pak si strčil hlavu do pusy.

A vzápětí,“ usklíbl se hostinský, jsem měl celý strop červený.“

„Ně řekl nic jiného než „Heil“?“ zeptal se Bond.

„Nic, pane. To zatracené slovo zřejmě nikdy nezapomenou, co?“

„Ne,“ řekl Bond zamyšleně, „to určitě ne.“

KAPITOLA 11

POLICISTKA BRANDOVÁ

Za pět minut nato už Bond ukazoval ministerskou propustku uniformovanému strážnému u brány ve vysokém drátěném plotě.

Seržant RAF mu ji vrátil a zasalutoval. „Sir Hugo vás očekává, pane. Je to ten velký dům tamhle v lese.“

Ukázal k útesům na nějaká asi sto yardů vzdálená světla směrem k útesům.

Bond ještě zaslechl, jak telefonuje na další strážní stanoviště. Pomalu odjel po nové betonové silnici, vybudované přes bývalá pole za Kingsdownem. Slyšel vzdálené nárazy moře o úpatí vysokých útesů a odněkud zblízka hukot strojů, který stále zesiloval, jak se Bond blížil ke stromům.

U druhého drátěného plotu ho zastavil strážný v civilních šatech.

Mřížovanou branou se vjíždělo do lesa. Když jí Bond projel, uslyšel vzdálený štěkot policejních psů, kteří zřejmě hlídali objekt v noci.

Všechna tato opatření mu připadala dostatečná a účinná. Bond usoudil, že si nebude muset dělat starosti s vnější bezpečností.

Přes les vedla vybetonovaná cesta, na jejíž konec nedosvítily ani mohutné Marchalovy reflektory Bondova vozu. Asi sto yardů po levé straně prosvítala na okraji Lesa světla velkého domu, téměř zakrytého šest stop tlustou zdí, která sahala téměř až k jeho střeše.

Bond zpomalil a obrátil vůz od domu směrem k moři k obrysu jakési budovy, kterou náhle osvětlil bílý záblesk Jihogoodwinského majáku z dále Kanálu. Světla vozu sklouzla po betonové cestě téměř na okraj útesu, vzdálený nejméně půl míle, na jejímž konci vyrůstala z betonu asi padesát stop vysoká kupole.

Vypadala jako vršek observatoře a Bond rozpoznával přírubu spoje, která se táhla přes kupoli od východu na západ.

Otočil vůz a pomalu projel branou ve zdi k domu. Uvědomil si, že silná zeď je ochranou proti případné tlakové vlně. Když zaparkoval, z domu vyšel sluha v bílém saku a hbitě mu otevřel dvířka vozu.

„Dobrý večer, pane. Tudy, prosím.“

Mluvil toporně a s nepatrným cizím přízvukem. Bond ho následoval do domu a přes pohodlně zařízenou halu ke dveřím, na které sluha zaklepal.

„Dál.“ Bond se usmál drsnému panovačnému tónu známého hlasu, rozpoznatelnému z té jediné slabiky.

Na vzdáleném konci dlouhého, světlého, křiklavě barevného obývacího pokoje stál zády ke krbu Drax. Měl na sobě švestkově modrý krátký župan, který ostře kontrastoval se zrzavými vousy. Vedle něho stáli tři další lidé, dva muži a žena.

„Á, drahý příteli,“ zahlasil Drax, došel k Bondovi a srdečně mu potřásl rukou. „Tak se zase vidíme. A po tak krátké době. Netušil jsem, že jste špiónem mého ministerstva, jinak bych byl při kartách opatrnější. Už jste ty peníze utratil?“ zeptal se a vedl ho ke krbu.

„Ještě ne,“ usmál se Bond. „Ani jsem je neviděl.“

„Jistě. Podle úmluvy je máte dostat v sobotu. Snad ten šek dojde včas, abyste mohl oslavit ten náš malý páteční ohňostroj. No uvidíme.“ Dovedl Bonda k jediné ženě v místnosti. „Tohle je má sekretářka, slečna Brandová.“

Bond se podíval do vyrovnaných modrých očí.

„Dobrý večer,“ řekl s přátelským úsměvem.

Netečně se na něj podívala. Nepocítil žádný vstřícný stisk ruky.

„Těší mě,“ řekla chladně a Bondovi se zdálo, že i poněkud nepřátelsky.

Napadlo ho, že ji vybrali skutečně dobře. Druhá Loelia Ponsonbyová. Upjatá, výkonná, oddaná, panenská. Díky Bohu, pomyslel si.

Profesionálka.

„Tohle je moje pravá ruka, doktor Walter.“ Postarší hubený muž se zlostnými očima pod huňatým obočím přehlédl Bondovu ruku a jen mírně pokývl hlavou. „Walter,“ řekl tenkými ústy nad černou bradkou, opravuje Draxovu výslovnost.

„A tohle je můj nepostradatelný pobočník Willy Krebs.“ Bond ucítil dotek vlhké ruky. „Moc rád fás posnám,“ řekl příjemným hlasem. Bond se podíval do kulatého bledého obličejce, v němž se mihl úsměv. Krebsovy těkavé černé oči uhnuly před jeho pohledem.

Oba muži na sobě měli nažehlené bílé kombinézy s plastovými zipy na rukávech a nohavicích. Byli tak nakrátko ostříhaní, že jim prosvítala kůže, a vypadali by patrně jako mimozemšťané, nebýt rozčuchaného černého kníru a bradky doktora Waltera a Krebsova světlého tenkého knírku. Oba vypadali jako karikatury – šíleného vědce a mladého vydání Petera Lorreho.

Barvitá mohutná postava Draxe příjemně kontrastovala s touto chladnou společností a Bond mu byl vděčný za vesele drsné přivítání i za zjevnou snahu zakopat válečnou sekyru a napříště spolu dobře vycházet.

Drax byl výborný hostitel. Zamnul si ruce. „Tak co, Willy,“ řekl, „nenamíchal bys nám to své výborné suché martini? Všem kromě doktora, přirozeně. Nekouří a nepije,“ vysvětlil Bondovi a vrátil se na své místo u krbu. „Sotva dýchá.“ Štěkavě se zasmál. „Myslí jenom na raketu. Nemám pravdu, příteli?“

Doktor kamenně zíral před sebe. „Rád žertujete,“ řekl.

„Ale no tak,“ utěšoval ho Drax jako dítě. „K těm ocasním plochám se dostaneme později. Kromě vás se do toho zatím nikdo nehrne.“ Obrátil se k Bondovi. „Náš milý doktor nám pořád dělá starosti,“ vysvětlil shovívavě. „Věčně si s něčím láme hlavu. Teď jsou to zrovna hrany ocasních ploch. Už takhle jsou ostré jako břitva – mají téměř nulový koeficient odporu. A on si najednou umane, že se roztaví třením vzduchu. Všechno je samozřejmě možné, ale byly zkoušeny na tři tisíce stupňů a já mu tvrdím, že kdyby se měly roztavit ony, musí se roztavit celá raketa. A to se prostě nestane,“ dodal s úsměvem.

Krebs přišel se stříbrným podnosem, na kterém byly čtyři skleničky a orosený šejkr. Martini bylo výborné a Bond je pochválil.

„Jste velmi laskav,“ řekl Krebs a spokojeně se usmál. „Sir Hugo je velmi náročný.“

„Nalejte mu ještě,“ řekl Drax, „naš host se bude chtít určitě ještě osprchovat po cestě. Večeříme přesně v osm.“

Do jeho posledních slov se vmísilo tlumené zavytí sirény a téměř vzápětí pravidelný dusot družstva mužů na venkovním betonu.

„To je první noční směna,“ vysvětlil Drax. „Ubytovny jsou hned za domem. Takže už je osm. Všechno tu děláme v poklusu,“ dodal s rozzářenými očima. „A důsledně. Je tu sice spousta vědců, ale vedeme to tu po vojensku. Willy, dohlédni na komandéra. My jdeme napřed. Pojdte, přátelé.“

Bond vyšel za Kresem dveřmi, jimiž sem vešel. Ostatní dva vedení Draxem vyšli dvoukřídlymi dveřmi, které se otevřely, jakmile Drax domluvil. Stál v nich sluha v bílém saku. V hale ho napadlo, že Drax určitě vchází do jídelny před slečnou Brandovou. Silná osobnost. Zachází se s těmi lidmi jako s dětmi. Rozený vůdce. Odkud to má? Z armády? Nebo to v něm vypěstovaly jeho miliony? Bond sledoval tenký Krebsův krk a přemýšlel.

Večeře byla výborná. Drax byl pozorný hostitel a i jeho chování u stolu bylo bezchybné. Přátelsky si utahoval z doktora Waltera, aby se Bond pobavil, a mezitím stačil probrat širokou škálu technických podrobností, které Bondovi okamžitě stručně a jasně objasňoval. Na Bonda zapůsobila sebedůvěra, s jakou se Drax pouštěl do složitých problémů, a jeho ohromná znalost těch nejmenších podrobností.

Jeho obdiv k Draxovi postupně zastiňoval předchozí nedůvěru.

Tváří v tvář Draxovi, stvořiteli a duchovnímu vůdci tohoto pozoruhodného projektu, byl víc než kdy jindy ochotný zapomenout na Blades.

Bond seděl mezi hostitelem a slečnou Brandovou. Několikrát se pokusil zapojit ji do rozhovoru, ale nepodařilo se mu to.

Odpovídala zdvořile a jednoslabičně a sotva se na něj podívala. Bonda to trochu rozčilovalo. Připadala mu velice přitažlivá a mrzelo ho, že z ní nedokáže vydolovat kloudnou odpověď. Cítil, že dívka svou chladnou netečnost přehrává a že jako kolegyně by se k němu mohla chovat vstřícněji a přátelsěji.

Dostal chuť nakopnout ji pod stolem do kotníku. Ten nápad ho pobavil a začal se na ni dívat jinými očima

– jako na dívku a ne jako na kolegyni. Draxův dlouhý spor s Walterem o porovnávání zpráv o počasí z ministerstva letectví a z Evropy, do něhož zatahl i Galu, umožnil Bondovi důkladně si ji prohlédnout. Byla mnohem hezčí než na fotografii. V téhle krásné dívce je opravdu těžké hledat strohou policistku, pomyslel si. Z jejího profilu se sice dá soudit na rozhodnost, ale dlouhé černé řasy nad tmavomodrými očima a poměrně široká ústa mohla klidně malovat Marie Laurencinová. Dívčiny rty by však byly i pro Laurencinovou příliš plné a tmavohnědé vlasy, které se nad rameny stáčely dovnitř, měly také poněkud jiný styl. Vysoké lícní kosti a mírně zešíklé oči prozrazovaly příměs severské krve, ale svěží pleť byla čistě anglická. Sebejistá a rozhodná gesta a držení hlavy byla pro sekretářku dost netypická. Ve skutečnosti vypadala spíše jako členka Draxova týmu a Bond si všiml, že muži pozorně naslouchají jejím odpovědím na Draxovy otázky.

Měla na sobě jednoduché černé večerní šaty s tříčtvrtečním rukávem.

Těsný živůtek zdůrazňoval plná ňadra, tak jak si je Bond představoval už z měr uvedených v její složce. Pod špičkou výstřihu měla tmavomodrou kamej, zřejmě levnou, ale nápaditou. Kromě prstýnku s malými diamanty na prsteníku levé ruky neměla další šperky. Ličení omezila na příjemně rudou rtěnku a dorovna zastřížené nehty si lakovala bezbarvým lakem.

Celkově velmi hezká, usoudil Bond, a pod tou upjatou maskou nepochybně velice vášnivá. A jakkoli je to policistka a přebornice v džiu-džitsu, má na pravém ňadru pihu.

S touto útěšnou myšlenkou se Bond nadále soustředil na hovor u stolu, aniž se dále pokoušel s dívkou spřátelit.

Večere skončila v devět. „Tak, a teď vás půjdeme představit Moonrakeru,“ řekl Drax a rázně vstal od stolu. „Walter nás doprovodí. Má tam ještě spoustu práce. Tak pojdte, pane Bonde.“

Krebsovi a Gale neřekl ani slovo a vyšel z jídelny.

Před domem zamířili ke kupoli na okraji útesu, která teď zářila ve svitu měsíce.

Asi po sto yardech se Drax zastavil. „Teď vám to tu trochu popíšu. Vy jděte napřed, Waltere. Čekají na vás, abyste se znovu podíval na tyčasné plochy. Nedělejte si s nimi moc starostí, drahý příteli.

Ti lidé, kteří připravovali tuhle vysokozátěžovou slitinu, znají svou práci.“ Obrátil se k Bondovi a ukázal na mléčně bílou kupoli. „Uvnitř je Moonraker. To, co vidíte, je vršek široké, asi čtyřicet stop hluboké šachty vyhloubené v křídovém útesu. Obě poloviny kupole se hydraulicky otvírají a zajíždějí do dvacet stop silné zdi. Kdyby byly otevřené, viděl byste nad zdí vyčnívat špičku Moonrakeru. Tamhle odsud,“ ukázal na vzdálenou hranatou budovu ve směru na Deal, „se odpaluje. Je to betonový kryt, plný radarových zařízení – je tam například Dopplerův radiolokátor nebo radar sledující dráhu letu.

Informace dostávají z dvaceti telemetrických kanálů umístěných ve špičce rakety. Je tam také velká televizní obrazovka, na níž se sleduje chování rakety v odpalovací šachtě po spuštění čerpadel. Další kamera pak sleduje start a začátek letu. Hned u pevnosti je zdviž, která vede po útesu až k moři. Její pomocí jsme přepravovali nahoru dodávky přivezené loděmi. Ten hluk, který slyšíte, pochází tamhle z té elektrárny,“ ukázal neurčitě někam k Doveru. „Ubytovny i dům jsou chráněny protitlakovou zdí, ale při odpalování rakety stejně nesmí nikdo zůstat v okruhu jedné míle, kromě odborníků z ministerstva a lidí z BBC, kteří budou v pevnosti. Doufáme, že vydrží tlakovou vlnu. Walter říká, že ten žár dokáže roztavit i beton. To je pro tuto chvíli všechno. Víc toho zatím vědět nepotřebujete. Pojdme.“

Bond si znovu všiml toho rozkazovačného tónu. Beze slova následoval Draxe až ke kupoli. Nad ocelovými dveřmi svítila osamocená červená žárovka, v jejímž světle se dal přečíst stručný nápis v angličtině a němčině: SMRTELNÉ NEBEZPEČÍ. KDYŽ SVÍTÍ ČERVENÉ SVĚTLO, VSTUP ZAKÁZÁN. ZAZVOŇTE A ČEKEJTE. Drax stiskl tlačítko pod cedulí a zevnitř se ozvalo tlumené zazvonění poplašného zvonu. „Někdo by zrovna mohl pracovat s kyslíkoacetylenem nebo dělat nějakou jinou nebezpečnou práci,“ vysvětlil.

„Na okamžik se zapomene, někdo vejde, a může nás to přijít hodně draho. Když zazvoní zvon, všichni pokládají nástroje, a pokračují až tehdy, když jsou si jisti, že nehrozí nebezpečí.“ Drax odstoupil od dveří a ukázal na čtyři stopy široké mřížky pod vrcholem zdi. „Odvětrání,“ řekl. „Klimatizace uvnitř je nastavená na stálou teplotu jednadvaceti stupňů.“

Dveře jim otevřel muž s obuškem v ruce a revolverem u pasu.

Bond vešel za Draxem do malé předsínky, kde byla jen lavička s vyrovnanými filcovými pantofli.

„Povinná výbava,“ řekl Drax, posadil se a zul si boty. „Mohl byste uklouznout a do někoho vrazit. Sako si tu můžete nechat. Jednadvacet stupňů je příjemná teplota.“

„Díky,“ odmítl zdvořile Bond s ohledem na berettu v podpažním pouzdře, „mně opravdu horko není.“

Následoval Draxe ke dveřím vedoucím na železnou lávku a připadal si jako návštěvník na operačním sále.

Před září bodových reflektorů si bezděčně zakryl oči a chytil se zábradlí.

Když po chvíli spustil ruku, uviděl nádhernou scénu, která mu na pár minut vyrazila dech. Zmámeně zíral na neuvěřitelnou krásu největší zbraně na světě.

KAPITOLA 12

MOONRAKER

Připadal si jako v naleštěné hlavní obrovského děla. Kovový válec, u jehož vrcholu se teď s Draxem drželi jako dvě mouchy, byl čtyřicet stop vysoký a třicet stop široký. Uprostřed se tyčila stíhlá lesklá chromová raketa, jejíž špička zakončená jehlovitou anténou se dvacet stop nad jejich hlavami snad

dotýkala střechy.

Spočívala na komolém kuželu mřížované oceli, který vyrůstal z podlahy mezi špičkami trojúhelníkových ocasních ploch, ostrých jako chirurgické skalpely. Hedvábný lesk padesáti stop naleštěného chromu narušovaly už jen pavoučí prsty dvou lehkých můstků ukotvených ve zdi, které svíraly pas rakety přes silné prstence pěnové gumy. Umožňovaly přístup k dvojím dveřím do nitra rakety.

Když se Bond podíval dolů, nějaký muž zrovna z jedné dveří vyšel na úzkou plošinu můstku a rukou v rukavici je za sebou zavřel.

Opatrně přešel po úzkém můstku ke zdi, kde otočil klikou. Ozvalo se pronikavé zakvilení mechanismu, který uvolnil můstek od rakety a zdvihl ho, takže zůstal trčet ve vzduchu jako kudlanka nábožná.

Poté se můstek teleskopicky složil, aby se vzápětí znovu vysunul a uchopil raketu o deset stop níže. Muž po něm přešel k dalším dveřím a zmizel uvnitř trupu.

„Zřejmě kontroluje palivo v přídavných nádržích,“ řekl Drax. „Je tam spádový přívod. Tak co jí říkáte?“ S potěšením sledoval Bondův zaujatý výraz.

„Jedna z nejkrásnějších věcí, jaké jsem kdy viděl,“ odpověděl Bond.

Nemusel mluvit nahlas. Bylo tu téměř naprosté ticho a hlasy mužů zdola k nim doléhaly jen vzdáleně.

Drax ukázal nahoru. „Válečná hlavice,“ vysvětlil. „teď ovšem zkušební, plná přístrojů. Dálkoměrů a podobně. Přímě v úrovni našich očí jsou umístěny gyroscopy. Ve zbytku trupu jsou už většinou jen palivové nádrže a nad ocasem rakety turbíny, poháněné přehřátou parou z rozloženého peroxidu vodíku. Palivo, fluor a vodík“ (úkosem se podíval na Bonda. „To je mimochodem přísně tajné“), jde hadičkami spádem do motoru, kde se zažihá. Kontrolovaná exploze pak vystřelí raketu do vzduchu. Pod raketou se odsune část podlahy, která otevře hlubokou šachtu pro výfukové plyny. Ústí na úpatí útesu. Uvidíte ji zítra. Vypadá jako obrovská jeskyně. Když jsme onedhdy prováděli statickou zkoušku, křída se roztavila a odplavila do moře jako voda. Doufám, že při skutečné zkoušce neroztavíme proslulé bílé útesy. Chcete se podívat dolů, jak probíhají přípravné práce?“

Bond mlčky následoval Draxe po strmém točitém ocelovém schodišti u stěny. Začínal toho muže a jeho gigantický projekt skutečně obdivovat. Jak mu vůbec mohlo vadit jeho dětinské chování u karetního stolu? I největší velikáni mají své slabosti. Drax se musel něčím uvolnit od obrovské zodpovědnosti, již nesl na svých bedrech.

Z rozhovoru u večere jasně vyplynulo, že ji nemůže přenášet na svého už tak dost vytíženého zástupce. Jen on sám musel svou vitalitou a sebedůvěrou povzbuzovat celý tým. I taková drobnost jako vítězství v kartách pro něj musela být důležitá v procesu neustálého hledání dobrých znamení, i kdyby si tato znamení měl tvořit sám. Kdo by se nepotila nekousal si nehty, když bylo v sázce tolik?

Jejich postavy se při sestupu po schodišti groteskně odrážely v chromovém trupu rakety a Bond cítil silný obdiv k tomuto muži z ulice, jímž ještě před několika hodinami opovrhoval.

Když sestoupili na dno šachty, Drax se podíval nahoru a Bond sledoval jeho pohled. Z tohoto úhlu vypadal trup rakety jako tenký paprsek světla padající z nebeské klenby, paprsek nikoli čistě bílý ale saténově perleťový. Mihotaly se v něm odlesky červeně z obrovského hasicího přístroje, u něhož stál muž v azbestovém obleku a mířil hadicí na spodek rakety. Odrážela se v něm také fialová žárovka z panelu na zdi, který ovládal odsouvání víka šachty pro výfukové plyny. Nakonec v něm pableskovala smaragdová zeleň stínidla pracovní lampy na borovém psacím stole, u něhož seděl další muž a zapisoval údaje, které na něj volali technici stojící přímo pod ocasem rakety.

Bondovi při pohledu na ten neuvěřitelně štíhlý a elegantní pastelový sloup připadalo neuvěřitelné, že něco tak křehkého může odolat tlakům dosud největší kontrolované exploze, překonání zvukové bariéry, neznámým atmosférickým tlakům při rychlosti patnácti tisíc mil za hodinu a neuvěřitelně silnému tření při zpětném průletu atmosférou z výšky tisíce mil.

Drax se obrátil k Bondovi, jako by četl jeho myšlenky. „Jako bychom se chystali spáchat vraždu,“ řekl. Pak se znenadání štekavě zasmál. „Waltere,“ zavolal ke skupince techniků, „pojdte sem.“

Walter se oddělil od ostatních a poslušně přišel. „Právě jsem říkal našemu příteli komandérovi, že odpálit Moonraker je jako spáchat vraždu.“

Bonda nijak nepřekvapil udivený výraz doktorova obličeje.

„Vraždu dítěte,“ řekl Drax popuzeně. „Našeho dítěte,“ ukázal na raketu. „Proberte se, proberte se, co je to s vámi?“

Walter rozjasnil tvář a Draxovu metaforu ocenil ledovým úsměvem. „Vraždu. Ano, to je dobré. Ha ha! Ale k věci, Sire Hugo. Nemá ministerstvo námitky proti bodu tání grafitových mřížek ve výfuku?“

Nemají pocit, že...“ Za hovoře vedl Draxe pod ocas rakety. Bond šel za nimi.

Technici se obrátili k příchozím. Drax představil Bonda. „Komandér Bond, náš nový bezpečnostní důstojník,“ řekl stručně.

Muži si mlčky a bez zvědavosti Bonda prohlédli. Nikdo ho nepozdravil.

„Tak co je za problém s tím grafitem?...“ Technici se shlukli kolem Draxe a Waltera. Bond zůstal osamocen.

Chladné přijetí Bonda nepřekvapilo. Se stejným odmítavým nezájmem by vítal nějakého amatérského vetfelce do svého vlastního oddělení. Chápal tyto pečlivě vybrané techniky, kteří celé měsíce žili v nejvyšších sférách astronautiky a teď stáli na prahu konečného řešení. Muselo jim být jasné, že Bond je v rámci své služby součástí projektu. Možná že některé z těch netečných očí skývaly člověka v člověku, nepřítele, který právě v tomto okamžiku tajně jásal nad tím, že grafit, jemuž Walter zřejmě nedůvěřoval, je

skutečně poddimenzovaný, i když jak tak postávali kolem Draxe s Walterem a hltali jejich slova, vypadali jako dobře seštrhaný tým. Je vůbec možné, aby se jeden z těch možků vydal po vlastní oběžné dráze a prováděl vlastní odpočet jako skrytý časový mechanismus pekelného stroje? Bond obcházel trojúhelník tvořený ocasionálními plochami rakety usazenými do gumových chráničů v ocelové podlaze a na pohled se zaobíral vším, co mu padlo do oka, ale ve skutečnosti si skrytě prohlížel skupinu techniků ze stále nových úhlů.

S výjimkou Draxe měli stejné těsné nylonové kombinézy s plastovými zipy. Nikdo na sobě neměl nic kovového, žádný muž nenosil brýle. Včetně Waltera a Krebse byli velice nakrátko ostříhaní, zřejmě proto, pomyslel si Bond, aby náhodně vypadlý vlas nepoškodil jemný mechanismus rakety. A přesto, uvědomil si Bond, nejbizarnějším společným znakem skupiny byly pečlivě pěstěné kníry všech, možných stříhů a odstínů: od světlých přes šedé až po tmavé, nakroucené, mroží, císařské, hitlerovské – každý obličej si nesl svůj vousatý znak a Draxovy rudé vlasy a vousy mezi nimi zářily jako úřední pečť nejvyššího šéfa. Proč tu mají všichni knír? přemýšlel Bond. Nikdy si na kníry nepotrpěl, ale v kombinaci s těmi téměř holými hlavami působily naprosto obscénně. Možná by bylo snesitelné, kdyby měly všechny stejný stříh, ale v téhle škále vypadaly zvláště absurdně.

Jinak na těch mužích nic pozoruhodného neviděl; byli průměrného vzrůstu, všichni víceméně štíhlí – dokonale uzpůsobení požadavkům své práce. Museli být v dobré kondici, když neustále přecházeli po úzkých můstcích a prolézali těsnými prostory rakety.

Ruce měli klidné a dokonale čisté, nohy ve filcových pantoflích nehybně soustředěním. Nikdo z nich se na Bond ani nepodíval. Bylo mu jasné, že proniknout ve třech dnech do myšlení těchto padesáti německých robotů je zcela beznadějně. Vlastně devětačtyřiceti, uvědomil si. Jeden si prostřelil hlavu. A co vyšlo najevo? Že se zbláznil do jedné ženské a před smrtí vykřikl „Heil Hitler“. Je možné, napadlo Bond, že těm zbýlým devětačtyřiceti se honí v hlavách podobné myšlenky?

„Doktore Waltere, to je rozkaz!“ přerušil Bondovy myšlenky Drax, který právě ukazoval prstem na ostrou hranu jedné kolumbitové ocasionální plochy. „Zpátky do práce. Už jsme ztratili dost času.“

Muži se rozešli za svými povinnostmi. Drax nechal nerozhodného Waltera u rakety a došel k Bondovi. „Zatracený pitomec,“ zaburácel, „ve všem vidí jen problémy. Pojďme ke mně do kanceláře,“ dodal nečekaně, jako by chtěl na svého zástupce zapomenout. „Ukážu vám letový plán. Pak můžeme jít spát.“

Drax otočil páčkou v ocelové zdi a úzké dveře se s tichým zasyčením otevřely. Pouhé tři stopy dlouhá předsíňka je dělila od dalších dveří. Bond si všiml, že oboje dveře mají gumové těsnění. Než za sebou Drax zavřel, zastavil se na prahu a ukázal na řadu nenápadných tlačítek v ocelové stěně. „Dílny,“ začal vyjmenovávat, „elektrotechnika, generátory, kontrola paliva, umývárny, sklady.“ Pak ukázal na přilehlé dveře. „Pracovna mé sekretářky.“ Druhými dveřmi prošli do jeho kanceláře.

Strohá místnost s velkým psacím stolem byla světlešedě vymalovaná. Stálo tu několik kovových židlí s opěradly a sedačkami z tmavomodrého plátna. Podlahu pokrýval šedý koberec. Zařízení doplňovaly dvě zelené kartotéky a velké kovové rádio. Pootevřenými dveřmi bylo vidět část kachlíkované koupelny. Zeď proti psacímu stolu byla zřejmě z matného skla. Drax stiskl dva vypínače na pravé zdi.

Matná stěna se rozsvítila a objevily se na ní dvě mapy o rozměrech asi šesti čtverečních stop.

Levá mapa zachycovala východní část Anglie od Portsmouthu po Hull a moře od padesátého do pětadesátého stupně zeměpisné šířky. Rudá tečka u Doveru označovala sídlo Moonrakeru, kolem kterého byly na mapě narýsovány kruhy označující desetimílové vzdálenosti. Osmdesát mil od sídla Moonrakeru, mezi Frískými ostrovy a Hulle, byl uprostřed moře zakreslený červený kosočtverec.

Drax ukázal na matematické tabulky a sloupce údajů na pravé straně mapy. „Rychlosti větru, atmosférický tlak, tabulky pro gyroskopická měření,“ řekl. „Rychlost rakety a délka letu jsou brány jako konstanty. Z ministerstva letectví dostáváme denně meteorologické zprávy. Údaje z mezoféry nám dodávají pokaždé, když se tam dostane nějaký letoun RAF. Když dosáhne maximální výšky, vypustí heliem plněný balón, který může ještě výš. Zemská atmosféra sahá do výše asi padesáti mil. Hustota vzduchu ve dvaceti mílech už téměř neovlivní let Moonrakeru, takže problémem je právě těch prvních dvacet mil. Dalším problémem je gravitace. Tyhle věci by vám vysvětlil Walter, kdybyste měl zájem. V posledních hodinách před letem budeme dostávat nepřetržitá meteorologická hlášení. Gyroskopy budou zapojeny až těsně před startem. Zatím zapisuje veškeré potřebné údaje slečna Brandová. Jsou kdykoli k dispozici.“

Drax ukázal na druhou mapu. Byl to diagram letu rakety od místa startu k místu dopadu. Zde bylo kolonek s číselnými údaji víc. „Rychlost otáčení Země a její vliv na dráhu letu,“ vysvětlil Drax. „Země se za letu rakety pootočí na východ. Tento faktor musí být zahrnut ve výpočtech. Je to trochu složitě.“

Naštěstí tomu nemusíte rozumět.

Nechme to na slečně Brandové.“ Stiskl vypínače a stěna potemněla.

„Máte ještě nějaké otázky týkající se vaší práce?“ zeptal se. „Nemyslete si, že toho budete mít moc. Jak vidíte, bezpečnost je zajištěna.“

Ministerstvo ji sledovalo od samého začátku.“

„Všechno je zřejmě v pořádku,“ řekl Bond a zkoumavě se zahleděl na Draxe, který ho bedlivě pozoroval zdravým okem. „Myslíte si, že major Tallon měl něco s vaší sekretářkou?“ zeptal se.

„Možná,“ odpověděl Drax. „Je to hezká holka. Byli dost často spolu. V každém případě ale zaujala Bartsche.“

„Prý Bartsch zasalutoval a vykřikl ‚Heil Hitler‘, než se zastřelil.“

„Tak jsem to slyšel,“ řekl Drax poklidně. „A co?“
„Proč mají všichni ti muži knír?“ pominul Bond Draxovu otázku.
Měl dojem, že ho tentokrát podráždil.
Drax se úsečně a štekavě zasmál. „To byl můj nápad,“ řekl. „V těch bílých kombinézách a s vyholenými hlavami jsem je těžko rozpoznával. Tak jsem jim nařídil, ať si vypěstují kníry. Stal se z toho skoro fetiš. Jako v RAF za války. Připadá vám to špatné?“
„Jistěže ne,“ řekl Bond. „Jen mě to na první pohled překvapilo.
Myslím že čísla na kombinézách a odlišné barvy by posloužily líp.“
„Snad,“ obrátil se Drax ke dveřím, jako by chtěl ukončit rozhovor. „Ale já jsem se rozhodl pro kníry.“

KAPITOLA 13

URČENÍ POLOHY BEZ PŘÍMÉHO ZAMĚŘOVÁNÍ

Ve středu časně ráno se Bond vzbudil v posteli mrtvého muže.
Spal málo. Drax byl po cestě zpět k domu nemluvný, až u úpatí schodiště mu suše popřál dobrou noc. Bond šel po kobercem pokryté chodbě za světlem otevřených dveří a našel své věci úhledně naskládané v pohodlné ložnici.
Byla zařízena s tímž vybraným vkusem jako přízemí. Na nočním stolku vedle postele od Heala byly sušenky a láhev Vichy. (Bond se ihned přesvědčil, že to není pouze láhev od Vichy naplněná obyčejnou vodou.) Po předchozím obyvateli ložnice tu zbylo jen kožené pouzdro s dalekohledem na toaletním stolku a zamčená kovová kartotéka. Ta pro Bonda nebyla žádnou překážkou. Naklonil ji ke zdi, sáhl pod ni a nahmátl spodní konec závorového zámku, který shora uzamyká všechny zásuvky. Tlakem na závoru uvolnil jednu zásuvku po druhé a měkce postavil kartotéku do původní polohy. Blesko mu hlavou, že major Tallon by v Tajné službě dlouho nepřežil.
Horní zásuvka obsahovala mapy celého pozemku s přílehlými budovami a námořní mapu Doverské úžiny č. 1895. Bond postupně pokládal jednotlivé mapy na postel a podrobně je zkoumal. V záhybech námořní mapy byly stopy po cigaretovém popelu.
Bond si od toaletního stolku přinesl svůj hranatý kožený kufík s nástroji. Podíval se na číselnou kombinaci a s uspokojením zjistil, že s kufíkem nikdo nemanipuloval. Nastavil své kódové číslo a otevřel kufík plný nástrojů a dalšího příslušenství. Vytáhl daktyloskopický prášek ve spreji a velkou lupu. Po nanesení prášku na mapu se objevila houština otisků.
Všechny je prohlédl lupou a zjistil, že patří dvěma lidem. Vybral dvě sady těch nejzdařilejších a vyfotografoval je leikou s bleskem.
Poté lupou prozkoumal dvě nepatrné rýhy v mapě, které odhalil až daktyloskopický prášek.
Obě vedly z pobřeží, zřejmě z domu, který nyní Bond obýval, a střetávaly se v moři. Bond soudil, že mohou označovat nějaký předmět pozorovaný z obou křidel domu.
Nebyly narýsovány tužkou, ale velice jemně načrtnuty rydlem, zřejmě aby unikly pozornosti.
U jejich průsečíku byl patrný otazník. Tento bod byl asi padesát yardů od útesu na dvanáctisáhové hloubce směrem od domu k Jihowoodwinskému majáku.
Nic dalšího se z mapy vyčíst nedalo. Bond se podíval na hodinky.
Za pět minut tři čtvrtě na jednu. Z chodby k němu dolehly vzdálené kroky a cvaknutí vypínače. Z náhlého popudu vstal a tiše zhasl světla v ložnici. Svítit nechal jen stíněnou lampičku na nočním stolku.
Slyšel těžký Draxův krok blížící se ke schodišti. Ozvalo se další cvaknutí vypínače a nastalo ticho.
Bond si představoval, jak se ta velká vlasatá hlava otáčí a naslouchá. Pak zaslechl skřípnutí a zvuk opatrně otevíraných a zavíraných dveří. Bond vyčkával. Drax se zřejmě chystal do postele. Po tlumeném zvuku otevíraného okna a smrkání se v domě rozhostilo ticho.
Bond dal Draxovi dalších pět minut. Pak se vrátil ke kartotéce a tiše pozotvíral další zásuvky. Ve druhé a ve třetí nic nebylo, ale spodní byla plná složek seřazených podle začátečních písmen. Byly to materiály všech lidí zaměstnaných na projektu Moonraker. Bond vytáhl složku nadepsanou „A“, vrátil se k posteli a dal se do čtení.
Všechny osobní spisy byly vedeny podle téhož vzoru: celé jméno, adresa, datum narození, popis, zvláštní znamení, zaměstnání před válkou, válečné záznamy, politická orientace minulá i současná, trestní a zdravotní záznamy, nejbližší příbuzní. Někteří muži měli manželky a děti, jejichž podrobné popisy tu byly také uvedeny. Každý spis obsahoval fotografii obličeje zepředu i z profilu a otisky prstů obou rukou.
Dvě hodiny a deset cigaret trvalo Bondovi, než se probral všemi osobními spisy. Všechny padesát mužů mělo dva společné rysy. Všichni vedli bezúhonný apolitický život. To mu připadalo tak nepravděpodobné, že se je rozhodl dát při první příležitosti k důkladnému prověření Stanovišti D.
Druhým společným rysem všech mužů bylo, že na fotografii neměl žádný z nich knír. Bez ohledu na Draxovo vysvětlení uvízl Bondovi v paměti další otazník.
Vstal z postele a všechno pozamykal. Námořní mapu a jeden osobní spis uložil do své kožené aktovky. Pak otočil číselnými zámky a zasunul aktovku daleko pod postel v místě polštáře. V přílehlé koupelně se tiše umyl a vyčistil si zuby. Nakonec otevřel okno ložnice dokořán.
Měsíc stále zářil. Stejně jako tehdy, napadlo Bonda, když major Tallon, patrně znepokojený nějakým

nezvyklým zvukem, vylezl před pouhými několika dny na střechu a uviděl cosi na moři. Měl s sebou dalekohled. Při této vzpomínce se Bond odvrátil od okna a majorův dalekohled si vzal. Byl to velice dobrý německý přístroj, snad z válečné kořisti. Označení 7×50 prozradilo Bondovi, že se jedná o noční dalekohled. Opatrný Tallon pak musel tiše (ale zřejmě ne dost tiše) přejít na druhý konec střechy, znovu zaměřit objekt na moři a odhadnout jeho vzdálenost od útesu i od majáku. Poté se musel stejnou cestou tiše vrátit do svého pokoje.

Bond si poprvé za svůj pobyt v domě představil Tallona, jak opatrně zamyká dveře, jde ke kartotéce, vytahuje mapu, do níž do té chvíle sotva pohlédl a zaznamenává jemně rydlem výsledky svého pozorování. A co vlastně viděl nebo slyšel? Těžko říct. Loď? Světlo? Nebo jen nějaký zvuk?

Ať to bylo cokoli, rozhodně to vidět či slyšet neměl. A někdo ho přistihl. Někdo zjistil, že to Tallon viděl nebo slyšel a druhý den ráno si počkal, až major vyjde z pokoje, a pak pokoj prohledal. Z mapy možná nic nevyčetl, ale všiml si nočního dalekohledu u okna.

To mu stačilo. Téhož večera Tallon zemřel.

Bond se zarazil. Uvědomil si, že postupuje příliš rychle, že staví případ na velmi chatrných indiciích.

Tallona zabil Bartsch, a to nebyl ten člověk, který ho slyšel, který zanechal otisky prstů na mapě a jehož spis si Bond uložil do kožené aktovky.

Tím mužem byl úlisný pobočník Krebs s krkem podobným bílému slimákovi. Ty otisky na mapě byly jeho. Bond je porovnával čtvrt hodiny s otisky v jeho spisu. Ale znamenalo to, že také něco zaslechl a následně něco udělal? Pro začátek se to dalo přijmout – Krebs skutečně vypadal jako rozený špeh. Měl oči malého zlodějčka. A jeho otisky se na mapě v každém případě ocitly až poté, co ji prostudoval Tallon, protože na několika místech překrývaly Tallonovy otisky.

Ale jak mohl Krebs uniknout Draxovu pronikavému pohledu? Nejspíš mu Drax důvěřoval. Bond si vzpomněl na Cicera, který byl za války komorníkem britského velvyslance v Ankaře. Jeho ruku v kapse pruhovaných kalhot přehozených přes židli. Velvyslancovy klíče.

Trezor. Tajné materiály. Tohle vypadalo podobně.

Bond se zachvěl. Náhle si uvědomil, že stojí už hezky dlouho před otevřeným oknem a že je čas se trochu vyspat.

Než vlezl do postele, sundal z opěradla židle podpažní pouzdro, které tu viselo vedle pomačkaných šatů, vytáhl z něj berettu s žebrovanou pažbou a uložil si ji pod polštář. Na obranu proti komu? Bond nevěděl, ale intuice mu napovídala, že se ve vzduchu vznáší nebezpečí. Jeho pach byl vtíravý, přestože samo nebezpečí bylo dosud nedefinovatelné a bloumalo teprve kdesi na okraji Bondova podvědomí. Věděl, že jeho pocity vycházejí z řady otazníků, které mu uvízly v mysli za posledních čtyřiašest hodin – Drax jako takový, Bartschovo „Heil Hitler“, bizarní kníry, padesát poctivých Němců, mapa, noční dalekohled, Krebs. Nejdřív musí svěřit svá podezření Vallanceovi. Pak si prověří Krebse a podívá se na ochranná opatření Moonrakeru – řekněme před možným nebezpečím z moře. Musí si také sednout s tou Brandovou a dát dohromady plán na nejbližší dva dny. Nemůže si dovolit příliš mrhat časem.

Zatímco vnucoval spánek rozjeté mysli, nastavil si vnitřní buzení na sedmou hodinu. Chtěl co nejdříve odněkud mimo dům zatelefonovat Vallanceovi. Nijak ho neděsilo, že svým chováním může vzbudit podezření. Rozhodně hodlal prozkoumat, co Tallona na té dívce zaujalo, přestože si byl naprosto jistý, že major nezemřel kvůli své lásce ke Gale Brandové.

Mimosmyslový budík ho nezklamal. Přesně v sedm se probudil s ústy vyschlými četnými cigaretami minulého večera. Přinutil se vstát a osprchovat se studenou vodou. Oholil se, vykloktal ostrou ústní vodou a v pomačkaném černo-bíle lomeně kostkovaném obleku, tmavomodré bavlněné košili, černé tkané hedvábné kravatě a s koženou aktovkou v levé ruce se pomalu, nikoli však pokradmu, vydal po chodbě ke schodišti. Vzadu za domem našel garáž. Bentley nastartoval na první stlačení startéru. Pod lhostejnými pohledy zatažených oken domu vyjel Bond pomalu na betonovou silnici a na neutrál sjel k prvním stromům. Ohlédl se nazpět, aby se ujistil, že muž stojící na střeše může vidět přes okraj nárazové zdi k útesu a na moře.

Kolem domu ukrývajícího Moonraker byl naprostý klid. Povrch vozovky, který se začínal matně třpytět v raném slunci, se táhl směrem k Dealu. Působil jako nově položená rozjezdová dráha. Bonda napadlo, že ty tři nesourodé betonové „objekty“, úlovitý dóm, nárazová stěna a vzdálená kostka odpalovacího bunkru, jejichž stíny teď k němu směřovaly, vypadají jako Dalího opuštěná krajina, do níž jsou v pečlivě vykalkulované náhodnosti rozmístěny tři objects trouvés.

V ranním oparu nad mořem, který sliboval horký den, se dalo dohlédnout jen k Jihogoodwinskému majáku, matně červenému korábu ukotvenému navěky k témuž obzoru a odsouzenému, podobně jako rekvizita korábu na jevišti v Drury Lane, pozorovat strnule a bez cestujících či nákladu diorámu ubíhajících vln a mraků z domovského přístavu, který je zároveň destinací.

V půlminutových intervalech vytruboval dvojitým klesajícím tónem do mlhy svůj smutek. Píseň Sirén, napadlo Bonda, určená však nikoli ke svedení, ale k odpuzení. Přemýšlel, jak sedm mužů osádky majáku vnímá jeho zvuk při vepřovém a fazolích v úzké jídelně.

Trhli sebou aspoň, když přerušil naplno puštěné rádio? Jinak však vedli ničím nerušený, bezpečný život, přestože u brány hřbitova.

Bond si v duchu poznamenal, že si s těmi sedmi muži musí promluvit a zjistit, zda neviděli nebo neslyšeli totéž co Tallon, a projel rychle strážními stanovišti.

V Doveru zastavil před Café Royal, skromnou malou restaurací se skromnou kuchyní, která však dokázala připravit vynikající rybí a vaječná jídla, jak věděl z dřívějška. Její majitelé, švýcarská Italka se svým synem, ho uvítali jako starého známého. Požádal, aby mu do půl hodiny připravili míchaná vejce se slaninou a spoustu kávy.

Zajel na policejní stanici a přes ústřednu Scotland Yardu odtud zavolal Vallanceovi. Ten právě doma snídal. Bez poznámek si vyslechl Bondův opatrný výklad, ale nakonec vyjádřil překvapení, že Bond dosud neměl příležitost mluvit s Galou Brandovou.

„Je to bystrá dívka,“ řekl. „Jestliže má pan K. něco za lubem, ona určitě bude vědět, co to je. A pokud T. v neděli večer něco slyšel, mohla to slyšet taky, i když připouštím, že se o tom nezmínila.“

Bond neřekl nic o přijetí, jehož se mu dostalo od Vallanceovy agentky. „Promluví si s ní dneska ráno,“ ujistil Vallanceho, „a pošlu vám tu mapu a ten film, abyste se na to mohli podívat. Dám je zdejšímu inspektorovi, třeba vám je bude moct přivést motorizovaná hlídka. Mimochodem, odkud T. telefonoval v pondělí svému zaměstnavateli?“

„Nechám to zjistit a dám vám vědět,“ řekl Vallance. „A ponouknu Trinity House, aby se zeptal jihogoodwinských a pobřežní stráže, jestli nám nemohou být nápomocní. Ještě něco?“

„Ne,“ řekl Bond. Hovor šel přes příliš mnoho ústředí. Svému šéfovi by možná naznačil víc. Připadalo mu směšné mluvit s Vallancem o knížkách a pocitu plíživého nebezpečí z minulé noci, který se rozplynul s úsvitem. Tihle policajti chtějí holá fakta. Rozhodně jsou lepší v řešení zločinů než v jejich předvídání. „Ne,“ opakoval ještě jednou, „už nic.“

Po vynikající snídani měl mnohem lepší náladu. Přečetl si Express a The Times a našel vágní zmínku o soudním ohledání Tallonova těla. Express si pohrál s dívčinou fotografií a Bonda pobavilo, jak se Vallanceovi podařilo udělat z Galy zcela neutrální a průměrnou mladou Angličanku. Rozhodl se, že s ní musí zkusit spolupracovat. Bude jí naprosto důvěřovat, ať už bude přístupná nebo ne.

Zřejmě má také své intuice a svá podezření, která jsou zatím tak mlhavá, že si je nechává pro sebe.

Bond se rychle vracel do domu. Přesně v devět, když projížděl lesem, uslyšel vytí sirén. Z lesa za domem vyběhlo směrem k odpalovacímu bunkru šest dvojic mužů. Jeden z nich zazvonil, dveře se otevřely a muži v nich zmizeli.

Němec je ztělesněná přesnost, pomyslel si Bond.

KAPITOLA 14 SVRBÍCÍ PRSTY

Půl hodiny předtím udusila Gala Brandová svou ranní cigaretu, dopila zbytek kávy a zamířila na pracoviště. V bílé blůzce a tmavomodré pletené sukni vypadala skutečně jako osobní sekretářka. Přesně v půl deváté byla ve své kanceláři. Na jejím stole ležel stoh dálkopisných zpráv z ministerstva letectví a jejím prvním úkolem bylo zanešt jejich souhrn do meteorologické mapy, odnést ji do Draxovy kanceláře a upevnit ji do rámu na prázdnou prosklenou stěnu.

Pak rozsvítila světlo pod mapou a provedla několik výpočtů na základě sloupců čísel, jež se ve světle objevily, a nakonec zanesla výsledky do diagramu, který upevnila vedle mapy.

Tohle dělala od doby, kdy tuto raketovou základnu založili. Čísla ministerstva letectví byla s blížícím se zkušebním startem stále přesnější a z ní se už stala taková odbornice, že znala z paměti nastavení gyroskopů pro téměř všechny varianty počasí a všechny výšky.

Tím více ji rozčilovalo, že Drax jejím výpočtům zjevně nevěřil.

Každý den přesně v devět, když se rozezněly poplašné zvony, zavolal nejdříve nesnesitelného doktora Waltera a společně přepočítali všechny její výsledky a zanesli je do tenkého černého zápisníku, který Drax stále nosil v zadní kapse kalhot. Věděla, že je to neměnná rutina, a už ji unavovalo sledovat to nenápadnou dírkou, kterou si sama vyvrtala ve stěně mezi oběma kancelářemi, aby mohla posílat Vallanceovi týdenní hlášení o Draxových návštěvách. Tato metoda byla amatérská, ale účinná, a Gala si časem udělala dokonalý obraz o denní rutině, která ji tak rozčilovala, a to hned ze dvou důvodů.

Jednak naznačovala, že Drax nevěří jejím výsledkům, jednak jí znemožňovala podílet se, byť skromným dílem, na zkušebním letu.

Bylo jen přirozené, že se za celé ty měsíce pohroužila do své náhradní role stejně jako do své role profesní. V zájmu důvěryhodnosti jejího inkognita bylo, aby svou osobnost rozštěpila do nejvyšší možné míry, takže zatímco špiclovala Draxe pro svého londýnského šéfa, vášnivě si přála úspěch Moonrakeru, jemuž sloužila stejně oddaně jako kdokoli kolem ní.

Zbytek jejích povinností v roli Draxovy osobní sekretářky byl nesnesitelně nudný. Každým dnem procházela horou korespondence zasílané na Draxovu londýnskou adresu, již sem doručovalo ministerstvo, takže i onoho rána našla na stole kolem padesátky dopisů.

Obvykle se daly rozdělit na tři skupiny. Dopisy žebronicí o peníze, dopisy od raketových nadšenců a obchodní dopisy od Draxova burzovního makléře a dalších obchodních agentů. Na ty jí Drax diktoval stručné odpovědi a zbytek dne strávila prepisováním a archivací.

Bylo tedy jen přirozené, že jediná její služba související s raketou čněla vysoko nad ostatní, a onoho rána, když znovu a znovu přepočítávala letový plán, byla pevně rozhodnuta, že v den D musí Drax její výpočty přijmout. Musela si připomínat, že třeba ani její předchozí údaje nebyly nesprávné, že si je

Drax s Walterem prostě rutinně přepočítávali. Drax rozhodně nikdy nezpochybnil ani její meteorologické prognózy, ani výpočty nastavení gyroskopů. Když se jednou přímo zeptala, jestli jsou její výpočty správné, odpověděl se zjevnou upřímností, „Výtečné, má drahá. Velmi cenné. Bez nich bych se neobešel.“ Gala Brandová se odebrala zpět do své kanceláře a dala se do otevírání dopisů. Už jen další dva letové plány, na čtvrtek a na pátek, na základě jejích výpočtů, nebo výpočtů z Draxova černého zápisníku, a gyroskopy budou definitivně nastaveny a raketa odpálena.

Nepřítomně přehlédla své nehty a protáhla ruce hřbety k sobě.

Jak často během výcviku na policejní akademii ji vyslali mezi ostatní žáky a nesměla se vrátit bez zápisníčku, neceséru, propisovačky nebo náramkových hodinek? Jak často ji při tom instruktor chytil za zápěstí a řekl: „Ne, ne, slečno, takhle by to nešlo. Přesně takhle by slon hledal v kapse cukr. Zkuste to ještě jednou.“

Protáhla si prsty a už soustředěně se vrátila k hromadě dopisů.

Pár minut před devátou se rozezněly poplašné zvony a Gala uslyšela, jak Drax přijíždí do práce. O chvíli později se ozvalo otvírání dvojkřídlových dveří a volání na Waltera. Následovala obvyklá změť hlasů, ale jednotlivá slova zanikala v tichém předění ventilátorů.

Gala uspořádala dopisy do tří hromádek, uvolněně se opřela lokty o desku psacího stolu a spočinula bradou v levé dlani.

Komandér Bond. James Bond. Nepochybně domýšlivý chlap, jako všichni v Tajné službě. A proč ho sem poslali místo někoho, s kým by se dalo pracovat, třeba místo nějakého jejího přítele ze zvláštního oddělení nebo třeba i z MI5? Podle vzkazu komisařova zástupce nebyl v tak krátkém termínu nikdo volný, a tohle je prý jedna z hvězd Tajné služby, která má naprostou důvěru zvláštního oddělení i požehnání MI5. Dokonce i ministerský předseda mu dal povolení k tomuto jedinému úkolu v rámci Anglie. Ale nakolik bude platný v tom krátkém čase, který ještě zbývá? Možná umí dobře střílet a ovládá cizí jazyky a vůbec dokáže pár věcí, které může uplatnit v zahraničí, ale co si počne tady bez krásných špionek, s kterými by mohl spát?

Protože rozhodně nevypadá špatně. (Gala Brandová mimovolně sáhla do kabelky. Prohlédla se v zrcátku a zapudrovala si nos.) Trochu jako Hoagy Carmichael. Ten pramen černých vlasů spadající přes pravé obočí. I podobné lícní kosti. Ale na těch jeho ústech je něco krutého.

A má chladné oči. Šedé nebo modré? Včera večer se to dalo těžko určit. V každém případě ho odkázala do patřičných mezí a dala mu najevo, že žádný elegant z Tajné služby ji nemůže ohromit, jakkoli romanticky vypadá. Ve zvláštním oddělení jsou taky hezčí chlapi a jsou to skuteční detektivové, ne nějakí floutci vysnění Phillipsem Oppenheimem, s rychlými vozy a speciálními cigaretami se zlatými proužky a s podpažními pouzdry. Toho všeho si samozřejmě velmi dobře všimla – kvůli podpažnímu pouzdru se o něj ještě nenápadně otřela. No dobře, nějak s ním bude muset spolupracovat, i když vůbec nemá ponětí jak. Jestliže tu ona je od samého začátku a ničeho si nevšimla, co chce tenhle Bond zjistit v několika dnech? A co je tu vůbec k zjišťování? Je tu samozřejmě pár věcí, které jí nejsou jasné.

Má mu kupříkladu říct o Krebsovi? Musí v první řadě dbát na to, aby ji kvůli nějaké jeho nepředloženosti neodhalili. Musí si zachovat chladnou hlavu a být velmi obezřetná. To ovšem neznamená, že se k němu nemůže chovat přátelsky. Přirozeně zcela v rámci svých představ.

Když učinila toto rozhodnutí, vzala dopisy a těsnopisný zápisník a odešla do kanceláře Sira Huga Draxe. Po půlhodině se vrátila a v její židli se rozvaloval Bond. Před sebou měl otevřený Whitakerův almanach. Když Bond vstal a vesele jí popřál dobré jitro, sražená rty a stroze mu kývla na pozdrav. Pak obešla stůl a usadila se. Odsunula Whitakera stranou a složila na stůl dopisy a zápisník.

„Mohla byste tu mít aspoň jednu židli pro návštěvy,“ řekl Bond s úsměvem, který jí připadal drzý, „a taky něco zábavnějšího ke čtení.“

„Chce s vámi mluvit Sir Hugo,“ pominula jeho poznámku. „Zrovna jsem se chtěla přesvědčit, jestli už jste vstal.“

„Lhářko,“ řekl Bond. „V půl osmé jste mě slyšela odjíždět. Viděl jsem, jak se díváte škvírou v záclonách.“

„Nic takového jsem nedělala,“ odsekla rozhořčeně. „Proč by mě mělo zajímat nějaké odjíždějící auto?“

„Ale o tom autě jsem vám snad řekl já,“ zazubil se Bond. „A mimochodem, při diktátu byste se neměla škrábat na hlavě tužkou. To žádná lepší sekretářka nedělá.“

Bond se významně zahleděl na spojovací dveře a pokrčil rameny. Galina obrana se zhroutila. Ztracený chlap, pomyslela si a váhavě se na něj usmála. „No dobře,“ řekla. „Tak pojďte, nemůžeme strávit celé dopoledne planými hovory. Sir Hugo chce mluvit s vámi i se mnou a velmi nerad čeká.“ Vstala a otevřela spojovací dveře.

Bond ji následoval.

Drax stál a prohlížel si osvětlenou nástěnnou mapu. „Á, tady jste,“ podíval se úkosem na Bondu. „Myslel jsem, že jste nám utekl. Strážě mi hlásily, že jste v půl osmé odjel.“

„Musel jsem si zatelefonovat,“ řekl Bond. „Doufám, že jsem nikoho neprobudil.“

„Telefon je v mé pracovně,“ poznamenal Drax suše. „Tallon si ho dokázal najít.“

„Á, chudák Tallon,“ řekl Bond bezvýrazně. Postřehl v Draxově hlase povýšený tón, který zvlášť nesnášel a který ho instinktivně nutil toho člověka ponížit. Tentokrát se mu to podařilo.

Drax si ho změřil strohým pohledem, který doprovodil štekavým smíchem a pokrčením ramen. „Dělejte si, co

chcete,“ řekl. „Máte svou vlastní práci, která ovšem nesmí narušovat zdejší řád. Musíme mít na paměti,“ dodal už klidněji, „že mí lidé jsou teď nervózní jako koťata a já je nemůžu zatěžovat nějakými záhadami. Doufám, že se jich dneska nebudete moc vyptávat. Byl bych radši, kdybyste jim nepřidělával další starosti. Od pondělka si ještě neodpočinuli. Slečna Brandová vám o nich může říct všechno a jejich osobní spisy jsou v Tallonově pokoji. Už jste se na ně díval?“

„U té kartotéky není klíč,“ řekl Bond popravdě.

„Promiňte, moje chyba,“ omluvil se Drax. Došel k psacímu stolu vyndal ze zásuvky svazek klíčů a podal ho Bondovi. „Měl jsem vám je dát včera večer. Ten inspektor mi říkal, abych vám je dal. Ještě jednou se omlouvám.“

„Díky,“ řekl Bond. „Mimochodem, jak dlouho je tu Krebs?“ zeptal se po krátké odmlce. Ta otázka mu vyklouzla z náhlého popudu.

V kanceláři se na okamžik rozhostilo ticho.

„Krebs?“ zamyslel se Drax a posadil se k psacímu stolu. Sáh do kapsy a vytáhl krabičku cigaret s korkovými filtry. Hrubými prsty roztrhl celofánový obal. Vzal si jednu cigaretu, zasunul ji pod nazrzlý knír a zapálil si.

Bonda to překvapilo. „Nevšiml jsem si, že se tady smí kouřit,“ řekl a vytáhl vlastní krabičku.

Draxova cigareta, nepatrná bílá otýpka ve velkém zarudlém obličejí, mu při odpovědi poskakovala v ústech. „Tady je to v pořádku,“ řekl. „Tyhle místnosti jsou vzduchotěsné. Dveře mají gumové těsnění a je tu zvláštní odvětrání. Dílny a generátory mají svou větrací šachtu,“ usmál se, „já bych se bez kouření neobešel.“

Vyndal cigaretu z úst a podíval se na ni. Zdálo se, že přemýšlí.

„Ptal jste se na Krebse,“ řekl a významně se na Bonda podíval. „Jen tak mezi námi, vůbec tomu chlapovi nevěřím.“ Varovně zdvihl ruku.

„Samozřejmě nemám nic určitého, jinak už bych ho vyhodil, ale přistihl jsem ho, jak slídí po domě a jednou se mi dokonce hrabal v papírech. Měl pro to věrohodné vysvětlení, a tak jsem ho jen varoval. Ale zcela upřímně, připadá mi podezřelý. Nemůže tu přirozeně napáchat žádné škody. Je to pouhý řadový pracovník, který sem nesmí, ale,“ zahleděl se Bondovi přímo do očí, „asi byste se na něj měl soustředit. Obdivuju, že jste na něj přišel tak brzy,“ dodal s respektem. „Čím vás na sebe upozornil?“

„Ničím zvláštním,“ řekl Bond. „Uhýbá pohledem. Ale díky za radu, určitě se na něj soustředím.“

Obrátil se ke Gale Brandové, která od příchodu do Draxovy kanceláře ještě nepromluvila.

„A co si o Krebsovi myslíte vy, slečno Brandová?“ zeptal se zdvořile.

Dívka odpověděla Draxovi. „Já o těchhle věcech moc nevím, Sire Hugo,“ řekla skromně. Bond z jejího hlasu vycítil zanícený podtón, který se mu líbil. „Ale vůbec tomu člověku nevěřím. Nechtěla jsem vám to říkat, ale slídí i v mé kanceláři, otevírá mi dopisy a podobně.“

Vím to zcela bezpečně.“

Drax strnul překvapením. „Skutečně?“ řekl jen. Udušil v popelníku cigaretu a pak ještě jednotlivé jiskřičky. „Tak to bychom měli Krebse,“ řekl, aniž zdvihl pohled.

KAPITOLA 15

DRSNÁ SPRAVEDLNOST

Všichni na okamžik zmlkli. Bondovi připadlo divné, že veškerá podezření zcela náhle a zcela jednoznačně padla na jediného člověka. Ale očist'uje to automaticky všechny ostatní? Nemůže být pouhým členem nějaké skupiny? A pokud pracuje sám, tak s jakým cílem? Má jeho slídění nějakou souvislost se smrtí Tallona a Bartsle?

„Takže jsme dohodnutí,“ řekl Drax do ticha a podíval se tázavě na Bonda. Ten neurčitě pokývl hlavou.

„Prostě vám ho nechám.“

V každém případě ho musíme držet hezky stranou. Vlastně se mnou zítra odjíždí do Londýna. Musíme na ministerstvu projednat poslední podrobnosti a Walter je tu nepostradatelný. Krebs je jediný člověk, který je schopný zastat práci pobočníka. Tím ho zároveň uklidíme, ale do té doby na něj musíme dávat pozor. Pokud ho ovšem rovnou nechcete dát někam pod zámek. Já bych to ovšem nedělal,“ řekl otevřeně. „Nechtěl bych znervózit ostatní.“

„To nebude zapotřebí,“ řekl Bond. „Má tu nějaké přátele?“

„Nikdy jsem ho neviděl mluvit s nikým jiným než s Walterem a služebnictvem,“ odpověděl Drax. „Troufám si tvrdit, že se považuje za něco lepšího. Osobně nevěřím, že by mohl napáchat nějakou škodu, jinak bych si ho tu nenechával. Je v tom domě vlastně celý den sám a podle mě patří k těm lidem, kteří si rádi hrají na detektivy a strkají nos do cizích věcí. Co říkáte? Asi tomu necháme volný průběh.“

Bond přikývl. Svůj názor si nechával pro sebe.

„Výborně,“ řekl Drax se zjevnou úlevou, že může opustit to nechutné téma a vrátit se k práci. „Máme důležitější věci. Zbývají nám už jen dva dny, takže bych vás měl raději seznámit s programem.“ Vstal a několikrát přešel za psacím stolem sem a tam. „Dneska je středa,“ řekl. „V jednu hodinu začne plnění nádrží palivem.“

Bude na ně dohlížet doktor Walter, já a dva lidé z ministerstva.

Pro případ, že by něco neklapalo, se všechno bude snímat televizní kamerou a natáčet. Kdyby došlo k

explozi, naši následníci budou poučenější než my,“ zasmál se štěkávě. „Pokud to dovolí počasí, raději otevřeme střechu, abychom odvětrali zplodiny. Mí lidé budou držet hlídky sto yardů od budovy, v desetiyardových odstupech. U ústí výfukové šachty v útesu budou na pláži tři ozbrojení muži. Zítřa dopoledne proběhne konečná kontrola a od toho okamžiku bude Moonraker připraven k letu, pochopitelně až na nastavení gyroskopů. Stráže budou nepřetržitě hlídat a v pátek ráno osobně dohlédnu na nastavení gyroskopů. Lidé z ministerstva zaujmou místa na odpalovacím stanovišti a radar bude obsluhovat člověk z RAF. Za odpalovacím bunkrem budou stát přenosové vozy BBC. Průběžné rozhlasové reportáže začnou ve tři čtvrtě na dvanáct. Přesně v poledne stisknu u tlačítko a rádiem přeruším elektrický obvod. Pak uvidíme, co uvidíme.“ Odměl se a poškrábal se prstem na tváři. „Co ještě? Veškerá plavidla začnou vyklízet cílovou oblast od čtvrté půlnoci. Námořnictvo bude celé dopoledne hlídat hranice oblasti. Na jedné z lodí bude komentátor BBC. Na záchranném člunu budou dva lidé z ministerstva pro zásobování branných sil s podmořskou kamerou, kteří se po dopadu rakety budou snažit vytáhnout její zbytky. Možná vás bude zajímat,“ zammul si Drax ruce s téměř dětinským potěšením, „že vláda bude na zvláštním zasedání poslouchat rozhlas, stejně jako královská rodina. Vzkázal mi to ministerský předseda.“

„Úžasné,“ řekl Bond upřímně.

„Díky,“ usmál se Drax. „teď bych potřeboval znát váš názor na bezpečnostní opatření u rakety. Myslím, že se nemusíme znepokojovat tím, co se bude dít venku, RAF a policie odvádějí důkladnou práci.“

„Zdá se, že je o všechno postaráno,“ řekl Bond. „Na mě toho už moc nezbylo.“

„Kromě našeho přítele Krebse si teď na nic nevzpomínám,“ souhlasil Drax. „Dneska odpoledne ale bude dohadovat nějaké podrobnosti v televizním přenosovém voze, takže zase nebude moct škodit.“

V té době byste se klidně mohl podívat na pláž u úpatí útesu. To je podle mě jediné slabé místo. Často mě napadlo, že kdyby se někdo chtěl dostat k raketě, mohl by použít výfukovou šachtu. Vezměte s sebou slečnu Brandovou. Víc očí víc vidí, jak se říká, stejně do zítřka nebude smět do své kanceláře.“

„Dobře,“ řekl Bond. „Samozřejmě bych se tam rád podíval, a pokud slečna Brandová nemá nic lepšího na práci...“ Obrátil se k ní se zdviženým obočím.

Gala Brandová sklopila oči. „Jistě, pokud si to Sir Hugo přeje,“ řekla bez nadšení.

Drax si zammul ruce. „Dohodnuto,“ prohlásil. „A teď už se musím vrhnout do práce. Slečna Brandová, poslala byste mi sem doktora Waltera, jestli bude mít čas? Uvidíme se u oběda,“ řekl Bondovi na rozloučenou.

Bond přikývl. „Myslím, že se trochu projdu a podívám se k odpalovacímu stanovišti,“ řekl, aniž by sám věděl, proč lže. Obrátil se a vyšel za Galou Brandovou dvojími dveřmi na dno šachty.

Po nablýskané ocelové podlaze se kroutil dlouhý černý had gumové hadice. Bond pozoroval, jak dívka kličkuje mezi jeho smyčkami k osaměle stojícímu Walterovi, který sledoval, jak zdvihají ústí hadice k můstku vysunutému k prahu přístupových dveří uprostřed rakety, kde byly hlavní palivové nádrže.

Řekla něco Walterovi, postavila se vedle něj a dívala se, jak opatrně táhnou hadici do nitra rakety.

Bond si pomyslel, že vypadá velice nevinně, jak tam tak stojí s hnědými vlasy sčesanými z čela a křivkou šíje barvy slonoviny zanikající v jednoduché bílé blůzce. S rukama sepejatýma za zády zaujatě zírala na blyštivý padesátistopý trup Moonrakeru jako školačka na vánoční stromek. Od školačky se však lišila nestoudně hrdými ňadry, vypjatými záklonem hlavy.

Bond s úsměvem došel k žebříku a vydal se nahoru. Tahle nevýrazná žádoucí dívka, upomněl se, je mimořádně dobrá policistka. Věděla by, jak kopnout a kam, dokázala by mu zlomit ruku – možná snadněji a rychleji, než on jí, a nejméně polovina její osobnosti náleží zvláštnímu oddělení Scotland Yardu.

Samozřejmě je tu ještě druhá polovina, utěšoval se při pohledu dolů, kde dívka právě odváděla doktora Waltera do Draxovy kanceláře.

Venku zářilo jasné májové slunce, které Bondovi po modrobílém přišech připadalo zlaté. Když kráčel po betonu k domu, cítil jeho teplo na zádech. Mlhová siréna majáku mlčela a jítro bylo tak tiché, že slyšel rytmičtý zvuk motoru kabotážní lodi plující mezi majákem a pobřežím na sever k Inner Leads.

Prošel dveřmi v široké nárazové zdi a rychle překonal těch několik yardů k hlavnímu vchodu. Na podrážkách ze surové gumy šel zcela neslyšně. Otevřel dveře a vešel tiše do haly, aniž je za sebou zavřel. Slyšel raně letní bzuceň čmeláka dobývajícího se zavřeným oknem ven a vzdálený neurčitý hluk z ubytoven za domem. Jinak bylo ticho hluboké, milé a útěšné.

Bond opatrně vyšel po schodišti, našlapuje na hrany schodů, kde prkna tolik neskřípala. Na chodbě bylo naprosté ticho, ale Bond viděl, že dveře jeho pokoje jsou otevřené. Z podpažního pouzdra vytáhl pistoli a tiše našlapoval po koberci.

Krebs byl k němu zády. Klečel uprostřed pokoje s lokty na podlaze. Snažil se nastavit správnou číselnou kombinaci na zámku Bondova koženého kufříku. Cele se soustředil na cvakání koleček zámku.

Cíl byl lákavý a Bond nezaváhal. Tvrdě se usmál, udělal dva rychlé kroky a vši silou Krebse kopl.

Načasování bylo dokonalé.

Krebs vydal pronikavý výkřik a směšným žabím skokem přelétl Bondův kufřík. Hlavou narazil do mahagonového toaletního stolku.

Bytelný kus nábytku se otřásl v základech. Doznívající výkřik utálo náhlé ticho. Krebs zůstal nehybně ležet roztažený na podlaze.

Bond se na něj díval a naslouchal, jestli se z chodby neozvou nějaké kroky, ale v domě byl klid. Došel k ležící postavě, sklonil se k ní a přebral ji na záda. Tvář kolem žlutého knírku byla bledá a zranění na

čele mírně krvácelo. Němec měl zavřené oči a ztěžka dýchal.

Bond poklekl na jedno koleno a pečlivě prohledal všechny kapsy jeho bezvadného šedého proužkovaného obleku. Skromný obsah zklamaně odkládal na koberec. Nenašel ani zápisník, ani žádné doklady.

Jedinými zajímavými předměty byly svazek skupinových klíčů, vystřelovací nůž s dokonale nabroušenou úzkou čepelí a černý kožený obušek. Bond je sbalil do kapsy a vzal z nočního stolku nedotčenou láhev vichyské vody.

Trvalo mu pět minut, než Krebse probral a opřel ho zády o toaletní stolek. Promluvit však byl schopen teprve po dalších pěti minutách. Postupně se mu začínala vracet barva do obličeje a lstivost do očí.

„Na otázky budu odpovídat jen Siru Hugovi,“ řekl, když ho Bond začal vyslýchat. „Nemáte právo se mě na nic ptát. Konal jsem jen svou povinnost.“ Jeho hlas byl naprosto sebejistý.

Bond vzal prázdnou láhev od Vichy za hrdlo. „Rozmyslete si to,“ řekl, „nebo o vás tu láhev rozmlátím a pak vám jejím hrdlem udělám plastickou chirurgii. Kdo vám řekl, abyste šel do mého pokoje?“

„Leck mich am Arsch,“ odsekl drze.

Bond se sklonil a vzal ho lahví přes holeně.

Krebs se zkroutil, ale když Bond zdvihl ruku k dalšímu úderu, náhle vyskočil a snažil se uhnout. Úder dopadl na rameno, ale Krebsovi se přesto podařilo vyběhnout na chodbu.

Bond se zastavil ve dveřích a sledoval, jak Krebs sbíhá po schodišti a mizí mu z dohledu. Pak už slyšel jen vrzání podrážek ze surové gumy po podlaze z haly. Zasmál se, vrátil se do pokoje a zamkl za sebou dveře. Nevypadalo to, že by Krebs pod fyzickým nátlakem mluvil. Nicméně měl podnět k zamyšlení. Mazaný hajzl. Jeho zranění nakonec nebudou tak vážná. Záleží jen na Draxovi, jak se rozhodne ho potrestat.

Pokud ovšem Krebs neplnil Draxovy rozkazy.

Bond uklidil pokoj, posadil se na postel a nepřítomně se zahleděl na protější stěnu. O tom, že jde do domu místo na odpalovací stanoviště neřekl Draxovi jen z náhlého popudu. Už předtím se zcela vážně zabýval myšlenkou, že Krebs slídí na Draxův rozkaz a že Drax má vlastní bezpečnostní systém. Přesto však netušil, jakou to může mít souvislost se smrtí Tallona a Bartsche. Nebo snad smrt obou mužů neměla žádný vztah k značkám na mapě a Krebsovým otiskům?

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a vzápětí vstoupil majordomus, následovaný policejním seržantem v uniformě motorizované hlídky, který zasalutovala předal Bondovi telegram. Bond si jej odnesl k oknu. Byl podepsaný Baxterem, to znamenalo, že je od Vallance, a stálo v něm:

ZA PRVE HOVOR BYL USKUTEČNEN Z DOMU ZA DRUHE TROUBENÍ MLHOVÉ SIRENY SI VYZADALA SKUTEČNE MLHA CARKA NIC

ZVLASTNÍHO NEPOZOROVÁNO ZA TŘETÍ VASE MÍSTO NA NAMORNÍ MAPE JE PRILIS BLIZKO POBŘEZÍ CARKA TAKŽE NENÍ

VIDET ANI ZE SAINT MARGARETS ANI ZE STANOVISTE POBŘEŽNÍ STRAŽE KONEC.

„Děkuji vám,“ řekl Bond. „Odpověď není nutná.“

Když se za policistou zavřely dveře, přiložil Bond k telegramu zapalovač a hořící papír hodil do krbu.

Podrážkou pak rozdrtil spálený papír na prach.

Takže nic nového, jen to, že Tallonův hovor s ministerstvem mohl zaslechnout někdo z domu. To pak následně vedlo k prohledání jeho pokoje a nakonec i k jeho smrti. Ale co Bartsch? Jestliže tohle všechno je součástí nějaké vyšší hry, jak to souvisí s případným pokusem zničit raketu? Není snad jednodušší teorie, že Krebs má špiclování v krvi nebo že to prostě dělá pro Draxe, který je posedlý bezpečností a chtěl si být jistý spolehlivostí své sekretářky, Tallona, a po zkušenosti z klubu Blades pochopitelně i Bonda? Nechová se Drax prostě jako šéf supertajného projektu – a takových Bond za války poznal mnoho – který jen posiluje oficiální bezpečnostní opatření vlastní špionáží?

Pokud by tato teorie byla správná, zbývalo vysvětlit smrt oněch dvou mužů. teď když Bond poznal tajemnou atmosféru a napětí kolem Moonrakeru, ta hysterická střelba už mu nepřípadala tak nelogická. Pokud jde o ty značky na mapě, mohl je tam někdo udělat už minulý rok, a noční dalekohled byl prostě jen noční dalekohled a kníry těch mužů nebyly víc než jen mužské ozdoby.

Bond seděl v tichu pokoje a zvažoval dvě naprosto odlišné teorie.

Ta první byla nasvícená sluncem a všechno v ní bylo jasné a nevinné jako den. Druhá byla temnou zmrštinou motivů, obskurních podezření a hrůzných záhad.

Když gong oznámil oběd, Bond stále nevěděl, pro kterou teorii se rozhodnout. Odložil rozhodnutí na později a začal se zabývat vyhlídkou na odpoledne strávené s Galou Brandovou.

KAPITOLA 16

PROSLUNĚNÝ DEN

Odpoledne zářilo modří, zelení a zlatí. Když sešli z betonové silnice a prošli strážní branou poblíž prázdného odpalovacího stanoviště, které bylo nyní propojeno tlustým kabelem s místem startu, zastavili se na okamžik na okraji vysokého křídového útesu a zahleděli se na výběžek země, kde se před dvěma tisíciletími poprvé vylodil Caesar.

Nalevo od nich se rozprostíraly lučním kvítím rozsvícené zelené pláně, které se zvolna svažovaly k oblázkovým plážím Walneru a Dealu a táhly se až k Sandwichi a k blízkému zálivu. Za ním v mlhavém oparu vzdáleně prosvítaly bílé Margateské útesy, za nimiž se ukrýval Severní výběžek, strážný manstonským

letišťem, nad nímž bíle psaly po obloze americké thunderjety. Pak už byl jen ostrov Tizanet a za ním neviditelné ústí Temže.

Byl odliv a Goodwin se zlatě třpytil v modři Úžiny v tyčovní stěží a ráhen, které vypovídaly jeho skutečný příběh. Bílá písmena na Jihogoodwinském majáku byla zřetelně čitelná, patrný byl i bílý nápis na červeném trupu jeho severního bratra.

Mezi majákem a pobřežím se na dvanáctisáhové hloubce probíjelo asi půltucto lodí mořskou rejdou Downs. Hluk jejich motorů zřetelně doléhal k pobřeží. Celou Doverskou úžinou proplovovalo bezpočet lodí z různých zemí – linkové parníky, obchodní lodě, těžkopádné holandské schuyty, a dokonce i štihlé korvety uhánějící k jihu, zřejmě do Portsmouthu. Kam oko dohlédlo, východní obzor byl poset tečkami lodí připlouvajících do domovských přístavů nebo odplouvajících na druhý konec světa. Bylo to vzrušující, romantické a mnohobarevné panorama a dva lidé na útesu jen tiše stáli a pozorovali je.

Ticho bylo náhle narušeno dvojím zavutím sirény z domu. Bezděčně se otočili k ošklivému betonovému světu, na který na několik okamžiků zapomněli. Nad domem kdosi vztyčil červenou vlajku, z lesa vyjely dva pohotovostní vozy RAF s červenými kříži na bocích a zaparkovaly u nárazové zdi.

„Začínají plnit nádrže,“ řekl Bond. „Radši půjdeme dál. Není tam nic k vidění, a kdyby se náhodou něco stalo, na tuhle vzdálenost bychom to nemuseli přežít.“

Usmála se na něj. „Dobře,“ řekla, „stejně se mi dělá zle z pohledu na všechnen ten beton.“

Sešli po mírném svahu a za chvíli už neviděli ani na odpalovací stanoviště, ani na vysoký drátěný plot.

Ledy Galiny odtazitosti ve slunci rychle roztávaly.

Bondovi připadalo, že se nakazila rozmarností vlastního oblečení – černo-bíle pruhované bavlněné halenky, zastrčené do křiklavě růžové tříčtvrteční sukně. Jen velmi těžko si ztotožňoval chladnou dívku z předchozího večera s tou, která teď šla vedle něj a vesele se smála jeho neznalosti lučního kvítí – stračí nožky, prhy a zemědýmu.

Triumfálně našla jeden tořič a utrhla jej.

„Nedělala byste to, kdybyste slyšela, jak kytky při trhání křičí,“ řekl Bond.

Gala se na něj podívala. „Co máte na mysli?“ zeptala se, protože ho podezírala z vtipkování.

„To jste nevěděla?“ usmál se její reakci. „Jistý Ind jménem Bhose napsal pojednání o nervovém systému květin. Zkoumal jejich reakce na bolest. Podařilo se mu dokonce zaznamenat výkřik trhané růže.“

Musí to být jeden z nejsrdceryvnějších zvuků na světě. Slyšel jsem něco podobného, když jste tu květinu trhala.“

„Tomu nevěřím,“ podívala se podezíravě na utržený kvítek. „Rozhodně jsem si nemyslela,“ řekla potměšile, „že zrovna vy byste byl náchylný k sentimentu. Copak lidé ve vašem oddělení Tajné služby nezabíjejí? A nejenom kytky. Lidi.“

„Květiny neopětují střelbu,“ řekl Bond.

Podívala se na tořič. „Teď jste ze mě udělal vražedkyni. To od vás nebylo moc hezké. Ale toho Indu si přečtu,“ připustila zdráhavě, „a pokud jste měl pravdu, už v životě neutrhnu jedinou kytku. A co mám dělat s touhle? Mám pocít, jako by mi krvácela v ruce.“

„Dejte mi ji,“ řekl Bond. „Mně podle vás už beztak odkapává z rukou krev, takže ta trocha navíc už nevádí.“

Podala mu květinu a jejich ruce se dotkly. „Můžete si ji strčit do hlavně revolveru,“ řekla aby zakryla rozpaky z dotyku.

„Takže ty oči nemáte jen na ozdobu,“ zasmál se Bond. „Jen pro upřesnění, je to automatická pistole a nechal jsem ji v pokoji.“

Provlékl si stonek květiny jednou knoflíkovou dírkou své modré bavlněné košile. „Říkal jsem si, že podpažní pouzdro by bez saka bylo poněkud nápadné. A myslím, že dneska odpoledne nikdo do mého pokoje nepůjde.“

V mlčenlivém srozumění se vzdálili té důvěrné chvíli. Bond jí vyprávěl, jak ve svém pokoji našel Krebse a co následovalo.

„To mu patří,“ řekla. „Nikdy jsem mu nevěřila. Ale co na to říkal Sir Hugo?“

„Mluvil jsem s ním chvíli před obědem,“ odpověděl Bond. „Jako důkaz jsem mu dal Krebsovy klíče a jeho nůž. Zuřil a hned za tím chlapem odešel. Když se vrátil, řekl mi, že Krebs je na tom zřejmě dost špatně, a zeptal se, jestli mi to stačí jako zadostiučinění. V této chvíli by nerad vnášel mezi lidi zmatek atakdále. A tak jsem souhlasil, že než ho příští týden pošle zpátky do Německa, bude tu mít jakési domácí vězení a ze svého pokoje bude moci vyjít jen pod dohledem.“

Po strmé stezce v útesu slezli na pláž a zahnuli vpravo kolem opuštěné střelnice pro krátké palné zbraně, která patřila posádce Královského námořnictva v Dealu. Mlčky došli až na dvoumílový rovný úsek oblázků, který se při odlivu táhne pod strmými bílými útesy až k zálivu svaté Markéty.

Klopotnou cestou po bořících se oblázcích jí Bond vyprávěl o všem, o čem tu do včerejška přemýšlel.

Vůbec nic nezamlčel a odhalil jí každou falešnou stopu od počátku jejího vzniku do zániku ve slepé uličce, svěřil se jí se všemi nepodloženými podezřeními a popsal jí změt' indicií, která končila jediným otazníkem – o co tu jde? Do jakého plánu všechny ty stopy zapadají? A na všechno táž odpověď – nic z toho, co Bond ví, ani žádné jeho podezření nemá žádnou souvislost s bezpečnostními opatřeními proti případné sabotáži.

A že když už bylo všechno vyřčeno a vykonáno, měl by mít on i ona jediný zájem, který nesouvisí ani se

smrtí Tallona a Bartsche, ani s nestoudností Krebse, ale jen s ochranou celého projektu Moonraker před možnými nepřáteli.

„Není to tak?“ zeptal se Bond.

Gala se zastavila a na okamžik se podívala přes obnažené balvany a mořské řasy na poklidně se vzdouvající típyné moře. Bylo jí horko a z nepohodlné cesty přes oblázky sotva popadala dech. Napadlo ji, jak báječné by bylo vykoupat se – vrátit se na okamžik do dětství prožitého u moře, do dob, kdy ještě neměla ponětí o tomhle podivném chladném povolání plném tlaků a vnitřního napětí. Podívala se do tvrdého opáleného obličeje muže, který stál vedle ní.

Má v životě také okamžiky, kdy touží po prostých věcech? Určitě ne.

Má rád Paříž a Berlín a New York a vlaky a letadla a drahá jídla a, ano, jistě, nákladné ženy.

„Tak co?“ řekl Bond, který čekal, že by mohla přijít s něčím, co přehlédl. „Co si o tom všem myslíte?“

„Promiňte,“ řekla Gala. „Trochu jsem se zasnila. Je,“ odpověděla na jeho původní otázku. „Nejspíš máte pravdu. Jsem tu od samého začátku, a přestože se tu čas od času uděje něco podivného, dokonce se tu střílelo, připadá mi, že celý projekt probíhá hladce. Všichni, od Sira Huga po posledního údržbáře, žijí raketou. Dýchají jen pro ni.“

Bylo úžasné sledovat postup prací. Němci jsou úžasně pracovití a rádi se podřizují Siru Hugovi a on je zase rád řídí. Zbožňují ho. A pokud jde o bezpečnost, myslím, že je zajištěna velice dobře, takže každý, kdo by se chtěl dostat k Moonrakeru, bude roztrhán na kusy. Ve věci Krebse s vámi souhlasím – zřejmě jednal na Draxův rozkaz. Proto jsem taky nehlásila, že se mi hrabal ve věcech. Stejně nemohl nic najít. Jen osobní dopisy a tak. Pro Sira Huga je typické, že si chce být naprosto jistý. A musím říct,“ přiznala otevřeně, „že ho za to obdivuju. Je to bezohledný člověk s žalostným chováním, a taky to není žádný krasavec, ale ráda pro něj pracuju a Moonrakeru ze srdce přeju úspěch. Jsem součástí toho projektu už takovou dobu, že mám zřejmě stejné pocity, jako všichni ti jeho muži.“

Podívala se na Bonda, co tomu říká.

„I po pouhém jednom dni to dokážu pochopit,“ přikývl. „A myslím, že s vámi souhlasím. Nemám nic než svou intuici, a ta se o sebe bude muset postarat sama. Hlavní je, že Moonraker je zřejmě bezpečný jako korunovační klenoty, možná ještě bezpečnější.“ Pokrčil netrpělivě rameny, nespokojen s kvalitou intuice, tak důležitou pro jeho práci. „Pojďte,“ řekl téměř stroze. „Ztrácíme tu čas.“

Chápavě se pro sebe usmála a vykročila za ním.

Za dalším výběžkem útesu museli překonat vyvýšeninu, jejíž základna byla porostlá mořskými řasami, mezi nimiž byli přísátí vilejší. Po dalších padesáti yardech narazili na molo s ocelovou válcovitou základnou, na níž byla přivařená podlážka z železných pásků.

Vybíhalo přes skály hluboko do moře.

Mezi výběžkem a molem, asi dvacet stop nad úpatím útesu, zívala široká černá tlama výfukového tunelu, který vedl až k ocelové podlaze pod raketou. Ze spodní části ústí tunelu odtékala při statické zkoušce jako láva roztavená křída, jejíž cákance zůstaly na oblázcích a kamenech pod útesem. Bond si představil, jak ze šachty šlehá žhavý bílý plamen a jak moře syčí a bublá, když na jeho hladinu padá tekutá křída. Podíval se na nepatrnou část raketového sila, která byla vidět nad okrajem dvoustopového útesu, a představil si čtyři muže v plynových maskách a azbestových oblecích, jak sledují měřidla indikující množství tekuté výbušniny, jež proudí černou gumovou hadicí do žaludku rakety. Náhle si uvědomil, že kdyby se něco stalo, jsou ve velmi nebezpečné vzdálenosti.

„Pojďme pryč,“ řekl dívka.

Asi sto yardů od ústí jeskyně se Bond zastavil a ohlédl se. Představil si sebe s šesti tvrdými chlapy a přiměřenou výbrojí, jak útočí na základnu z moře – připluli by kajaky za odlivu k molu, po žebříku by vylezli k jeskyni? a pak co? Bylo nemožné dostat se na základnu naleštěným ocelovým tunelem. Snad by bylo možné odpálit protitankovou střelu následovanou několika fosforovými granáty a doufat, že uvnitř něco chytne. Nepříliš profesionální, leč možná účinné. Únik by však byl svízelný. Z okraje útesu by byli snadnými cíli. Ruskou sebevražednou jednotku by to ale určitě netrápilo.

Proveditelné to bylo.

Gala stála vedle něj a pozorovala jeho zamyšlený pohled. „Není to tak snadné, jak byste si mohl myslet,“ řekla, když viděla, jak vraští čelo. „I za přílivu a rozbourěného moře jsou nahoře na útesu celou noc stráže. Mají světlomety a lehké kulomety a granáty. Nejdřív by stříleli, teprve pak by se případně vyptávali. Přirozeně by bylo lepší útes v noci osvětlovat, ale to by jen upozorňovalo na silo.“

Mám dojem, že mysleli na všechno.“

Bond se stále mračil. „Školený tým krytý palbou z ponorky nebo z křižníku by to mohl dokázat,“ řekl.

„Bude to hrozné, ale jdu si zaplavat. Podle námořní mapy je tu dvanáctisáhový průplav, ale podívat se tam musím. U konce mola by měla být slušná hloubka, ale raději se o tom přesvědčím sám.“ Usmál se na ni. „Nechcete si také zaplavat? Bude to asi zatraceně studené, ale po tom dopoledni stráveném v betonovém bunkru by to mohlo přijít vhod.“

Gale zasvítily oči. „Myslíte, že bych mohla?“ zeptala se.

„Je mi strašně horko. Ale co si vezmeme na sebe?“ Začervenala se při pomýšlení na své průsvitné nylonové kalhotky a podprsenku.

„S tím si nedělejte starosti,“ řekl Bond lehkomyšlně. „Určitě máte nějaké spodní prádlo a já mám trenýrky. Proběhne to v naprosté počestnosti a není tu nikdo, kdo by nás viděl. Sám za sebe slibuju, že

se nebudu dívat,“ lhal vesele a už mřil za další výběžek útesu. „Já se svléknu tamhle, vy můžete tady,“ řekl. „No tak, nestyďte se. Je to v rámci služby.“

Nečekal na odpověď a ještě v chůzi si začal svlékat košili.

„Tak dobře,“ řekla Gala, již se ulevilo, že se nemusí rozhodovat sama. Zašla blíž k útesu a začala si pomalu rozepínat sukni.

Když nervózně vzhledla, Bond už byl na poloviční cestě přes pruh hrubého hnědého písku, v němž vlny počínajícího přílivu pronikajícího mezi zelenými a černými morénami skalisek nadělaly louže.

Měl pružné a opálené tělo. Modré trenýrky ji uklidnily.

Nesměle ho následovala, až se náhle ocitla ve vodě. Najednou nevnímala nic jiného než sametový chlad moře a krásu písečných skvrn mezi chaluhami, které viděla v průzračných hlubinách pod sebou, když ponořila hlavu a svižným kraulem plavala souběžně s pobřežím.

Když se ocitla na úrovni mola, na okamžik se zastavila, aby nabrala dech. Po Bondovi, kterého naposled viděla asi sto yardů před sebou, nebylo ani stopy. Usilovně šlapala vodu, aby neprochladla, a pak se pustila zpátky. Bezděčně musela myslet na jeho tuhé opálené tělo, představovala si, jak se pohybuje někde poblíž mezi skalami nebo se potápí a zjišťuje případnou přístupovou cestu nepříteli.

Znovu se obrátila, aby se po něm podívala, když se náhle vynořil přímo u ní. Ucítila rychlé pevné objetí jeho paží a vzápětí jeho rty na svých.

„Jděte do háje,“ vyprskla vztekale, ale to už byl Bond zase pod vodou a dvacet yardů od ní.

Obrátila se a plavala od pobřeží. Cítila se směšně, ale byla rozhodnuta ho utřít. Je to přesně tak, jak si vždycky myslela. Ti chlapi z Tajné služby i při tom nejdůležitějším poslání stále myslí na sex.

Tělo jí však tvrdošíjně hořelo překvapivým polibkem a zářivý den nějak zkrásněl. Když se po chvíli obrátila k pobřeží a rozhledla se po mléčně bílých rozeklaných útesech, které se táhly až k vzdálenému Doveru, a když uviděla černé a bílé konfety havranů a racků na pozadí zelených pastvin, usoudila, že v takovém dni je všechno povoleno a že mu tedy protentokrát odpustí.

Půl hodiny nato už oba leželi u úpatí útesu v uctivé vzdálenosti od sebe a čekali, až je osuší slunce.

O polibku nepadla ani zmínka, ale Galino úsilí zachovat si odstup ztroskotalo na vzrušení z prohlídky humra, jehož Bond přinesl ze dna moře. Nakonec ho dali do jedné z kaluží u skaliska a pozorovali, jak couvá do úkrytu v chaluách. A teď tu leželi, unaveni a zároveň osvěženi ledovou koupelí, a usilovně si přáli, aby slunce nezapadlo za útes, než se rozežere a osuší natolik, aby se mohli obléct.

To však nebyly jediné Bondovy myšlenky. Nádherně urostlé dívčí tělo vedle něj, neuvěřitelně přitažlivé v těsných kalhotkách a podprsence, mu bránilo v myšlenkách na Moonraker. Ještě tak hodinu stejně nemohl nic dělat. Nebylo ještě pět hodin a plnění rakety palivem bude pokračovat nejméně do šesti. Teprve potom bude moci zajít za Draxem a ujistit se, zda strážce na útesu budou příští dvě noci posílené a budou mít přiměřené zbraně. Sám totiž zjistil, že i při odlivu stačí hloubka na přiblížení ponorky.

Měli přinejmenším čtvrt hodiny, než se budou muset vydat na zpáteční cestu.

Takže na ni má ještě chvíli času. Její polonahé tělo se vznášelo na hladině nad ním, když k ní zespodu připlaval; rychlé objetí s polibkem, špičaté hroty jejich řader a ploché břicho ustupující v tajemství pevně sevřených stehů.

K čertu s tím.

Odtrhl se od trýznivě příjemných vzpomínek a zahleděl se na nekonečnou modrou oblohu. Nutil se pozorovat obdivuhodně krásné plachtění mořských racků, kteří se ladně vznášeli na mořských proudech nad útesy.

Jejich bílá břicha však znovu svedla jeho myšlenky k dívce.

„Jak jste přišla ke jménu Gala?“ zeptal se, aby se zbavil záludných myšlenek.

„Když jsem chodila do školy, dělali si z mého jména legraci,“ zasmála se. Bonda popouzel její bezstarostný jasný hlas. „Nestalo se to ani u wrenek, ani u policie v Londýně, i když tam už to sláblo.“

Mé skutečné jméno je ale ještě horší. Jmenuju se Galatea. Po křížníku, na kterém sloužil můj otec, když jsem se narodila. Myslím, že Gala není zas tak špatné jméno, i když už jsem na ně skoro zapomněla. Teď musím měnit jméno každou chvíli, když jsem ve zvláštním oddělení.“

„Ve zvláštním oddělení.“ „Ve zvláštním oddělení.“ „Ve zvláštním...“

Když spadne bomba. Když se pilot přepočítá a neodhadne délku ranveje. Když do srdce přestane proudit krev a dostaví se bezvědomí, v podvědomí vytanou člověku myšlenky nebo slova nebo úryvek melodie, které ho provázejí těch několik okamžiků před smrtí jako zvonění umíráčku.

Bond nezemřel, ale ta slova mu uvízla v paměti.

Od chvíle, kdy si spolu lehli na písek pod útesem, myslel na Galu a přitom pozoroval dva racky, kteří si v letu hráli kolem svého hnízda na malé římsě asi deset stop pod okrajem útesu. V milostné hře se vznášeli a padali a Bond proti oslnivě bílé křídě rozpoznával většinou jen jejich hlavy. Náhle se samec vznesl a poodlétl, aby se vzápětí vrátil ke své vyvolené.

Bond je zasněně pozoroval a poslouchal Galu, když oba rackové náhle s pronikavým výkřikem strachu odletěli pryč. V téže chvíli se na útesu objevil obláček černého dýmu a ozval se tlumený třesk výbuchu. Přímě nad Bondem a Galou se utrhł velký kus útesu a rozpadl se na kusy, které se klikatě valily po útesu dolů.

V příštím okamžiku ležel Bond na Gale s nosem zabořeným do její tváře a vzduchem dunělo hřmění. Náhle mu něco vyrazilo dech a slunce zmizelo z oblohy. Žáda mu znečitlivěla obrovskou tíží a v levém uchu mu za ozvěnou hřmění dozníval dusivý výkřik.

Sotva se držel při vědomí a čekal, až se mu znovu probudí smysly.

Zvláštní oddělení. Co to říkala o zvláštním oddělení?

Zoufale se pokusil pohnout. Trochu prostoru mu zbylo jen pro pravou ruku, kterou měl blíž útesu, ale když trhl ramenem a usilovně táhl, uvolnil si ji ještě víc a konečně k nim proniklo světlo a vzduch.

Z křídového prachu se mu zvedal žaludek, a tak ještě zvětšil otvor, aby mohl pohnout hlavou a ulevit Gale. Cítil, jak nepatrně natočila hlavu za světlem a vzduchem. Do uvolněného otvoru stále padal proud prachu a kamínků, a tak se dal do zběsilého hrabání. Postupně zvětšil prostor tak, že se mohl opřít o pravý loket, a pak, za dusivého kašle, který mu trhal plíce, nadzdvihl právě rameno a uvolnil si hlavu a celou paži.

Nejdřív ho napadlo, že explodoval Moonraker. Podíval se nahoru na útes a rozhlédl se po pobřeží. Ne. Byli sto yardů od sila. Proti obloze uviděl přímo nad sebou vykousnutou část útesu.

Teprve potom si uvědomil bezprostřední nebezpečí. Gala zaúpěla a on cítil na hrudi zběsilý tlukot jejího srdce. Měla přízračně bílý obličej, ale mohla už dýchat. Bond sebou kroutil ze strany na stranu aby jí odlehčil břicho a plíce. Napnul svaly k prasknutí a píd' po pidi se sunul hromadou prachu a křídové drti k útesu, kde, jak věděl, bude váha suti menší.

Nakonec se mu podařilo uvolnit i hrud'. Vysoukal tělo ze zásypu a klekl si vedle ní. Z poraněných zad a paží mu tekla krev, která se mísila s křídovým prachem. Cítil však, že nemá nic zlomeného, a při úporné záchranné práci necítil ani žádnou bolest.

Bez oddechu, za hekání a kašlání se mu podařilo ji posadit. Zakrvácenou rukou jí setřel z obličeje křídový prach. Pak jí zpod křídového náhrobku vyprostil nohy a nějak se mu podařilo dostat ji na vrchol hromady a opřít ji zády o stěnu útesu.

Vkleče se zahleděl na strašidelnou bílou postavu, která byla ještě před několika minutami nesmírně krásnou dívkou. Zíral na její obličej potřísněný jeho krví a usilovně si přál, aby otevřela oči.

Když je za několik okamžiků skutečně otevřela, musel se odvrátit, protože cítil takové uvolnění, až se mu dělalo mdlo.

KAPITOLA 17

DIVOKÉ DOMNĚNKY

Když ho slabost přešla, ucítil ve svých vlasech Galinu ruku. Obrátil se a postřehl, jak sebou při pohledu na něj škubla. Zatahala ho za vlasy a ukázala nahoru na útes. V tu chvíli vedle nich spadla další sprška křídové suti.

Malátně vstal a společně sklouzli z nakupené hromady. Klopýtavě prchali od vykousnutého útesu, který je mohl pohřbit.

Hrubý písek pod nohama jim připadal jako samet. Oba se na něj zhroutili a zabořili do něj ruce, jako by jim chtěli smýt tu odpornou bělobu. Pak se udělalo zle i Gale a Bond poodešel pár kroků, aby ji nechal o samotě. Postavil se, přidržuje se křídového balvanu o velikosti menšího auta, a krví podlitýma očima se podíval na zával, který se jim málem stal osudným.

Úpatí skal už začal omývat příliv. Sesutá lavina křídových balvanů, úlomků a prachu zabírala téměř akr. Okraj útesu vykousnutý do dřívě téměř rovného horizontu zaplnila modrá obloha. Veškeré ptactvo zmizelo a Bond odhadoval, že pach neštěstí je bude odrazovat ještě několik dní.

Bonda s Galou zachránilo, že leželi tak blízko útesu a mírnému převisu vytvořenému vytrvalým působením moře na jeho úpatí. Zavalily je menší úlomky, zatímco těžší balvany, které je mohly rozdrtit, dopadly dál, i když některé jen o několik stop. Blízkost útesu byla také příčinou relativní volnosti Bondovy pravé ruky, za jejíž pomoci je mohl vyhrabat dřív, než se udusili. Bond si uvědomil, že kdyby v okamžiku spuštění laviny instinktivně nezalehl Galu, byli by teď oba mrtví.

Ucítil na rameni její ruku. Aniž se na ni podíval, objal ji kolem pasu a společně došli k moři a vděčně se zhroutili do mělkých vod.

Když po deseti minutách mířili z moře ke svým šatům, vypadali už téměř jako lidské bytosti. Oba byli nazi. Zbytky spodního prádla, o které přišli při vyprošťování, ležely někde pod křídovou hromadou. Jejich nahota však nic neznamenala, stejně jako u trosečníků ze ztroskotané lodi. Cítili se slabí a neupravení, i když byli omyti od drsného křídového prachu a vlasy a ústa si propláchli slanou vodou. Když se však oblékli a učesali Galiným hřebenem, nebylo na nich téměř vidět, jakým peklem právě prošli. Posadili se a opřeli se zády o útes. Bond si zapálil první cigaretu a lačně nasával jemný kouř do plic a vydechoval nosem. Když se Gala napudrovala a nalíčila si rty, zapálil cigaretu i pro ni.

Poprvé si pohlédli do očí a usmáli se. Pak se mlčenlivě zahleděli na zlaté panoráma moře, známé, a přesto zcela nové.

První promluvil Bond.

„Tak to bylo o chlup,“ řekl.

„Já pořád nevím, co se stalo,“ zavrtěla hlavou Gala. „Vím jen to, že jste mi zachránil život.“ Krátce mu stiskla ruku.

„Kdybyste tam nebyla, byl bych mrtvý,“ řekl Bond. „Kdybych zůstal na místě...“ Pokrčil rameny.

Pak se k ní obrátil a zahleděl se jí do očí. „Uvědomujete si,“ řekl bezbarvě, „že to na nás nespadlo náhodou?“ V jejích očích se objevil údiv. „Kdybychom to pořádně prohledali,“ ukázal na lavinu křídů,

„našli bychom dvě nebo tři vyvrtné díry a stopy po dynamitu. Zlomek vteřiny před tím sesuvem jsem viděl kouř a slyšel výbuch. Stejně jako rackové,“ dodal.

„A co víc,“ pokračoval po chvíli, „nemohl to udělat jenom Krebs.

Na to místo bylo ze síla dokonale vidět. Udělalo to několik sehraných lidí, kteří nás pozorovali od chvíle, kdy jsme sešli z útesu na pláž.“

Gala konečně začala chápat a v pohledu se jí objevil náznak strachu. „Co budeme dělat?“ zeptala se. „O co tady vlastně jde?“

„Chtějí nás zabít,“ odpověděl Bond klidně. „A tak musíme zůstat naživu a zjistit, o co tu jde.

Víte,“ pokračoval, „bojím se, že Vallance nám moc nepomůže.

Když jsme byli pohřbeni pod tou hromadou, museli od útesu co nejrychleji utéct. Věděli, že i kdyby někdo ten sesuv viděl nebo slyšel, nijak by ho to nevzrušilo. Tyhle útesy se táhnou v délce dvaceti mil a před létem sem skoro nikdo nepřijede. Pokud ho slyšeli muži od pobřežní stráže, možná ho zaznamenali do deníku. Na jaře jsou tyhle sesuvy běžné. Voda ve staletých trhlinách v zimě zmrzne a eroduje skálu. Naši přátelé zřejmě počkají, a když se do večera neukážeme, uvědomí policii a pobřežní stráž. Budou mlčet, dokud příliv tohleto nerozmělní,“ ukázal na křídovou hromadu. „Ten jejich plán je obdivuhodný. I kdyby nám Vallance uvěřil, nebude mít dostatek důkazů, aby přiměl k intervenci ministerského předsedu. Ten projekt je pekelně důležitý a celý svět čeká na výsledek zkušebního letu.

Ale jakou v tom hrajeme roli my? Někdo z těch zatracených Němců chce, abychom byli do pátku mrtví. Ale proč?“ Odmlčel se. „Je to jen na nás, Galo. Bude to všívá práce, ale musíme to rozlousknout sami.“

Podíval se jí do očí. „Tak co vy na to?“

„Nebudte legrační,“ zasmála se Gala. „Vždyť jsme za to placeni.

Samozřejmě je dostaneme. Souhlasím s vámi, že na Londýn se nemůžeme spoléhat. Vypadali bychom směšně, kdybychom jim telefonovali, že nám na hlavy padají skály. A co tam vlastně děláme bez šatů, když se máme věnovat práci?“

Bond se usmál. „Jen jsme si na deset minut sedli, abychom se usušili,“ zaprotestoval mírně. „Jak jinak jsme měli trávit odpoledne? Brát všem otisky prstů? Vy policajti snad ani na nic jiného nemyslíte.“ Když uviděl, jak se zarazila, musel se zastydět. Zdvihl ruku.

„Nemyslel jsem to vážně,“ řekl. „Ale vy opravdu nevíte, co jsme dneska odpoledne udělali? To, co jsme udělat museli. Donutili jsme nepříteli zahájit hru. teď jsme na tahu my. Musíme zjistit, kdo to vlastně je a proč nás chtěl odstranit. A až budeme mít dostatek důkazů o chystané sabotáži, obrátíme to tu vzhůru nohama, žádné cvičné střelby, a k čertu s politikou.“

Gala vyskočila. „Máte naprostou pravdu,“ vyhrkla netrpělivě. „Já mám vždycky tu potřebu okamžitě jednat.“ Na okamžik se odvrátila od Bondy a zahleděla se na moře. „Vy jste sem teď přišel, zatímco já žiju tou raketou víc než rok a nesnesu pomyšlení, že by se jí mohlo něco stát. Případá mi, že je strašně důležitá. Pro nás pro všechny.

Chci se tam rychle vrátit a zjistit, kdo nás chtěl zabít. Třeba to nemá s Moonrakerem žádnou spojitost, ale chci si být jistá.“

Bond vstal, aniž na sobě dal znát bolest z tržných ran a modřin na zádech a na nohou. „Tak pojdte,“ řekl, „už je skoro šest. Příliv sílí, ale do St. Margaret's bychom to mohli stihnout. U Granvilla se umyjeme a dáme si něco k pití a k jídlu. Do domu se vrátíme, až budou všichni večeřet. Jsem velice zvědav, jak nás uvítají. Pak se budeme muset snažit zůstat naživu a pořádně se dívat kolem sebe. Dojdete do St. Margaret's?“

„Ale prosím vás,“ řekla Gala. „Policajtky nejsou žádné křehké víly.“ Usmála se Bondovu ironicky zdvořilému. „Jistěže ne“. Obrátili se k majáku na Jižním výběžku a vydali se na cestu přes oblázky.

V půl osmé je taxík ze St. Margaret's vysadil u druhého strážního stanoviště, kde ukázali propustky a prošli tiše mezi stromy na rozsáhlou betonovou plochu. Oba dva byli nažhavení a měli povznesenou náladu. Po horké koupeli si hodinu odpočinuli v útulném Granvillově hostinci. Dali si nejdřív brandy s vodou, Gala dvakrát, Bond třikrát, a potom výtečný smažený mořský jazyk, opékaný tavený sýr na topince a kávu. Když teď sebevědomě vstupovali do domu, na první pohled by rozhodně nikdo nepoznal, že jsou k smrti unavení a že pod svrchními šaty nemají nic kromě četných modřin.

Tiše prošli hlavními dveřmi a na okamžik se zastavili v osvětlené hale. Z jídelny k nim doléhaly veselé hlasy, které se na okamžik odmlčely, aby vzápětí vybuchly v nevázaný smích, jemuž vévodil Draxův štěkot. Bond nasadil rozjařený úsměv a otevřel Gale dveře.

Drax seděl v čele stolu ve svátečním švestkově modrém krátkém županu. Jeho ruka s vidličkou se zastavila před ústy a napíchnuté sousto z ní s plesknutím dopadlo na okraj talíře.

Krebs zrovna upíjel ze sklenice červeného vína, která mu náhle přimrzla k ústům. Tenký pramínek vína mu stekl po bradě na hnědou saténovou kravatu a žlutou košili.

Doktor Walter seděl zády ke dveřím a trvalo mu chvíli, než si všiml nezvyklého chování ostatních, jejich vykulených očí, otevřených úst a zrudlých obličejů. Teprve potom se prudce otočil. Bond si pomyslel, že Walter reaguje pomaleji než ostatní, a nebo má pevnější nervy. „Ach so,“ řekl tiše, „die Engländer.“

Drax vstal. „Drahý příteli,“ vysoukal ze sebe. „Drahý příteli, měli jsme o vás vážně starost. Zrovna jsme uvažovali o vyslání pátrací čtyry. Před několika minutami sem přišel jeden strážný se zprávou o sesuvu útesu.“ Drax se k nim vydal kolem stolu. V jedné ruce držel ubrousek, v druhé stále ještě vidličku.

„Měla jste mi dát vědět,“ promluvil ke Gale a v jeho hlase se ozýval stoupající hněv. „Zachovala jste se nanejvýš nezvykle.“

„Byla to moje chyba,“ řekl Bond a udělal pár kroků, aby měl dobrý výhled na všechny muže v místnosti. „Ta procházka byla delší, než jsem čekal. Myslel jsem, že by nás mohl zaskočit příliv, a tak jsme došli do St. Margaret's, trochu se najedli a vzali si taxi.“

Slečna Brandová chtěla telefonovat, ale já jsem byl přesvědčený, že se stačíme vrátit před osmou.

Veškerá vina padá na mě. Ale nenechte se rušit při večeři. Já si s vámi potom dám kávu a dezert.

Předpokládám, že slečna Brandová půjde raději do svého pokoje. Musí být po tak dlouhém dni unavená.“

Bond obešel stůl a usadil se vedle Krebse. Všiml si, že po prvním šoku upírá bledé oči do talíře. Když ho Bond obcházel, potěšeně pohlédl na velkou náplast na temeni hlavy.

„Ano, jděte do postele, slečno Brandová, promluvíme si ráno.“ řekl Drax podrážděně. Gala poslušně vyšla z jídelny. Drax se vrátil ke své židli a těžce na ni dosedl.

„Ty útesy jsou skutečně pozoruhodné,“ poznamenal Bond lehkým konverzačním tónem. „V člověku to až budí hrůzu, když se tak pod nimi prochází a čeká, jestli na něj zrovna něco nespadne. Připomíná mi to ruskou ruletu. Přesto jsem nikde nečetl, že by padající útes někdy někoho zabil. Pravděpodobnost zranění je skutečně nepatrná.“ Odmlčel se. „Mimochodem, o jakém sesuvu jste se to bavili?“

Bond uslyšel zprava slabé zaupění, následované třeskotem skla a porcelánu, jak Krebsovi padla hlava do talíře.

Bondův pohled vyjadřoval zdvořilou zvědavost.

„Waltere,“ řekl Drax příkře, „copak nevidíte, že Krebsovi není dobře?“

Odvedte ho a uložte ho do postele. Ten chlap moc pije. Pospěšte si.“

Walter s hněvivým výrazem obešel stůl a zdvihl Krebsovi hlavu.

„Du Scheisskerl,“ zasyčel do skvrnitého bezvýrazného obličeje.

„Marsch!“ Obrátil ho a dostřel ho do dveří přípravný. Ozvalo se tlumené hekání a klení, pak se dveře zavřely a bylo ticho.

„Musel mít těžký den,“ pohlédl Bond na Draxe.

Ten se těžce potil a otíral si obličej ubrouskem. „Nesmysl,“ odfrkl. „Chlastá.“

Majordomus, nikterak nevyvedený z míry zjevením Krebse s Walterem v přípravě, přinesl vzpřímeně kávu.

Bond si vzal šálek a upil.

Vyčkával, až se dveře přípravný znovu zavřou. Další Němec, pomyslel si. Určitě už rozšířil tu zprávu po ubytovně. I když možná do toho nejsou všichni zasvěceni. Třeba tu existuje jakýsi stát ve státě.

A pokud to tak je, ví o tom Drax? Při jejich příchodu se choval poněkud nezvykle. Znamenal jeho údiv uraženou důstojnost, nebo snad překvapení ješitného muže, jehož program narušila bezvýznamná sekretářka? Rozhodně se velice brzy vzpamatoval. A to celé odpoledne dohlížel na plnění nádrží. Bond se rozhodl, že ho trochu popíchne.

„Tak jak šlo tankování?“ zeptal se s pohledem upřeným na Draxe.

Drax si zapaloval dlouhý doutník. Pohlédl na Bonda skrz oblak dýmu a plamen zápalky.

„Výborně,“ řekl a dloužmal doutník. „Všechno je připraveno. Stráže jsou venku na svých místech. Ráno se u rakety ještě tak hodinku dvě poklidí a pak se silo zavře. Mimochodem,“ dodal, „zítra odpoledne odvezu slečnu Brandovou autem do Londýna. Budu tam potřebovat sekretářku i Krebse. Máte nějaký plán?“

„Také musím zajet do Londýna,“ řekl Bond z náhlého popudu „Musím odevzdat na ministerstvu závěrečnou zprávu.“

„Skutečně?“ řekl Drax nedbale, „a co v ní stojí? Myslel jsem, že jste se stávajícími opatřeními spokojený?“

„Jistě,“ odtušil Bond neurčitě.

„Tak tedy dobře,“ usmál se Drax bezstarostně. „A teď, pokud vám to nevadí, v pracovně na mě čeká ještě nějaké úřadování. Takže dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ řekl Bond za mizejícími zády.

Dopil kávu a odebral se přes halu do své ložnice. Bylo jasné, že ji znovu někdo prohledával. Bond pokrčil rameny. Vetřelec se zabýval pouze koženým kufříkem. Na obsahu nebylo nic poznat, ale bylo zřejmé, že kufřík byl otevřen profesionálně.

Beretta v podpažním pouzdře byla tam, kam ji uložil, v prázdném koženém pouzdře od Tallonova nočního dalekohledu. Vyndal zbraň z pouzdra a zastrčil ji pod polštář.

Vykoupal se v horké vodě a na zranění, na něž dosáhl, vypotřeboval půl lahvičky jódu. Pak si lehl do postele a rozsvítil světlo. Tělo ho bolelo a byl vyčerpaný.

Na okamžik si vzpomněl na Galu. Řekl jí, ať si vezme hypnotikum, zamkne se v pokoji a do rána si nedělá žádné starosti.

Než se duševně připravil na spánek, znepokojeně popřemýšlel o jejím zítřejším výletě s Draxem do Londýna.

Znepokojeně, ale ne zoufale. V pravý čas dostane odpověď na mnoho otázek a vysvětlení mnoha záhad. Základní fakta mu však připadala pevná a nevyvratitelná. Tenhle výstřední milionář postavil obrovskou raketu. Ministerstvo pro zásobování branných sil bylo potěšeno a schválilo ji. Ministerský předseda i parlament byli stejného názoru. Raketa má být odpálena za méně než šestatřicet hodin pod přísným dohledem a za nejpřísnějších bezpečnostních opatření. Někáká skupina lidí chtěla jeho a Galu odstranit.

Všude je cítit napětí. Třeba v tom byla žárlivost. Možná někdo skutečně pojal podezření, že oni dva chtějí projekt sabotovat.

V každém případě nemůže uškodit, když budou mít oči otevřené.

Zbývá pouhého půldruhého dne. Jsou tu na očích, je květen a Anglie žije v míru. Nemá význam dělat si starosti s několika šilenci, pokud je Moonraker mimo nebezpečí.

A pokud jde o zítřek, vzpomněl si Bond ještě před usnutím, domluví si s Galou schůzku v Londýně a přiveze ji zpátky. Nebo by mohla v Londýně přespát. V každém případě na ni dohlédne, dokud nebude Moonraker bezpečně odpálen a pak, než začnou práce na druhém exempláři, bude se tu muset opravdu pořádně uklidit.

Tyhle myšlenky však byly zrádně útěšné. To nebezpečí tu bylo a Bond to věděl.

Konečně upadl do spánku, ale v mysli mu uvízla jedna malá drobnost.

Na tom stole v jídelně bylo něco velmi znepokojivého. Byl prostřen jen pro tři osoby.

ČÁST TŘETÍ: ČTVRTEK, PÁTEK

KAPITOLA 18

POD PLOCHÝM KAMENEM

Ten mercedes byl nádherný. Bond vedle něj zaparkoval se svým otlučeným šedým bentleym a prohlédl si ho. Byl to typ 300 S, sportovní model s plochou kapotází, jeden z půl tuctu, které jezdí po Anglii, uvedomil si. Levostranné řízení.

Zřejmě zakoupený v Německu. Několik takových tam viděl. Jeden kolem něj přesvištěl na mnichovské dálnici, když jel s bentleym dobrých devadesát mil v hodině. Vůz byl příliš krátký a těžký, než aby mohl být elegantní. Měl bílou barvu a červené kožené čalounění. Na Anglii příliš křiklavé, usoudil Bond, ale Drax si zřejmě vybral bílou na počest slavných závodních vozů Mercedes-Benz, které po válce slavily triumf v Le Mans i na Nürburgringu.

Pro Draxe bylo typické, že si koupil mercedes. Na těch vozech je něco bezohledného a velkolepého, pomyslí si Bond, když si vzpomněl na Velké ceny let 1934 a 1939, kde naprosto dominovali tito potomci proslulého Blitzen Benze, který výkonem 142 mil za hodinu vytvořil v roce 1911 rychlostní rekord. Bond si vybavil jména některých jejich slavných jezdců – Caracciola, Lang, Heaman, Brauchitsch – i dny, kdy je viděl v Tripolisu uhánět stodevadesátkou nebo když slyšel bzukot jejich motorů na stromy lemovaném rovném úseku v Bernu.

A přesto, pohlédl Bond na svůj přeplňovaný bentley, téměř o pětadvacet let starší než Draxův vůz, a přitom stále schopný překonat rychlost sta mil za hodinu, když ještě vozy téhle značky závodily, než je rolls vykázal do mezi vážených měšťanských automobilů, vítězily nad mercedesy, kdy se jim zmanulo. Jak se Bond jednou ponořil do vzpomínek na svět rychlých kol, začal se v nich topit; znovu slyšel drsný řev Caracciolowy velké bílé bestie, jak se žene podél hlavní tribuny v Le Mans...

V tu chvíli vyšel z domu Drax následovaný Galou Brandovou a Krebsem.

„Rychlý vůz,“ řekl Drax, potěšený Bondovým obdivným pohledem. Pak ukázal na bentley. „Tohle byly svého času taky výborné stroje,“ dodal poněkud blahosklonně, „teď už je dělají jen na cesty do divadla. Nebo do Continentalu. Připadají mi přešlechtěné. No, vy si vlezte dozadu.“

Krebs poslušně usedl na úzké zadní sedadlo za řidiče. Vmáčkł se do kouta, límec nepromokavého pláště si vyhrnul přes uši a nevyzpytatelně zíral na Draxe.

Gala Brandová, elegantní v černých rukavicích, černém baretu a tmavošedém, na míru šitém kostýmku, přes nějž měla lehký černý plášť do deště, se posadila na pravou polovinu děleného předního sedadla. Široké dveře se zaklaply s dvojím cvaknutím.

Bond s Galou si nedávali žádná znamení. Domluvili se šeptem už před obědem v jeho pokoji – v půl osmé spolu povečeřili v Londýně a pak se vrátili Bondovým vozem.

Když se za volant usazoval Drax, Gala seděla upjatě s rukama v klíně a pohledem upřeným před sebe. Drax stiskl startér a nablýskanou řadicí pákou pod volantem zařadil trojku. Vůz se rozjel s protočením kol, ale jinak téměř neslyšně. Bond se za ním díval, dokud nezmizel mezi stromy, a teprve potom nastoupil do svého vozu a neuspěchaně se vydal za nimi.

Gala se v uhánějícím mercedesu věnovala svým myšlenkám. Noc byla poklidná a dopoledne byli všichni zaměstnání uklízením raketového síla od všeho, co by mohlo při odpálení Moonrakeru hořet.

Drax se k událostem předchozího dne nevracel a choval se zcela normálně. Gala připravila svůj poslední letový plán (nazítří už ho připraví Drax osobně) a jako obvykle si pro něj přišel Walter. Gala pak svou pozorovací dírkou sledovala, jak si Drax opisuje číselné údaje do svého černého zápisníku.

Byl horký slunečný den a Drax řídil jen v košili. Gala se kradmo podívala dolů a doleva. Zápisník mu vyčuhoval ze zadní kapsy kalhot. Tahle jízda mohla být její poslední příležitost. Od včerejšího večera se cítila jako vyměněná. Možná v ní Bond probudil dřímající soutěživost, možná už příliš dlouho dělala sekretářku, možná to bylo šokem ze sesuvu útesu a náhlého poznání, že tolik poklidných měsíců vlastně hrála velmi nebezpečnou hru. Náhle se jí však zmocnil pocit, že nadešel čas riskovat. Zjištění letového plánu Moonrakeru je rutinní záležitostí, ale odhalení tajemství černého zápisníku jí teprve poskytne osobní uspokojení. Bude to snadné.

Nedbale odložila složený plášť mezi sebe a Draxe. Předstírala, že si dělá pohodlí, posunula se k němu o kousek blíž a položila ruce do záhybů pláště. Pak už jí nezbývalo než čekat na vhodnou chvíli.

Ta se dostavila v rušných ulicích Maidstonu. Na křižovatce K W e Street a Gabriel's Hill chtěl Drax projet křižovatkou na oranžovou, ale zabránila mu v tom otlučená rodinná limuzína před ním. Gala na něm viděla, že se za křižovatkou bude snažit dostat před ni a dát řidiči za vyučenou. Drax byl vynikající řidič, ale za volantem byl netrpělivý a nevraživý – každému vozu, který ho zdržoval, se chtěl nějakým způsobem pomstít.

Když naskočila zelená, zatroubil trojhlasým klaksonem, ještě v křižovatce stočil vůz doprava a prudce vyrazil. Když míjel limuzínu, dělal na jejího řidiče hněvivé posunky.

Bylo zcela přirozené, že Gala uprostřed tohoto bezohledného manévru padla na Draxe. Zároveň zalovila rukou pod pláštěm, nahmátla zápisník, pomalu ho vytáhla z kapsy a stáhla ruku. Drax se plně věnoval řízení a zrovna zvažoval, jak by co nejrychleji přešel přechod před Royal Star, aniž by srazil dvě ženy a chlapce, kteří se chystali přejít.

Gala se připravila na Draxovo reptání, až ho ostýchavě požádá, jestli by nemohl zastavit, aby si někde přepudrovala nos.

U čerpací stanice by to bylo nebezpečné, protože kdyby se rozhodl doplnit nádrž, mohl mít peníze také v zadní kapse. A co nějaký hotel? Ano, vzpomněla si, Thomas Wyatt hned za Maidstonem. A není u něj pumpa. Začala se nepatrně vrtět. Stáhla si plášť zpátky do klína a odkašlala si.

„Promiňte, Sire Hugo,“ řekla přiskrceným hláskem.

„Ano. Copak je?“

„Strašně se omlouvám, Sire Hugo, ale nemohl byste mi na okamžik zastavit? Chtěla bych, tedy, opravdu se omlouvám, ale chtěla bych si přepudrovat nos. Je to ode mě strašně hloupé. Moc mě to mrzí.“

„Panebože,“ řekl Drax. „Proč jste si sakra... Aha. No dobře. Někde zastavím.“ Něco si ještě mmlal pod vousy, ale zpomalil na padesátku.

„Tamhle za tou zatáčkou je nějaký hotel,“ řekla Gala nervózně.

„Moc vám děkuju, Sire Hugo. Je to ode mě hloupé. Hned jsem zpátky. Ano, tady je to.“

Vůz prudce zastavil před hotelem. „Tak ale dělejte,“ řekl Drax Gale, která vystoupila z vozu a nechala otevřená dvířka. Poslušně spěchala po šterku ke vchodu hotelu a pod pláštěm pevně držela cenné tajemství.

Zamkla se v kabině a dychtivě otevřela zápisník.

Bylo to tam, přesně jak si myslela. Na každé stránce byly pod letem úhledné sloupce čísel: atmosférický tlak, rychlost větru, teplota – tak, jak je sama zaznamenávala podle údajů ministerstva letectví. A dole na každé stránce odhadované nastavení gyrokompasů.

Gala se zachmuřila. Pouhým pohledem poznala, že se odhady naprosto liší od jejích. Draxovy výpočty neměly k těm jejím naprosto žádný vztah.

Nalistovala poslední stránku s výpočty pro tento den. To snad ne, zmýlila se údajně o devadesát stupňů od odhadovaného kursu. Kdyby raketu odpálili podle jejích výpočtů, přistála by někde ve Francii.

Rozrušeně se na sebe podívala do zrcadla nad umyvadlem. Jak se mohla tak strašlivě zmýlit? A proč jí Drax nic neřekl? Znovu prolístovala zápisník. Každý den devadesátistupňová odchylka oproti správnému kursu. Ale takovou chybu přece nemohla udělat. Zná ministerstvo tyhle tajné výpočty? A proč jsou vůbec tajné?

Její ohromení vystřídal náhle strach. Musí se nějak bezpečně dostat do Londýna a někomu to říct. I kdyby měla být nařčena, že strká nos do cizích věcí.

Rychle obrátila několik stránek nazpátek, vyndala z kabelky manikúru a co nejnenápadněji vystříhla vzorový list, který zmačkala do pevné kuličky a nacpala si ho do špičky jednoho prstu rukavice.

Podívala se na sebe do zrcadla. Musela si promnout tváře, aby se jí do nich vrátila barva. Nasadila si omluvný výraz provinilé sekretářky a spěchala k vozu, svírajíc zápisník v záhybech pláště.

Motor mercedesu stále běžel. Drax netrpělivě přihlížel, jak si sedá vedle něj.

„Tak jedem, jedem,“ řekl, zařadil trojku a prudce pustil spojku, takže si málem přiskřípla kotník do dveří. Pneumatiky zvířily šterk a vzápětí vůz uháněl po londýnské silnici.

Prudký rozjezd vtiskl Galu do sedadla, ale nezapomněla při tom pustit plášť na sedadlo mezi sebe a řidiče.

Zbývalo vpravit zápisník zpět do zadní kapsy.

Drax hnál těžký vůz prostředkem silnice a ručička tachometru kolísala kolem sedmdesátky.

Vzpomněla si na některá poučení z kursů. Vyvinout tlak na jinou část těla. Odvést pozornost. Oběť nesmí být v klidu. Její smysly musí být rozptýlené. Nesmí si být vědoma tělesného dotyku. Anestézie silnějším vjemem.

Jako kupříkladu teď. Drax se skláněl nad volantem ve snaze předjet šedesátistupňový tahač RAF, ale protijedoucí vozy mu to neumožňovaly.

Náhle uviděl volnou silnici a za pánovitého troubení začal předjíždět.

Gala sáhla levou rukou pod kabát.

Jiná ruka však udeřila s rychlostí hada.

„A mám vás.“

Krebs se nakláněl přes sedadlo řidiče. Tiskl jí ruku na kluzký obal zápisníku pod pláštěm.

Gala byla v pasti. Pokusila se vši silou trhnout rukou, ale bylo to k ničemu. Krebs ji držel velice pevně.

Drax předjel tahač a silnice před nimi byla volná.

„Zastavte, prosím, mein Kapitan,“ řekl Krebs naléhavě německy. „Slečna Brandová je špiónka.“

Drax se překvapeně podíval doleva. Ten pohled mu stačil. Rychle si sáhl do zadní kapsy a pak pomalu položil ruku zpět na volant.

Vlevo byla odbočka na Mereworth. „Držte ji,“ řekl Drax. Přibrzdil až zaskřípěly pneumatiky, podřadil a strhl vůz na vedlejší silnici. Po několika stech yardech zajel na krajnici a zastavil.

Rozhlédl se po silnici. Byla prázdná. Jednou rukou v rukavici přitáhl Galinu hlavu.

„Co to bylo?“

„Já vám to vysvětlím, Sire Hugo.“ Gala se pokoušela blafovat v hrůze a zoufalství, které se jí zračily v obličej. „Jde o omyl.“

Nechtěla jsem...“

Hněvivě pokrčila rameny a při tom pravou rukou nenápadně vhodila rukavičky za kožené sedadlo.

„Sehen si her, mein Kapitán. Viděl jsem ji, jak se sune směrem k vám. Bylo mi to divné.“

Krebs volnou rukou odhodil její plášť a odhalil její bílé prsty zaťaté do desek zápisníku, stále ještě dobrou stopu od Draxovy zadní kapsy.

„Tak to bychom měli.“

Mrazivá slova se chvěla svou neodvolatelností.

Drax ji pustil, ale nedokázala od něj odtrhnout vyděšený pohled.

Ze žoviální rudé tváře se zrzavým knírem zavál ledový dech.

Náhle viděla jiného člověka. Naprosto odlišného. Zvíře pod plochým kamenem, který náhodou nadzdvihla.

Drax se znovu rozhlédl po silnici.

Pak se zavrtal pohledem do jejích modrých očí, stáhl si z levé ruky koženou řidičskou rukavici a pravou rukou vši silou jí udeřil Galu přes obličej.

Ze staženého hrdla se jí vydral jen krátký výkřik, ale do očí jí vhrkly slzy bolesti. Zničehonic začala bojovat jako šílená.

Ze všech sil se snažila vymanit sevření dvou železných paží. Volnou pravou rukou zaútočila na Krebsovy oči. Ten však snadno uhnul a zesílil sevření jejího krku. Když ucítil její nehty na hřbetech rukou, vražedně zasyčel, ale dále chladně pozoroval, jak její odpor slábne.

Drax se pozorně díval, jak ji Krebs pacifikuje, ale jedním okem stále sledoval silnici. Po chvíli nastartoval vůz a rozjel se.

Silnici po obou stranách lemoval les. Drax spokojeně zamručel a uhnul na nejbližší lesní cestu.

Zastavil, až když byl z dohledu od silnice.

Když Gala uslyšela, jak Drax říká „Sem“, uvědomila si, že motor ztichl. Ucítila dotyk prstu za levým uchem. Krebs ji pomalu uvolnil krk a ona se zhroutila do předklonu, lapajíc po dechu. Náhle ucítila ostrý náraz v místě dotyku prstu, zatmělo se jí před očima a zmocnila se jí nádherně úlevná bolest.

Asi hodinu nato viděli kolemjdoucí zaparkovat bílý mercedes před malým domem na tom konci Ebury Street, který je blíže Buckinghamskému paláci, a dva laskavé džentlmeny vedoucí zjevně nemocnou dívku ke vchodu. Ti, kteří byli nejbližší, viděli, že je velice bledá v obličej, že má zavřené oči a že ti hodní pánové ji musí téměř vynášet po schodech nahoru. Slyšeli také zřetelně, jak větší muž s rudým obličejem a zrzavým knírem říká druhému muži, že chudinka Mildred slíbila, že nepůjde ven, dokud nebude úplně zdravá.

Gala přišla k sobě ve velkém podkrovním pokoji, zaplněném různými stroji a přístroji. Byla pevně přivázána k židli a kromě úporné bolesti hlavy cítila, že má naběhlé rty a tváře.

Přes okno byly zatažené těžké závěsy a v pokoji byl zatuchlý pach, jako by byl málo využíván. Na několika kusech obyčejného nábytku ležela vrstva prachu, ale chromové a ebonitové přístrojové desky vypadaly čistě a nově. Napadlo ji, že je možná v nemocnici. Zavřela oči a zamyslela se. Zanedlouho se upamatovala. Několik minut se pokoušela získat sebekontrolu a pak znovu otevřela oči.

Zády k ní stál Drax a sledoval přístrojovou desku na něčem, co vypadalo jako velké rádio. Viděla ještě další tři podobné přístroje.

Z jednoho trčela tenká ocelová anténa, která pronikala hrubě vytesaným otvorem do stropu. Místnost byla jasně osvětlena několika vysokými stojacími lampami s výkonnými žárovkami bez stínítek.

Zleva zaslechla zvuky, jako když někdo něco opravuje. Když pootočila oči, což jí okamžitě znásobilo bolest hlavy, uviděla Krebse skloněného nad elektrickým generátorem. Vedle něho stál malý benzinový motor, který byl zřejmě příčinou potíží. Krebs se ho občas pokusil nastartovat klikou. Motor vždy chabě zaklokotal a Krebs se se musel vrátit ke spravování.

„Vy zatracený hlupáku,“ řekl Drax německy, „pospěšte si. Musím za těmi pitomci na ministerstvo.“

„Hned to bude, mein Kapitan,“ usmál se Krebs úslužně a znovu se chopil kliky. Tentokrát motor po několikerém zakašlání naskočil a začal vrčet.

„Nenadělá to moc rámusu?“ zeptal se Drax.

„Ne, mein Kapitan. Tenhle pokoj je zvukově izolovaný,“ odpověděl Krebs. „Doktor Walter mě ujistil, že zvenčí nebude nic slyšet.“

Gala zavřela oči a usoudila, že její jedinou nadějí je co nejdéle předstírat bezvědomí. Chtěl jí zabít?

A co je to za přístroje? Vypadají jako vysílačky, možná radary. K čemu je ta vypouklá obrazovka nad Draxovou hlavou, která občas zabliká, jak si Drax hraje s knoflíky přístroje? Mozek jí pomalu začínal pracovat. Proč Drax zničehonic mluví tak výbornou němčinou? A proč ho Krebs oslovuje mein Kapitan? A co ty výpočty v černém zápisníku? Proč ji kvůli nim málem zabili? A co znamenají? Devadesát stupňů, devadesát stupňů. Její mysl líně ohledávala problém ze všech stran. Devadesátistupňová odchylka. Co když její výpočty byly celou dobu správné a určovaly cíl osmdesát mil od pobřeží v Severním moři? Co když měla pravdu ona, takže její výpočty by vůbec nenaváděly raketu někam na Francii. Ale co ty Draxovy Devadesát stupňů doleva od cíle v Severním moři. To by mohlo být někde v Anglii. Osmdesát mil od Doveru. No jistě. To je ono! Draxovy výpočty v malém černém zápisníku. Vždyť chtějí nasměrovat raketu přímo na střed Londýna! Na Londýn! Na Londýn! Cítila, jak jí srdce poskočilo někam do krku. To je neuvěřitelné. Málem kvůli tomu přestala dýchat. Takže tohle tady musí být naváděcí radar. To je chytré. Tentýž bude na člunu v Severním moři. Tenhle navede raketu někam sto yardů od Buckinghamského paláce. Kolik škody však může napáchat válečná hlavičková plná přístrojů? Možná ji ovlivnil Draxův surový úder rukavicí do obličeje, ale náhle věděla, že raketa ponese skutečnou válečnou hlavičkovou, atomovou hlavičkovou, a že Drax je nepřítelem Anglie a že zítra v poledne se chystá zničit Londýn. Gala se snažila usilovně přemýšlet. Raketa proletí tímhle stropem, touhle židlí, a zaryje se do země. Štíhlá hlavičková raketa se spustí jako blesk z čistého nebe. Davy lidí na ulicích. Královský palác. Guvernantky v parcích. Ptáci v korunách stromů. Obrovský plamen. A hříbovitý mrak. A pak už nic. Nic. Nic. „Ne, to ne!“ Byl to naštěstí jen vnitřní výkřik a Gala s poslední představou svého zčernalého těla zkrouceného mezi miliony ostatních omdlela.

KAPITOLA 19 POHŘEŠOVANÁ

Bond seděl v prvním patře své oblíbené londýnské restaurace u rohového stolku pro dva napravo od vchodu a pozoroval lidský a dopravní ruch na Picadilly a na Haymarketu. Bylo tři čtvrtě na osm a vrchní číšník Baker mu právě přinesl druhou sklenici suchého martini s vodkou a silným plátkem citronu.

Upil a bezděčně se zamyslel nad tím, proč se Gala opozdila. Tohle jí nebylo podobné. Určitě by zavolala, kdyby se zdržela v Yardu.

Wallance mu na schůzce o páté říkal, že Gala má přijít v šest.

Bylo na něm vidět, jak dychtivě ji očekává. Byl celý ustaraný a když mu Bond stručně referoval o bezpečnostních opatřeních Moonrakeru, zjevně ho příliš nevnímá.

Britská měna se celý den překotně prodávala. Začalo to v Tangy ru a rozšířilo se to do Curychu a New Yorku. Libra na světových peněžních trzích divoce kolísala a burzovní makléři těžce vydělávali.

Na konci dne libra oslabila oproti dolaru o celé tři centy a očekával se další pokles kursu. Večerníky přinesly burzovní zprávy na prvních stránkách společně se zprávou, že podle ministerstva financí odstartovaly prodejní vlnu Drax Metals Ltd. v Tangeru. Od rána se jim podařilo prodat téměř dvacet milionů liber. Tím zalila trhy a Bank of England musela začít nakupovat, aby zabránila ještě strmějšímu poklesu kursu. Teprve v tom okamžiku vyšlo najevo, proč Ministerstvo chtělo vědět od Vallance, co se děje.

Vallance nenapadlo nic jiného, než že projekt Moonraker je ohrožen neúspěchem, Drax to ví a chce z toho těžit. Okamžitě se spojil s ministerstvem pro zásobování branných sil, ale tam nad tou myšlenkou mávli rukou. Není nejmenšího důvodu si myslet, že Moonraker nějak selže, a i kdyby nevyšel zkušební let, zmluví se to technickými nedostatky atakdále. Ať už však let skončí úspěchem nebo neúspěchem, nemělo by to ovlivnit důvěryhodnost britské měny. Ne, rozhodně tím nebudou obtěžovat ministerského předsedu. Drax metals jsou velkou obchodní organizací a zřejmě jednají v zájmu nějaké cizí vlády. Argentinské. Nebo možná ruské. Prostě nějaké země, která má velké zásoby britské měny. V žádném případě to nemá co dělat s ministerstvem ani s Moonrakerem, který bude odpálen nazítří přesně v poledne.

To Vallanceovi připadalo logické, ale neuklidnilo ho to. Neměl rád záhady a chtěl se o svých pochybnostech poradit s Bondem. Ale především se chtěl zeptat Galy, jestli neviděla nějaké telegramy do Tangeru, a pokud viděla, jak je vysvětloval Drax.

Bond si byl jistý, že s něčím takovým by se mu Gala svěřila, a taky to Vallanceovi řekl. Hovořili ještě chvíli a pak Bond odešel, protože ho očekával M.

M se zajímal o všechno, dokonce i o vyholené hlavy a kníry. Podrobně se na všechno vypytoval, a když Bond skončil vyprávění stručným vylíčením posledního rozhovoru s Vallancem, M se dlouze zamyslel.

„007,“ řekl po chvíli, „tohle se mi vůbec nelíbí. Něco se tam děje, ale já na to teď prostě nemůžu přijít. A netuším, kde bych mohl zasáhnout. Zvláštní oddělení i ministerstvo zná všechna fakta a Bůh ví, že já je doplnit nemůžu. Co se to děje? Vím jen, že nic dobrého.“

Ošklivě to páchne. A,“ dodal, „je to něco velkého, pokud se nemýlím.“

No,“ podíval se na Bonda přes stůl a v tom pohledu byla nezvyklá naléhavost. „Vypadá to, že je to na vás. A na té dívce. Máte štěstí, je dobrá. Chtěl byste něco? Můžu vám v něčem pomoci?“

„Ne, děkuji, pane,“ řekl Bond a odešel důvěrně známými chodbami k výtahu, jímž sjel ke své kanceláři. Zde políbil Loelii Ponsonbyovou a popřál jí dobrou noc, čímž ji naprosto vyděsil. Tohle dělal jen o Vánocích, o jejích narozeninách, nebo v případě hrozícího nebezpečí.

Bond dopil martini a podíval se na hodinky. Když zjistil, že je osm, polil ho studený pot.

Vstal od stolu a zamířil k telefonu.

Na ústředně Yardu mu řekli, že ho sháněl zástupce komisaře. Musel odejít na večeri do Mansion House. Nemohl by komandér Bond setrvat u telefonu? Bond netrpělivě čekal. V tom kusu černého bakelitu se soustředily veškeré jeho obavy a strachy. Viděl řady zdvořilých pohledů. Vrchní číšník přichází k Vallanceovi. Odtazeni židle. Nenápadný odchod. Ozvěna kroků na kamenných chodbách. Diskrétní kabina. Sluchátko na něj zařvalo: „To jste vy, Bonde? Tady Vallance. Neviděl jste slečnu Brandovou?“

Bond ztuhl. „Ne,“ odpověděl příkře. „Má půl hodiny zpoždění na večeri. Nebyla v šest u vás?“

„Ne, a vyslal jsem sondy a není po ní ani památky. Není na žádné z obvyklých adres, na nichž se zdržuje, když přijede do Londýna.“

Neviděl ji žádný z jejích přátel. Jestliže vystoupila z Draxova vozu v půl třetí, měla by být v Londýně kolem půl páté. Během odpoledne se na doverské silnici nestala žádná dopravní nehoda a hlášení Automobilové asociace a Královského automobilového klubu jsou rovněž negativní. „Vallance se na okamžik odmlčel. Poslouchejte,“ řekl naléhavě. „Je to hodná dívka a já nechci, aby se jí něco stalo. Nenašel byste mi ji? Nemůžu si dovolit vyhlásit po ní celostátní pátrání.“

To střílení na základně jí vytvořilo přílišnou publicitu a teď bychom se novinářů nezbavili. Večer po desáté to bude ještě horší. Down Street vydá komuniké o zkušebním odpalu a zítřejší noviny budou plné Moonrakeru. Premiér vystoupí v rozhlase. Galino zmizení by proměnilo celou záležitost na detektivku. Na to je zítřek příliš důležitý a ona mohla koneckonců jen někde omdlít nebo něco podobného. Ale musíme ji najít. Tak co? Co říkáte? Poradíte si s tím? Poskytnu vám veškerou podporu. Řeknu službukonajícím důstojníkovi, aby se řídil vašimi rozkazy.“

„Nebojte se,“ řekl Bond. „Jistěže se po ní podívám,“ odmlčel se, a horečně přemýšlel. „Jen mi něco prozradte. Víte o tom, kde se pohybuje Drax?“

„Na ministerstvu měl být až v sedm,“ řekl Vallance. „Nechal jsem vzkaz...“ Ze sluchátka se ozvaly zmatené zvuky a Bond zaslechl Vallanceovo „Díky.“ Pak se zástupce komisaře vrátil k telefonu.

„Právě jsem dostal zprávu od městské policie,“ řekl. „Yard mě nemohl sehnat. Takže vám ji přečtu: Sir Hugo Drax přijel na ministerstvo v 19.00 a odjel ve 20.00. Nechal vzkaz, že kdyby ho někdo sháněl, že bude večeřet v Blades. Na základnu se vrátí ve 23.00. To znamená, že by měl vyjet v devět z Londýna,“ poznamenal Vallance. Okamžik. „Četl dál: „Sir Hugo prohlásil, že slečna Brandová se při příjezdu do Londýna udělala špatně a že ji ve tři čtvrtě na pět vysadil na autobusovém nádraží u Victoria Station. Slečna Brandová prý říkala, že si odpočine u nějakých přátel, adresu neudala, a spojí se Sirem Hugem v 19.00. Zatím tak neučinila. A to je všechno,“ řekl Vallance. „Nemusím vám asi říkat, že ke mně v šest také nepřišla.“

„Jistě,“ řekl Bond nepřítomně. „Tohle k ničemu nevede. Budu se do toho muset opřít. Už jen jedinou otázkou. Má Drax v Londýně nějaký byt?“

„V současné době vždycky bydlí v Ritzu,“ řekl Vallance. „Svůj dům na Grosvenor Square prodal, když se odstěhoval do Doveru.“

Ale náhodou jsme se dozvěděli, že má nějaký domek na Ebury Street.

Byli jsme se tam podívat, ale na zvonění nikdo neotevřel. Můj člověk říkal, že to tam vypadá neobydleně. Je to hned za Buckinghamským palácem. Zřejmě to považuje za jakési tajné útočiště. Nejspíš si tam vodí milenky. Ještě něco? Budu se muset vrátit, nebo si tam budou všichni myslet, že někdo ukradl korunovační klenoty.“

„Jen jděte,“ řekl Bond. „Já budu dělat, co budu umět, a když budu v nesnázích, zavolám si na pomoc vaše lidi. Kdybych se neozýval, nedělejte si se mnou starosti. Tak zatím.“

„Zatím,“ rozloučil se Vallance s náznakem úlevy v hlase. „A díky.“

Hodně štěstí.“

Bond zavěsil.

Pak znovu zdvihl sluchátko a zavolal do Blades.

„Tady je ministerstvo pro zásobování branných sil,“ představil se. „Je v klubu Sir Hugo Drax?“

„Ano, pane,“ ozval se Brevettův přátelský hlas. „Je v jídelně. Přejete sis ním mluvit?“

„Ne, to je v pořádku,“ řekl Bond. „Jen jsem se chtěl ujistit, že ještě neodjel.“

Bond bez zájmu zhltnul nějaké jídlo a ve tři čtvrtě na devět odešel z restaurace. Venku na něj čekal jeho vůz. Rozloučil se se služebním řidičem a odjel na St. James's Street. Zaparkoval tak, aby ho kryla řada

taxíků, parkující ve středním pásu před Boodlovou drogerií, a ukryl se za večerník, přes nějž sledoval Draxův nehlídaný mercedes.

Nemusel dlouho čekat. Vstupní dveře Blades se náhle rozsvítily obdélníkem nažloutlého světla a objevila se v nich mohutná Draxova postava. Měl na sobě volný dlouhý plášť s límcem ohrnutým přes uši a čepici naraženou do čela. Rychle došel k mercedesu, práskl za sebou dvířky a prudce se rozjel po St. James's Street, aby vzápětí přibrzdil a zahrnul k St. James's Palace. To už měl Bond zařazenou trojku.

Sakra, ten ale má naspěch, pomyslel si Bond a ostře objel ostrůvek na Mall, zatímco Drax už míjel sochu před Buckinghamským palácem. Bond jel stále na trojku a bentley burácel. Brána Buckinghamského paláce. Tamhleto by mohla být Ebury Street. Bond si udržoval bílý vůz v dohledu a v duchu se připravoval na různé možnosti. Na rohu Lower Grosvenor Street projel Drax na zelenou a Bondovi naskočila červená. Bond ji projel a zahlédl ještě, jak Drax odbočuje doleva do Ebury Street. Vsadil na to, že zastaví před svým domem, a zaparkoval těsně za rohem. Nechal motor běžet a vyskočil z vozu. Než stačil několika kroky dojít na roh, zaslechl dvojí krátké zatroubení mercedesu. Opatrně vyhlédl do Ebury Street a uviděl Krebse, jak podpírá v plášti zahalenou dívčí postavu a vede ji k vozu.

Pak se dvířka mercedesu opět zabouchla a Drax znovu zmizel.

Bond doběhl k svému vozu, zařadil trojku a vyrazil za ním.

Ještě že byl mercedes bílý. Po chvíli ho opět zahlédl. Měl rozsvícená přední světla. Brzdová světla před každou křižovatkou krátce blikla a klakson se ozýval při sebemenším náznaku překážky v městském provozu. Bond zatnul zuby a vedl vůz, jako by to byl lipicán ve Španělské jezdecké škole ve Vídni. Z obav před prozrazením nerozsvítil světla ani nepoužíval klakson. Musel jet co nejopatrněji a doufat ve šťastnou náhodu.

Hluboký zvuk dvoupalcového výfuku se mu vracel ozvěnou domů po obou stranách ulice a pneumatiky na asfaltové vozovce šustily a skřípěly. Děkoval Bohu, že si před týdnem nechal osadit kola novými závodními michelinkami. Jen kdyby ty semaforey byly laskavější. Zatímco Drax projížděl všude na zelenou, Bonda většinou čekala oranžová nebo červená. Chelseaský most. Takže to vypadá na nájezd na doverskou silnici po jižním okruhu. Může doufat, že mu mercedes neujede? Drax veze dva lidi a třeba nemá úplně dokonale seřízený motor.

Nezávislé odpružení kol mu však umožňuje rychlejší jízdu v zatáčkách. Starý bentley na to má trochu moc vysoký podvozek.

Šlápl na brzdy a risknul zatroubení trojhlasým klaksonem, když začal předjíždět taxík, který si náhle vzpomněl, že odbočí.

Taxík se rychle vrátil na levou stranu, a když ho Bond míjel, zaslechl sprosté zaklení.

Na Clapham Common zahlédl bílý vůz mezi stromy. Bond zrychlil na osmdesát a uviděl, jak Drax staví na červenou. Zařadil se a přibrzdil. Už jenom padesát yardů. Čtyřicet, třicet, dvacet. Naskočila zelená a Drax vyrazil přes křižovátku. Bond viděl, že Krebs je na sedadle spolujezdce. Galinu přítomnost prozrazovala jen jakási deka, hozená přes úzké zadní sedadlo. teď už neměl žádné pochybnosti. Na takovouhle cestu rozhodně jen tak neberete nemocnou dívku a nevezete ji jako pytel brambor.

Takže je jejich věznem. Ale proč? Co udělala? Zjistila něco? Co se to tu vlastně k čertu děje?

Temné domněnky se mu jedna po druhé usazovaly na rameni jako supi a skřehotaly mu do ucha, že je slepý hlupák. Slepý, slepý, slepý.

Už od té chvíle, co po onom karetním večeru v Blades ve své kanceláři usoudil, že Drax je nebezpečný člověk, mu měl být neustále v patách. Při prvním podezření, jako například při zjištění rýh na mapě, měl okamžitě něco podniknout. Ale co? V duchu si probral všechny své obavy, všechny stopy. Co mohl dělat? Snad jen zabít Draxe. Ale co teď? Neměl by zastavit a zatelefonovat do Yardu?

Věděl jen tolik, že unášejí Galu a že se jí Drax po cestě do Doveru zřejmě bude chtít zbavit. A že se tomu dá zabránit jen tím, když ho nespustí z dohledu.

Jako ozvěna jeho myšlenek zaskřípěly trýzněné pneumatiky, když se vřítel na kruhový objezd, po němž se vyjíždí z jižního okruhu na A 20. Vallanceovi i admirálovi řekl, že se s tím vypořádá. Rozřešení případu je jen a jen jeho záležitostí a bude muset udělat, co bude v jeho silách. Když se udrží za mercedesem, může mu alespoň prostřílet pneumatiky a později se omluvit. Nechat ho ujet by byl zločin.

Takže do toho, pomyslel si Bond.

Na jedné světelné musel zastavit. Využil toho a vytáhl z přihrádky v palubní desce tmavé brýle a nasadil si je. Pak se naklonil doleva a uvolnil velký šroub vedle čelního okna. Totéž učinil na své straně. Sklopil úzký pruh čelního skla na kapotu a šrouby znovu utáhl. Za swanleyskou křižovátkou pak zrychlil a uháněl devadesátkou po farningshamském objezdu. Kolem uší mu hvízdal vítr a společnost mu dělал řev přeplňovaného motoru.

Velké svítící oči mercedesu asi míli před Bondem zmizely za vrcholem wrothamského kopce do měsícem zalité krajiny kentského Wealdu.

KAPITOLA 20

DRAXŮV TAKTICKÝ MANÉVR

Gala cítila v těle tři hlavní zdroje bolesti. Pulsující bolest za levým uchem, palčivou bolest spoutaných zápěstí a svíravou bolest na kotnících svázaných nohou.

Každá nerovnost na silnici, každá zatáčka, každé prudké zabrzdění probouzelo jednu z těchto bolestí a drásalo jí nervy. Kdyby se tak mohla více vmáchnout do zadního sedadla. Jenže tohle bylo nouzové sedadlo a skývalo jí jen nepatrný prostor, takže musela neustále natáčet nateklý obličej, aby nedřel o naleštěnou vepřovici postranního čalounění.

Vdechovala pach nové kůže, výfukové plyny a občasné závan pálené gumy, když Drax ostře řízl zatáčku. A přesto ji něco trápilo víc než bolest.

Krebs. Strach z něj a odpor, který k němu cítila, ji trýznily víc než bolest. Ty další věci už byly příliš velké. Draxovo tajemství a jeho nenávisť vůči Anglii. Záhada jeho dokonalé němčiny. Moonraker. Tajemství atomové hlavice. Jak zachránit Londýn. Všechny tyto problémy si už dávno odložila kamsi do hlubin mysli jako neřešitelné.

Měla za sebou odpoledne strávené s Krebsem a vzpomínky na ně se stále vracely jako jazyk k bolavému zubu..

Ještě dlouho po Draxově odjezdu se jí dařilo předstírat bezvědomí. Krebs se zpočátku zabýval přístroji a žvatlal na ně německy, jako by mluvil s dětmi. „No tak, Liebchen, už je to lepší, vid’? Chceš ještě kapku olejíčka, Pupperl? Ale no jistě. Hned to bude. Ne ne lenoušku, řekl jsem tisíc otáček, ne devět set. No tak dělej. Ty to přece dokážeš, mein Schat. No vidíš. Dokolečka dokola. Nah a dolů. Dokolečka dokola. Ukaž, já ti otřu tu hezkou tvářičku, abych viděl, co ukazuje ten ciferníček. Jesu Maria!“

Jednou za čas se postavil před Galu, šťoural se v nose a čistil si zuby. Zdržoval se u ní stále déle, zapomínaje na stroje.

Zřejmě se k něčemu rozhodoval.

Nechala ho rozepnout horní knoflíček šatů a bezděčné ucuknutí musela zamaskovat věrohodným záupněním a pantomimou předstíraného návratu vědomí.

Požádala ho o vodu a Krebs odešel do koupelny a přinesl jí plný kelímek na čištění zubů. Pak si přitáhl k její posteli kuchyňskou židli, rozkročmo se na ni posadil, opřel si bradu o opěradlo a zamyšleně ji pozoroval zpod přimhouřených víček s bledými řasami.

Gala nevydržela a promluvila první. „Proč jste mě sem přivezli?“ zeptala se. „K čemu jsou všechny tyto přístroje?“

Otevřel malá rudá ústa a olízl si rty pod světlým knírkem. Pak se pokřiveně usmál. „To jsou takové vábničky na ptáčky,“ řekl. „Brzy přiláká jednoho ptáčka do teplého hnízdečka. A ten tu snese vajíčko. Takové velké kulaté vejce. Moc krásné buclaté vejce.“ Zatímco spodní část obličeje tonula v úsměvu, do očí se mu vloudil zasněný výraz.

„A holčička je tady proto, aby nemohla ptáčka vyplašit. A to by přece bylo smutné, ne,“ poslední tři slova opovržlivě vychrlil, „ty anglická svině?“

V jeho očích se zračila rozhodnost a cílevědomost. Posunul se s židlí blíž, takže měl obličej sotva stopu od jejího. Ovanula ji miasma jeho dechu. „Tak, ty anglická svině. Pro koho pracuješ?“ Chvilí vyčkával. „Ty mi musíš odpovědět, pochop to,“ řekl tiše. „Jsme tu sami. Tvůj křik nikdo neuslyší.“ „Nebudte hlupák,“ řekla zoufale. „Jak bych mohla pracovat pro někoho jiného než pro Sira Huga?“ (Krebs se při vyslovení toho jména pousmál.) „Jen mě zajímá letový plán...“ Pustila se do nesouvislého vysvětlování rozdílů mezi svými a Draxovými výpočty a své touhy podílet se na úspěchu Moonrakeru. „Zkus to znovu,“ zašeptal Krebs, když skončila. „Umíš to přece líp.“ Jeho oči náhle zaplály krutostí. Vztáhl k ní ruce zpoza opěradla židle...

Gala na zadním sedadle mercedesu zaťala zuby a záupně vzpomínkou na jeho nenechavé prsty, které ji ohmatávaly, štípaly a hladily, zatímco si ji zaníceně prohlížel, dokud mu neplivla do obličeje.

Ani se nenamáhal slinu otřít, ale znenadání ji udeřil tak prudce, že vykřikla a našťěstí omdlela.

Pak už si vzpomíná jen na to, jak ji nacpali do auta, přehodili přes ni deku a rozjeli se londýnskými ulicemi. Slyšela hukot dalších vozů, horečný cinkot cyklistického zvonku, občasné výkřiky, zvřecí zabučení nějakého starého klaksonu, bzukot skútru nebo skřípění brzd.

Uvědomila si, že je zpátky ve skutečném světě a že všichni kolem ní jsou Angličané a přátelé. Pokusila se dostat do kleku a zakřičet, ale Krebs vytušil její pohyb a přivázal ji za kotníky k opěrci nohou.

Bylo jí jasné, že je ztracená. Slzy se jí koulely po tvářích a ona se jen modlila, aby se k ní někdo nějak včas dostal.

To bylo před necelou hodinou. Podle zpomalení vozu a hluku zesíleného provozu odhadovala, že jsou ve velkém městě – pokud jedou zpět na základnu, tak zřejmě v Maidstonu.

V relativním tichu náhle uslyšela Krebsův hlas. Zněl naléhavě.

„Mein Kapitán,“ řekl. „Nějaký čas už pozoruji jeden vůz. Nepochybně nás sleduje. Jen zřídka rozsvěcí světla. teď je tak sto metrů za námi. Myslím, že je to vůz komandéra Bonda.“

Drax překvapeně hekl, jak se otočil, aby se přesvědčil na vlastní oči.

Drsně zaklel a Gala pak už jen cítila, jak zrychlují a kličkují v řídkém provozu. „Ja, so was,“ řekl Drax zamyšleně po dlouhé odmlce. „Takže ta jeho muzeální popelnice je pořád schopná jízdy. Tím líp, můj milý Krebsi. Zdá se, že je sám.“ Chraplavě se zasmál. „Dáme mu možnost zasloužit si ty peníze, které mu platí, a pokud to přežije, šoupneme ho do jednoho pytle s tou holkou. Zapněte rádio. Domácí zpravodajství. Brzy zjistíme, jestli nedošlo k nějakému zádrhelu.“

Ozvalo se krátké zapraskání a Gala slyšela útržky premiérova projevu, přerušované burácením motoru, jak Drax přeřadil na trojku a uháněl z města. „...zbraň odrážející genialitu člověka... tisíc mil k nebeskům“

klenbě... oblast hlídá loďstvo Jejího Veličenstva... stvořená výhradně k obraně našeho milovaného ostrova... dlouhé údobí míru... pokrok na velké cestě člověka za hranice naší planety, sir Hugo Drax, velký vlastenec a dobrodinec naší země...“ Gala slyšela do vytí větru Draxův huronský smích, opovrhlivý triumfální štěkot. Pak zřejmě Krebs vypnul rádio.
„Jamesi,“ zašeptala Gala sama pro sebe. „Zbýváš mi už jenom ty, buď opatrný. Ale spěchej.“

Bond měl zaprášený obličej, podřabaný krví rozpláclych mušek a mūr. Často musel jednou rukou pustit volant, aby si mohl otfít brýle. Bentley jel bezchybně a Bond nepochyboval, že se dokáže udržet v dohledu mercedesu.

Na přímém úseku před Leeds Castlem měl na tachometru pětadevadesát, když se za ním rozsvítila silná svĕtla a téměř ho oslnila. zahrál čtyřtónový klakson své „pom-pim-pom-pam.

Zjevení třetího vozu v honičce mu připadalo skoro neuvěřitelné.

Od výjezdu z Londýna se neobtěžoval pohlédnout do zpĕtného zrcátka. Udržet se jich mohl jen závodní řidič nebo zoufalec. Bond byl zmatený a automaticky zajel blíže ke krajnici. Koutkem oka zachytil předjíždĕjící rudý vůz, který musel mít na tachometru nejmĕně o deset mil víc než on.

Na jeho chladiči zahlĕdl slavnou značku Alfa Romeo a na kapotĕ bílý nápis Bourák 1!. Vzápĕtí uvidĕl úsmĕv mladíka v košili a posměšně zdvižené dva prsty. Slyšel sytý zvuk přepřňovaného motoru doplnĕný kulometným štĕkáním výfuku a hřmotným vytím převodovky.

Bond se obdivně usmál a pokynul rukou řidiči na pozdrav. Přepřňovaný osmiválec s válci v řadě, pomyslel si. Musí být skoro stejné starý jako ten můj. Zřejmě dvaatřicátý nebo třiatřicátý ročník. A to má proti mnĕ jen poloviční obsah. V jednatřicátém vyhrál tenhle typ Targa Florio a i potom si všude vedl velmi zdatně. Ten kluk bude zřejmě nějaký závodivý typ z nĕkteré blízké základny RAF a vrací se z nĕjakého večírků, takže spĕchá, aby přijel včas a nedostal se do hlášení.

Bond zálibně sledoval záď vozu, který mu mizel v esičku u Leeds Castlu, přes něž se vřítíl na další rovný úsek široké silnice vedoucí ke vzdálené charingské křižovatce.

Bond si dokázal představit chlapcův potĕšený úsmĕv, když se dostal za Draxe. „Bože můj, med'our!“ A Draxovo popuzené troubení.

Musí jet tak sto pĕt, pomyslel si Bond. Doufám, že ten blázen nesjede ze silnice. Pozoroval, jak se zadní svĕtla dvou vozů před ním přibližují, a představoval si, jak se chlapec připravuje na předjetí a jak rozsvítí celý svĕtelný park, až se mu naskytne nejbližší příležitost. teď. Čtyři sta yardů před Bondem se bílý mercedes objevil ve dvou kuželích svĕtla alfy. Mĕly před sebou asi míli naprosto rovnĕ silnice. Bond téměř cítil, jak chlapec sešlapuje plynový pedál až k podlaze. Bourák!

V mercedesu řval Krebs Draxovi do ucha. „To je další, ale nevidím mu do obličeje. Bude nás předjíždĕt.“

Drax hrubĕ zaklel. V bledĕm prĕsvitu kontrolek se zaleskly jeho bílé zuby. „Já té svinĕ ukážu.“

prohlásil a koženými rukavicemi pevnĕ sevřel volant. Koutkem oka vidĕl, jak se předeek alfy zvolna sune po jejich pravĕm boku. „Pom-pim-pom-pam,“ zašvitořil klakson.

Drax mĕrnĕ stočil mercedes doprava a ozvalo se zaskřípĕní kovu.

Vzápĕtí pootočil volantem zpĕt, aby srovnal zadek.

„Bravo! Bravo!“ zvolal Krebs vzrušenĕ. Klekl si na sedadlo a díval se dozadu. „Dvojité přemet. Skončil na stĕše. Myslím, že už začíná hořet. Ano, vidím plameny.“

„To poskytne našemu skvělému panu Bondovi námĕt k zamyšlení,“ zavrĕl Drax, ztěžka oddychuje.

Bond ani nehnul brvou. Rychlost ho v tu chvíli vĕbec nezajímala a v honbě za ujíždĕjícím mercedesem nemyslel na nic jiného než na pomstu.

Vidĕl úplnĕ všechno. Groteskní let ĕerveného vozu, jeho nĕkolikeré převrácení, letící roztaženou postavu řidiče vymřstĕného ze sedadla a konečný dopad vozu na pole.

Když projíždĕl kolem hrůzného obrazce narýsovaného na vozovce pneumatikami alfy, zaznamenal tečku děsivého výjevu. Zřejmě nepoškozený klakson zůstal sepnutý a jeho nářky se vznášely k obloze, aby uvolnily pomyslnou cestu Bouráku 1! – Pom-pim-pompam.“ Pim-pim-pom-pam...“

Takže přímo před jeho zraky se odehrála vražda. Nebo v každĕm pĕpadĕ pokus o vraždu. Ať byly jeho motivy jakĕkoli, Sir Hugo Drax vyhlásil válku a nevadilo mu, že o tom Bond ví. To mnohé usnadňovalo. Znamenalo to, že Drax je zločinec a patrnĕ i šílenec. Ale pĕdevšim to znamenalo, že projekt Moonraker je v ohrožení. Tohle Bondovi stačilo. Sáh do přihrádky v palubní desce, vytáhl pĕtačtyřicítku Colt Army Special s dlouhou hlavní a položil si ji na sedadlo vedle sebe. Bitva byla zahájena a on teď musel nĕjakým způsobem mercedes zastavit.

Sešlápl plyn až k podlaze, jako by nebyl na silnici, ale na Doningtonském závodním okruhu, a držel.

Ručička tachometru se pohybovala kolem stovky a vzdálenost mezi obĕma vozy se začala zmenšovat.

Na charinské křižovatce ve tvaru Y se Drax rozhodl pro levou silnici vedoucí do kopce. V jeho mohutných svĕtlech se objevil osmikolý naftový nákladák AEC firmy Bowaters', který právě zahýbal do první zatáčky serpentiny a supĕl pod ĕtrnácti tunami novinového papíru, které vĕzl do nějaké východokentské tiskárny.

Drax tiše zaklel, když uvidĕl v nákladovém prostoru dvacet lanem přivázaných obrovských rolí, z nichž každá obsahovala pĕt mil novinového papíru. A přesně uprostřed záluďného esička na vrcholu kopce.

Podíval se do zpĕtného zrcátka a uvidĕl, jak bentley vjíždĕ do křižovatky.

A vtom dostal nápad.

„Krebsi,“ vyštěkl. „Vyndejte si nůž.“

Ozvalo se ostré cvaknutí a Krebsovi se v ruce objevila tenká čepel vystřelovacího nože. Nemohl si dovolit zahálet, když uslyšel hlas svého pána.

„Za tím nákladákem zpomalím. Sundejte si boty a ponožky. Vyšplháte na kapotu a odtud přeskočíte na ten nákladák. Pojedeme krokem. Bude to bezpečné. Přeríznete lana, která drží ty papírové role. Nejdřív levou stranu. Pak pravou. Pojedu vedle nákladáku, a když přeríznete druhé lano, přeskočíte. Dejte si pozor, ať vás ten papír nesmete. Verstanden? Also. Hals und Beinbruch!“

Drax ztlumil světla a projel zatáčku osmdesátkou. Nákladák byl dvacet yardů před nimi a Drax musel prudce brzdit, aby do něj nenajel. Zablockovaná kola mercedesu klouzala po silnici, takže se předek málem dostal pod nákladák.

Drax pořádl na dvojku. „ted!“ Držel plynulé pomalé tempo, aby mohl Krebs s nožem v ruce přelézt na vyleštěnou kapotu.

Jedním skokem se ocitl na nákladáku a začal pracovat na levém laně. Drax uhnul doprava a držel se na úrovni zadních kol nákladního auta. Mastný kouř z výfuku se mu dral do očí a nozder.

Za zatáčkou se právě objevila světla Bondova vozu.

Ozvalo se několikero žuchnutí, jak role papíru z levé strany padaly na silnici a vzápětí mizely ve tmě. A další série temných úderů od rolí z druhé strany. Jedna role se při dopadu roztrhla a Drax zaslechl zvuk papíru odvíjejícího se na desetistupňovém svahu.

Nákladák zbavený nákladu téměř vystřelil kupředu a Drax musel trochu zrychlit, aby zachytil skákajícího Krebse, který dopadl jednou nohou na Galino zadní sedadlo a druhou na přední. Drax sešlápl plyn k podlaze a uháněl do kopce, aniž si všiml řevu řidiče nákladáku, který přehlušoval zvuk diesellového motoru.

Za další zatáčkou uviděl, jak se světla Bondova vozu zdvihla natolik, až mířila téměř vertikálně k obloze nad vrcholky stromů.

Drax zaštekál ďábelským smíchem a na malý okamžik zdvihl vítězně oči od vozovky ke hvězdám.

KAPITOLA 21

„PŘESVĚDČOVAČ“

Krebs se jako ozvěnou připojil k Draxovu smíchu vysol ákhre chotem. „Mistrovský kousek, mein Kapitan. Měl jste vidět, jak se koulely z kopce. A jak ta jedna praskla. Wunderschz!“

Jako toaletní papír pro obra. Ta ho musela převálcovat. Zrovna vyjížděl ze zatáčky. A ta druhá série taky nebyla špatná. Viděl jste, jak se ten řidič tvářil? Zum Kotzen! To bylo něco!“

„Vedl jste si skvěle,“ řekl Drax nepřítomně.

Náhle s kvílením pneumatik zabrzdil a zastavil na krajnici.

„Donnerwetter,“ řekl rozzlobeně a začal otáčet vůz. „Nemůžeme tam toho chlapa nechat. Musíme ho dostat.“

A vůz se rozjel zpět.

„Bouchačku,“ přikázal Drax úsečně.

Když míjeli stojící nákladák, po řidiči nebylo ani stopy, jel telefonovat své firmě, pomyslel si Drax a zpomalil průjezd do první zatáčky. V několika domech u silnice bylo rozsvíceno a u jedné role novinového papíru, která zničila vstupní bránu jednoho domu, postával hlouček lidí. Více rolí uvízlo v živém plotě na pravé straně silnice. Jeden telegrafní sloup vlevo byl přeražený a zle se nakláněl na stranu. Rozbalené role papíru působily na živých plotech i silnici jako ostatky po nějakém obrovském maškarním bále.

Bentley byl téměř zlomený o svodidla na pravé straně bariéry, která ho zachránila před pádem ze strmého svahu.

Vzadu čněla jako surrealistický deštník ocelová zlomená osa s kolem.

Drax zastavil a společně s Krebsem vystoupil z vozu. Zastavili a tiše naslouchali.

Kromě vzdáleného vrčení auta z ashfordské silnice a cvrčení neúnavných cikád nebylo slyšet nic.

S pistolemi v ruce došli k troskám vozu. Pod nohama jim křupalo rozbité sklo. V travnaté krajnici byly vyryté hluboké brázdy. Vzduch páchl benzinem a spálenou gumou. Horký kov tiše praskal a tělo Bonda leželo na břiše na úpatí svahu asi dvacet stop od auta. Krebs ho obrátil na záda. Bond měl zakrvácený obličej, ale dýchal. Důkladně ho prohledali a Drax mu vzal útlou berettu. Pak ho společnými silami dotáhli na silnici a nacpali ho na zadní sedadlo mercedesu, naplň přes Galu.

Když poznala Bonda, vykřikla hrůzou.

„Halte Maul,“ rozkřikl se na ni Drax. Vlezl si za volant, a zatímco otáčel vůz, Krebs přes opěradlo svazoval Bonda dlouhým kabelem. „Pořádně to utáhněte,“ pobízел ho Drax. „Chci mít naprostou jistotu.“

Pak ho ještě něco napadlo. „A pak ještě zajděte k jeho vozu a odmontujte značky. A dělejte. Já budu hlídat silnici.“

Krebs přikryl nehybná těla dekou a vyskočil z vozu. Za pomoci nože a šroubováku hbitě sejmul značky a mercedes se rozjel v okamžiku, kdy se v zatáčce objevila skupina místních obyvatel s baterkami.

Krebs se šťastně usmál při pomýšlení, jak tu spoušť budou ti pitomí Angličani uklízet. Pohodlně se usadil, aby si vychutnal jízdu krásným úsekem silnice do Chilhamu, jarními lesy plnými ladoněk a vlaštovičníků.

Noc jen umocňovala jeho dobré rozpoložení. Květiny mezi mladými stromky v mohutných kuželích světél

mercedesu mu připomínaly Ardeny, četu oddaných vojáků, v níž sloužil, jízdu zabaveným americkým džípem s obdivovaným velitelem za volantem. Stejně jako tuto noc. Pak nadešel dlouho očekávaný den. Mladý Krebs na nákladáku, jásající zástupy, medaile, ženy, květiny. Vyhlížel z okna na ubíhající ladoňky a cítil se šťastný.

Gala se nadzdvihla, aby udělala Bondovi víc místa. Leželi obličejí k sobě a ona cítila v ústech jeho krev. Dýchal ztěžka a nepravidelně. Gala přemýšlela, nakolik těžké je jeho zranění. Zkusmo mu zašeptala do ucha. A pak hlasitěji. Bond záúpěl a začal dýchat rychleji.

„Jamesi,“ šeptala naléhavě. „Jamesi.“

Bond sprostě zaklel a namáhavě se nadzvedl.

Pak si znovu lehl a Gala téměř cítila, jak zkoumá své smysly.

„To jsem já, Gala.“ Bond ztuhl.

„Panebože,“ řekl. „Jsme v pěkné bryndě.“

„Jak jste na tom? Máte něco zlomeného?“

Ucítila, jak napíná svaly na rukách a na nohách. „Zřejmě ne,“ odpověděl. „Jen mě strašně bolí hlava.“

Nemluvím nesmysly?“

„Ne. Poslouchejte mě.“ Spěšně ho seznámila se vším, co věděla, počínaje přečtením zápisníku.

Ve strnulé nehybnosti vyslechl ten neuvěřitelný příběh. To už se blížili ke Canterbury. „Musím se pokusit dostat se z vozu,“ zašeptal jí do ucha. „Někam k telefonu. To je naše jediná naděje.“

Začal se zdvihát do kleku a málem jí znemožnil dýchání.

Vtom ucítil ostrý úder a spadl na Galu.

„Zkuste se ještě pohnout a je po vás,“ řekl Krebs tiše.

Na základně budou za pouhých dvacet minut! Gala zaskřípala zuby a pokusila se Bonda znovu přivést k vědomí.

Podářilo se jí to, až když vůz dorazil k raketovému silu. Krebs s s pistolí v ruce jim uvolnil spoutané nohy.

Stačili ještě zhlédnout důvěrně známou kupoli zalitou měsíčním světlem a strážce rozestavěné do půlkruhu. Pak už je vtáhli dveřmi dovnitř a Krebs jim zul boty.

Na odpalovací rampě stála lesklá, nádherně nevinná raketa.

Ovzduší však bylo plné chemických pachů a Bond věděl, že Moonraker je teď pouhou hypodermickou jehlou připravenou zabodnout se do srdce Anglie. Bez ohledu na Krebsovo vrčení se zastavil a podíval se na lesklou špičku rakety. Milion mrtvých. Milion. Milion.

Milion.

Může je zachránit? Proboha! Může vůbec něco dělat?

Krebs ho šťouchl pistolí, a tak se pustil dolů po schodišti v Galiných stopách.

Když vcházel dveřmi do Draxovy kanceláře, úplně se vzpamatoval. Cítil, že má náhle čistou hlavu, a jeho tělo opustila veškerá letargie a bolest. Musí najít nějaké řešení. Musí něco udělat, cokoli.

Tělo i mysl měl ve stavu nejvyšší pohotovosti. Oči mu ožily a poraženecký pocit z něj spadl jako kůže z hada.

Drax se usadil k svému pracovnímu stolu. V ruce držel luger a jistou rukou mřil kamsi mezi Bonda a Galu.

Bond uslyšel, jak se za nimi zavírají dveře.

„Byl jsem jedním z nejlepších střelců Brandenburské divize,“ řekl Drax konverzačním tónem. „Přivažte ji k židli, Krebsi. Pak toho chlapa.“

Gala upřela na Bonda zoufalý pohled.

„Vy nevystřelíte,“ řekl Bond. „Budete se bát, aby se náhodou nevznítlo palivo.“ Pomalu došel ke stolu.

Drax se vesele usmál a namířil hlaveň Bondovi na břicho. „Máš mizernou paměť, Angláne. Už jsem ti říkal, že tahle místnost je oddělena od odpalovací rampy dvojími dveřmi. Ještě krok a napálím ti to do břicha.“

Bond se podíval do sebevědomých přimhouřených očí a zastavil.

„Dělejte, Krebsi.“

Když byli pevně a bolestivě připoutáni k židlím s ocelovými rámy, pár stop pod skleněnou nástěnnou mapou, Krebs odešel z místnosti.

Vzápětí se vrátil s opalovací lampou. Několika rychlými pohyby ji napumpoval a přiložil k ní zapálenou sirku. Z lampy vyšlehl několik palců dlouhý namodralý plamen. Krebs s lampou v ruce zamířil ke Gale.

Zastavil se pár stop od jejího boku.

„Takže s tím bez nějakého velkého povyku skončujeme,“ řekl Drax chmurně. „Tady Krebs s těmihle věcmi dokáže zázraky. Říkávali jsme mu der Zwangsmann – Přesvědčovač. Nikdy nezapomenu, jak zpracoval toho posledního špiona, kterého jsme chytili. To bylo na jihu u Rýna, ne, Krebsi?“

Bond nastražil uši.

„Ano, mein Kapitan,“ zasmál se Krebs zasněně. „Ta belgická svině.“

„Takže bych vám dvěma rád něco řekl,“ promluvil znovu Drax. „Tady se nehraje žádná čestná hra. Nejsme žádní sportovci. Tohle je obchodní záležitost.“ Jeho hlas zněl řezavě. „Ty,“ podíval se na Galu

Brandovou, „pro koho pracuješ?“

Gala mlčela.

„Dělejte, co umíte, Krebsi.“

Krebs měl pootevřená ústa a jazykem si olizoval spodní ret. Když se blížil k dívce, vypadalo to, jako by měl potíže s dechem.

Plamínek hladově syčel.

„Stůjte,“ řekl Bond chladně. „Pracuje pro Scotland Yard, stejně jako já.“ Ted už na tom nezáleželo. Drax je nemohl nijak využít.

A zítra odpoledne už možná žádný Scotland Yard nebude.

„To už je lepší,“ pochválil ho Drax. „Vi někdo o tom, že vás držíme v zajetí? Telefonoval jsi někomu?“

Když řeknu, že ano, pomyslel si Bond, okamžitě nás oba zastřelí, odklidí mrtvoly a poslední šance zachránit Moonraker bude zmarněna. A pokud o tom v Yardu vědí, proč už tu nejsou? Ne. Příležitost ještě může přijít. Najdou můj vůz. Vallance může znepokojit, že se mu neozývám.

„Ne.“ odpověděl. „Kdybych telefonoval, už by tu byli.“

„To je pravda,“ řekl Drax zahloubaně. „V tom případě mě ale už nezajímáte a můžu jen poděkovat za harmonický rozhovor.“

Kdybyste byl sám, bylo by to horší. Při takových příležitostech Krebs ví, co má dělat. Krebsi, položte to a běžte informovat ostatní. Budou zvědaví, co se děje. Já zatím budu bavit naše hosty. Potom půjdu do domu. Dohlédněte na to, aby vyčistili pořádně auto. Nebo ho můžou zapálit, už ho nebudeme potřebovat.

„Ano mein Kapitan.“ Krebs odložil váhavě syčící lampu na stůl vedle Draxe. „Kdyby jste ji ještě potřeboval,“ řekl a podíval se mlsně na Galu. Krebs odešel. Drax položil Luger na stůl a zapálil si doutník stolním ronsonem. Několik minut nikdo nepromluvil. Drax spokojeně pokuřoval a pak ho něco napadlo.

„Ani nevíte, jak jsem toužil po tom, mít anglické obecnstvo. Nikdo nezná mé plány. V jedné Edinburské advokátní kanceláři je zabezpečená obálka. Obálku mají rozpečetit po úspěšném letu Moonrakeru. Vy však budete mít to štěstí znát obsah obálky dříve. A až zítra v poledne uvidíte za těmito dveřmi unikat malý bílý oblaček páry, budete vědět, že během půl vteřiny shoříte zaživa. A vy budete vědět, co jsem tím myslel, jak říkáme my angličani.“ Zlomyslně se zasmál.

„Ušetři nás toho vtipkování, Skopčáku,“ řekl Bond.

Draxovi na okamžik zaplály oči. „Tak Skopčák.“ Pevně to slovo opakoval.

„Jo, jsem skutečně Reichsdeutscher,“ ústa pod zrzavým knírem si ta slova vychutnávala, „a Anglie brzy pozná, že ji porazil Němec. A pak nám možná přestanete říkat Skopčáci.“

Dle ROZKAZU! Poslední slova zařval jak na prušácké vojenské přehlídce.

Podíval se na Bonda a řídkými zuby si začal ohryzávat jeden nehet za druhým. Pak zastrčil pravou ruku do kapsy kalhot, jako by se nechtěl vystavovat pokušení, a pak se dal do vyprávění.

KAPITOLA 22

PANDORINA SKŘÍŇKA

„Moje skutečné jméno je hrabě Hugo von der Drache,“ začal Drax.

„Matka byla Angličanka a kvůli ní jsem do dvanácti let chodil do školy v Anglii. Pak už jsem to v téhle všivě zemi nemohl vydržet a vzdělání jsem si dokončil v Berlíně a v Lipsku.“

Bond si dokázal představit, jaké potíže musel Drax mít na anglické soukromé škole s tímhle neohrabaným tělem a obrovskými zuby.

Cizí původ a nevyslovitelné jméno mu určitě také nepřidaly.

„Když mi bylo dvacet,“ Draxovy oči zaplály vzpomínkou, „začal jsem pracovat v rodinném podniku. Byla to pobočka velkého ocelářského kombinátu Rheinmetall Borsig. Zřejmě jste o něm nikdy neslyšel,“ obrátil se k Bondovi, „ale pokud vás během války zasáhl osmaosmdesátimilimetrový granát, tak to byl pravděpodobně náš.“

Naše pobočka se specializovala na zvláštní druhy oceli a našim největším zákazníkem byl letecký průmysl, s nímž jsem se zblízka seznámil. Tehdy jsem se poprvé doslechl o kolumbitu. V té době měl cenu diamantů. Pak jsem vstoupil do strany a téměř okamžitě jsme byli ve válce. Nádherná doba. Bylo mi osmadvacet a byl jsem poručíkem sto čtyřicátého pancéřového pluku. Jednotkami britské armády ve Francii jsme prošli jako nůž máslem. Bylo to opojné.“

Drax chvíli požitkářsky bafal z doutníku a Bond odhadoval, že v kouři vidí spálené belgické vesnice.

„Byly to krásné dny, můj milý Bonde.“ Drax natáhl ruku a odklepl popel na podlahu. „Pak mě ale vybrali do Brandenburské divize.“

Musel jsem se rozloučit s holkama a šampaňským, odjet zpátky do Německa a prodělat výcvik na invazi do Anglie. Divize potřebovala mou angličtinu. Všichni jsme měli mít anglické uniformy. Mohlo to být zábavné, ale ti zatracení generálové to nakonec zazdili a mě přeložili do zahraničního oddělení zpravodajské služby SS, zkráceně RSHA. Když ve dvaadvacátém zavraždili Heydricha, převzal velení Obergruppenführer Kaltenbrunner. Byl to dobrý chlap, ale můj přímý velitel, Oberssturmbannführer Otto Skorzeny, byl ještě lepší.“

Německé hodnosti vyslovoval Drax se zjevným potěšením. „V RSHA měl na starosti terorismus a sabotáže. Byla to příjemná epizoda mé vojenské kariéry. Umožnila mi oddělat spoustu Angličanů,“ usmál se Drax chladně na Bonda, „což mi působilo nesmírné potěšení. Ale pak,“ praštil Drax pěstí do stolu, „Hitlera

znovu zradily ty generálské svině a Angličané s Američany se mohli vylodit ve Francii.“

„A to bylo zlé,“ podotkl Bond suše.

„Ano, můj milý Bonde, to bylo skutečně zlé.“ Drax se zřejmě rozhodl ignorovat Bondovu ironii. „Pro mě to však znamenalo vrchol válečné kariéry. Skorzeny vytvořil ze všech svých záškodníků a teroristů SS Jagdverbande pro práci za nepřátelskými liniemi. Každý Jagdverband se dělil na Streifkorps a dále na Kommandos, pojmenovaných po jednotlivých velitelích. V hodnosti Oberleutnenta, jsem velel komandu „Drache“ a v rámci slavné sto padesáté pancéřové brigády jsem se v prosinci čtyřiačtyřicátého roku podílel na protiofenzivě v Ardenách. Určitě si vzpomenete, jak ohromnou roli sehrála tahle brigáda v amerických uniformách a se zabavenými americkými tanky. Kolossal! Když se naše brigáda musela stáhnout, zůstal jsem v ardenských lesích a prošel jsem padesát mil za spojenecké linie. Bylo nás dvacet, deset zkušených chlapů a deset werwolfů z Hitlerjugend. Nebylo jim ještě dvacet, ale všichni to byli skvělí kluci. Shodou okolností jim velel mladík jménem Krebs. Měl určité nadání, které ho v té naší veselé partičce předurčilo k roli popravčího a přesvědčovače,“ zasmál se Drax potěšeně.

Bond si olízl rty při vzpomínce na náraz Krebsovy hlavy na toaletní stolek. Nakopl ho skutečně pořádně?

Ano, paměť ho ujistila že do toho kopu vložil opravdu veškerou sílu.

„V lesích jsme zůstali půl roku,“ pokračoval Drax pyšně, „a celou dobu jsme vysílačkou podávali hlášení do vlasti. Nepříteli se nikdy nepodařilo nás zaměřit. Jednoho dne však přišla katastrofa.“ Drax při té vzpomínce zavrtěl hlavou. „Asi míli od našeho lesního úkrytu byl velký statek. Kolem stálo mnoho Nissenových chatek, v nichž bylo týlové velitelství nějaké styčné skupiny Angličanů a Američanů. Byli to naprostí zoufalci. Neměli žádnou disciplínu, žádná zabezpečovací opatření. Samí flákači. Někdy jsme je pozorovali a pak jsme se rozhodli vyhodit to tam do povětří. Plán byl jednoduchý. Dva mí chlapi, jeden v americké a jeden v britské uniformě zajeli se zabaveným průzkumným nákladňákem naloženým dvěma tunami trhaviny na jejich parkoviště – samozřejmě nestřeženém. Měli ho postavit co nejbliž k jídelně, načasovat rozbušku na sedmou hodinu, kdy ti flinkové večereli, a utéct. Všechno proběhlo hladce a já jsem si dopoledne šel po své práci a předal jsem velení svému zástupci. Měl jsem na sobě spojařskou uniformu a jel jsem na zabaveném britském motocyklu odstřelit kurýra z téže jednotky na jeho pravidelné cestě po nedaleké silnici. Objevil se přesně na čas a já jsem za ním jel po vedlejší silnici. Dohnal jsem ho,“ řekl Drax konverzačním tónem, „odpráskl ho ze zadu a vzal mu všechny papíry.

Pak jsem ho v lese hodil na jeho motorku a zapálil jsem ji.“

Drax uviděl v Bondových očích hněv a zdvihl ruku. „Připadá vám to odporné? Ale vždyť už byl mrtvý. Tak abych pokračoval.

Jel jsem si svou cestou a co se nestane? Jedno z našich letadel se vracelo z průzkumného letu a zahájilo na mě palbu z kulometu.

Naše letadlo! Smetli mě ze silnice. Bůh ví, jak dlouho jsem ležel v příkopu. Někdy odpoledne jsem trochu přišel k sobě a napadlo mě ukrýt čepici, blůzu a depeše. Do živého plotu. Možná tam jsou dodnes. Jednou si je tam musím vyzvednout. Zajímavé suvenýry. Pak jsem podpálil svou motorku a musel jsem znovu upadnout do bezvědomí, protože potom si pamatuju až to, že mě naložilo britské auto a vezlo mě na to zatracené velitelství té styčné skupiny! No věřil byste tomu?! A ten průzkumný nákladňák s trhavinami stál hned vedle jídelny! To bylo i na mě moc. Měl jsem v sobě plno střepin a strašně mě bolela noha.

Znovu jsem omdlel, a když jsem se probíral, ležela na mě půlka nemocnice a já měl jen půlku obličeje.“

Pohládl si lesklou kůži na levém spánku a tváři. „Pak už to byla jen otázka vhodně zvolené role. Neměli ponětí, kdo jsem. To auto mě naložilo a buď odjelo, nebo vyletělo do povětří. Byl jsem pro ně jen nějaký Angličan v anglické košili a kalhotách, který jen tak tak unikl smrti.“

Drax se odmlčel, vytáhl další doutník a zapálil si. Kromě slábnoucího sykotu pájecí lampy bylo v místnosti naprosté ticho. Dochází tlak, pomyslel si Bond.

Otočil hlavu a podíval se na Galu. Poprvé uviděl ošklivou modřinu za jejím levým uchem. Povzbudivě se na ni usmál. Ona se usmála smutně.

Drax znovu promluvil do oblaku doutníkového kouře. „Není téměř co dodat. Rok mě převáželi z jedné nemocnice do druhé a během té doby jsem si vypracoval velice podrobný plán. Prostě jsem se chtěl pomstít Anglii za to, co udělala mně a mé vlasti. Připouštím, že se to pro mě časem stávalo posedlostí. Každý den onoho roku, kdy byla má země znásilňována a pustošena, vzrůstala má nenávist a opovržení.“ Draxovi začaly nabíhat žíly v obličeji. Znenadání praštil pěstí do stolu a vyvalenýma očima se podíval z jednoho na druhého.

„Všechny vás nenávídím a pohrdám vámi!“ zařval. „Svině! Neužiteční, líní, dekadentní pitomci, kteří se skrývají za svými bílými útesy a nechávají za sebe bojovat jiné. Jste příliš slabí, než abyste ubránili své kolonie, jen s kloboukem v ruce pochlebujete Americe.

Špinaví snobové, kteří pro peníze udělají všechno!“ V jeho hlase zazněl triumf. „Věděl jsem, že potřebuju jen peníze a masku džentlmena.

Džentlmena! Fujtajbl! Pro mě džentlmen znamená jen někdo, koho můžu využít. Třeba ty pitomce v Blades. Napakovaná hovada. Za pár měsíců jsem z nich vytahal tisíce liber, švindloval jsem jim přímo před očima, dokud jste se neobjevil vy a nepřekazil mi to.“

Drax přimhouřil oči. „Co vás přivedlo k té tabatěrce?“ zeptal se přísně.

Bond pokrčil rameny. „Stačilo vás pozorně sledovat,“ řekl bezvýrazně.

„No dobře,“ řekl Drax, „asi jsem byl ten večer neopatrný. Ale kde jsem to přestal? Aha, v nemocnici. Ti

dobráci doktoři mi tak toužili pomoci zjistit, kdo vlastně jsem.“ Drax zaržal směchy. „Bylo to tak snadné. Tak snadné.“ Do očí se mu vloudil lstivý výraz. „Ze všech možných totožností, které mi nabídli, jsem si vybral jméno Hugo Drax. Taková náhoda. Z Dracheho na Draxe! Zkusmo jsem se do té role snažil vžít. Byli na mě moc pyšní. Ano, řekli, jistěže jste to vy.

Ti doktoři mě vlastně obuli do jeho bot. A já se nebránil. Vyšel jsem v těch botách z nemocnice a obcházel jsem Londýn, abych našel někoho, koho bych mohl zabít a oloupit. Jednoho dne jsem v malé kanceláři vysoko nad Piccadilly objevil židovského lichváře.“ (Drax začínal mluvit rychleji. Slova mu vzrušeně plynula ze rtů. Bond pozoroval, jak se mu v koutku úst začíná tvořit pěna.) „Bylo to snadné. Přetáhl jsem ho po pleši. V seifu měl patnáct tisíc liber. A hned pryč ze země, do Tangeru, kde se všechno smí, všechno se dá koupit, všechno zařadit. Kolumbit. Vzácnější než platina a velice žádaný. Tryskový věk. Věděl jsem o tom všechno. Nezapomněl jsem vlastní profesi. A tak jsem se s pomocí Boží pustil do práce. Pět let jsem žil penězi. A bil jsem se statečně jako lev. Šíleně jsem riskoval. A najednou jsem měl první milion. Pak druhý. Pak pátý. Pak dvacátý. Vrátil jsem se do Anglie. Utratil jsem milion a Londýn mi ležel u nohou.

Pak jsem zajel do Německa. Našel jsem Krebse a padesát dalších.

Věrných Němců. Skvělých techniků. Všichni žili pod falešnými jmény, stejně jako mnoho mých dalších bývalých soudruhů. Dal jsem jim rozkazy a oni poklidně vyčkávali. A kde jsem byl já?“ Drax upřel na Bonda vzrušený pohled. „Byl jsem v Moskvě. V Moskvě! Když má člověk na prodej kolumbit, může jet kamkoli. Dostal jsem se k těm správným lidem. Vyslechli můj plán. Dali mi Waltera, génia z bývalé továrny na řízené střely v Peenemiinde. A Rusové v té době začínali pracovat na atomové hlavici,“ ukázal ke stropu, „ostatně tamhle je. Pak jsem se vrátil do Londýna.“ Odměl se. „Korunovace. Můj dopis do Buckinghamského paláce. Triumf. Ať žije Drax,“ rozřehtal se. „Anglie mi ležela u nohou. Všichni ti pitomci do jednoho! A pak přijeli mí lidé a mohli jsme začít. Skryti pod sukněmi matky Británie. Na jejích slavných útesech. Pracovali jsme jako ďáblové. Vybudovali jsme přístavní molo ve vašem Kanálu. Pro dodávky! Pro dodávky od mých ruských přátel, které přišly minulé pondělí v noci.

Ale Tallon něco zaslechl. Ten starý pitomec. A hned volal na ministerstvo. Jenže Krebs poslouchal.

Padesát dobrovolníků ho chtělo zabít. Losovali a Bartsch zemřel hrdinskou smrtí.“ Drax se opět odmlčel. „Nikdy nebude zapomenut. Dovezli nám novou hlavici. Přesně stejnou. Dokonalá práce. Stejná váha. Všechno dokonale promyšlené. Ta stará, plná těch hraček z ministerstva, je teď ve Štětíně – za železnou oponou. A ponorka už je na zpáteční cestě sem a dorazí brzy,“ podíval se na hodinky, „aby nás zítra minutu po poledni všechny odvezla.“

Drax si otřel ústa hřbetem ruky, opřel se a vizionářským pohledem se zahleděl do stropu. Náhle se zasmál a přimhouřenýma očima se přes vlastní nos podíval na Bonda.

„A víte, co uděláme, hned jak se nalodíme? Oholíme si ty slavné kníry, které vás tak zajímaly. Vy jste něco tužil, můj milý Bonde, ale bylo to jen tušení. Ty oholené hlavy a ty kníry, které jsme si tak vytrvale pěstovali. Pouhé bezpečnostní opatření. Oholte si hlavu a nechte si narůst mohutný černý knír. Nepozná vás ani vlastní matka. Je to ověřená kombinace. A přitom drobnost. Jenže dokonalost sestává z drobností, můj milý příteli. Dokonalost do nejmenší podrobnosti – to bylo mé heslo.“ Od plic se zasmál a zabafal z doutníku.

Náhle upřel na Bonda ostrý, podezřívavý pohled. „Tak řekněte něco.

Nesedíte tu jako panák. Co říkáte mému příběhu? Nemyslíte si, že je mimořádný a pozoruhodný? Nemyslíte si, že je neuvěřitelné, co dokáže jeden člověk? No tak, povídejte.“ Náhle si začal zuřivě okusovat nehty. Pak vrazil napadenou ruku do kapsy a do očí se mu vloudily krutost a chlad. „Nebo mám snad zavolat Krebse?“ ukázal na telefon na stole. „Moc rád přesvědčuje lidi, chudák. Když nemůže, je jako dítě, kterému vezmou hračku. Taky bych mohl zavolat Waltera. Na toho byste do smrti nezapomněli. Ten nezná slitování. Tak co?“

„Ano,“ řekl Bond a zahleděl se do velkého rudého obličejce za stolem. „Je to pozoruhodný příběh. Příběh pokročilé paranoie. Příběh scestného pocitu žárlivosti a pronásledování. Příběh megalomanské nenávisti a touhy po odplatě. Je zajímavé,“ pokračoval konverzačním tónem, „že může souviset s vašimi zuby. Odborně se tomu říká diastema. Obvykle ji způsobí cucání palce v dětství. Ano. Očekávám, že vám totéž řeknou psychologové, až se dostanete do blázince. Rozeklané zuby. Ve škole jste si kvůli tomu dost vytrpěl. Pak k tomu přispěl nacismus a ta rána do té vaší ošklivé lebky, kterou jste si sám přivodil. Ta zřejmě definitivně rozhodla. Od toho výbuchu jste skutečně šílený. Podobně jako lidé, kteří si myslí, že jsou bozi. Zajímavé, jak jsou houževnatí. Naprostí fanatikové. Vy jste skutečně téměř génius. Lombroso by z vás měl radost. V podstatě jste však vztekly pes, kterého by měli odstřelit. Jinak budete muset spáchat sebevraždu. To paranoici běžně dělávají. Smutný konec.“

Bond se na chvíli odmlčel, aby v hlase soustředil veškeré pohrdání. „Takže klidně pokračujte v té své frašce, vy obludný šílenče.“

Zaúčinkovalo to. Draxův obličej se s každým slovem víc a víc hroul til hněvem, oči se mu zalévaly krví, pot mu stékal po sanici a kapal na košili, pootevřené rty odhalovaly mezeru mezi zuby a v koutku úst se objevila stékající slina. Zřejmě mu to připomnělo nějakou urážku ze soukromé školy, protože vyskočil, oběhl stůl a se zaťatými pěstni se vrhl na Bonda.

Bond stiskl zuby a přijímal rány.

Když ho Drax musel už podruhé zvedat i se židlí, hněv ho zcela nečekaně přešel. Vytáhl hedvábný kapesník

a otřel si obličej a ruce Pak poklidně došel ke dveřím a promluvil přes Bondovu svěšenou hlavu na Galu. „Myslím, že vy dva už mi žádné potíže nezpůsobíte,“ řekl klidným a sebejistým hlasem. „Krebs umí vázat uzly zcela bezchybně.“

Ukázal na zkrvácenou postavu vedle ní. „Až se probere, řekněte mu, že tyhle dveře se ještě jednou otevrou, zítra těsně před polednem. Za pár minut z vás nezbyde vůbec nic. Ani zubní plomby,“ dodal při otevírání vnitřních dveří.

Gala uslyšela zaklapnutí vnějších dveří.

Bond pomalu zdvihl hlavu a zkrvavenými rty se na ni usmál.

„Musel jsem ho rozzuřit,“ vypravil ze sebe. „Nechtěl jsem mu poskytnout čas k přemýšlení. Potřeboval jsem u něj vyvolat hysterický záchvat.“ Gala se na něj nechápavě podívala a v očích se jí zároveň zračil úděl z jeho zjevu.

„To nic,“ řekl Bond ztěžka. „Ničeho se nebojte. Londýn už jedná.“

A já mám taky plán.“

Na desce pracovního stolu s tichým pšouknutím zhasla pájecí lampa.

KAPITOLA 23

NULA MINUS

Pootevřenýma očima Bond zaujatě sledoval pájecí lampu a na několik cenných vteřin se uvolnila nechal si v těle rozproudít krev.

Měl pocit, že má místo hlavy fotbalový míč po zápase, ale zlomeného neměl nic. Drax ho zmlátil s amatérskou překotností opilce.

Gala ho dychtivě pozorovala. Oči ve zkrvaveném obličejí měl téměř zavřené, ale linie čelisti byla pevná soustředěním a z celého jeho těla sálalo odhodlání.

Zatřásl hlavou, a když na ni pohlédl, měl v očích triumfální záblesk.

Pokývl směrem k psacímu stolu. „Zapalovač,“ řekl naléhavě. „Musel jsem ho rozčítit, aby na něj zapomněl. Zkuste to po mně.“ Píď po pídi se začal houpáním v lehké ocelové židli přesouvat ke stolu. „Proboha, jen nepřepadněte, nebo je s námi konec. Ale zkuste držet tempo, nebo nám ta lampa vychladne.“

Gala se nechápavě kolébala dopředu s pocitem, jako by tu hráli nějakou příšernou dětskou hru.

Po několika vteřinách jí Bond řekl, ať se zastaví vedle stolu, zatímco on se kolébal dál až k Draxově židli. Natočil se čelem k lampě a náhlým trhnutím těla převážil židli dopředu a dopadl hlavou na stůl.

Ucítil bolestivý náraz zubů na stolní zapalovač, ale pevně jej stiskl rty a opatrným trhnutím těla opačným směrem se dostal opět do sedu. Pak nastoupil trpělivou cestu zpět ke Gale. Ta seděla na rohu stolu, kde Krebs nechal lampu.

Bond si odpočinul, dokud se mu nezklidnil dech. „Ted’ přijde to nejtěžší.“ řekl vážně. „Já se pokusím uvést tu lampu do chodu a vy se zkuste natočit tak, abyste pravou rukou byla co nejbližší ke mně.“

Poslušně se začala natáčet a Bond se zhoupnul v židli tak, aby se opírala o hranu stolu a on mohl zuby uchopit držadlo lampy. Po několika minutách trpělivé práce se mu podařilo naaranžovat lampu a zapalovač do kýžené polohy.

Po dalším odpočinku se sklonil, stiskl mezi zuby držadlo pístu a zatáhl k sobě. Bradou pak píst odtlačoval od sebe. Po několikerém opakování ucítil na tváři teplo předeříváče a nosem nasál pach benzinových par. Jen jestli lampa příliš nevychladla.

Napřimil se. „Poslední kolo, Galo,“ usmál se na ni pokřiveně.

„Můžu vám při tom způsobit bolest. Tak co?“

„Ale jistě,“ řekla Gala.

„Tak jedem.“ Bond se sklonil a uvolnil bezpečnostní pojistku na levé straně nádržky. Pak prudkým pohybem hlavy rozškrtl dvěma předními zuby zapalovač, stojící pod lampou.

Byl to hrůzný manévra, a přestože Bond ucítl hlavou jako had, musel vykřiknout bolestí, již mu na poničeném obličejí způsobil namodralý plamínek.

Benzinové páry však syčely plamenným jazykem. Bond se otřepal, aby setřásl z obličejě pot, sklonil se k lampě a vzal ji za držadlo do zubů.

Myslel, že mu pod tou vahou praskne čelist, a nervy předních zubů protestovaly bolestí, ale podařilo se mu zhoupnout se s židlí do vzpřímené polohy, ohnout se a namířit syčící plamínek na šňůru, již měla Gala přivázané pravé zápěstí k opěradlu židle.

Zoufale se pokoušel, aby se mu plamínek nechvěl, ale občas zaslechl, jak dívka usykla, když jí plamínek ožehl předloktí.

A náhle bylo po všem. Měděné pramínky jeden po druhém roztály zářem a Gala okamžitě vzala volnou pravou rukou Bondovi lampu z úst.

Bond zaklonil hlavu a uvolněně vrtěl krkem, aby se mu v bolavých svalech rozproudila krev.

Než si to stačil uvědomit, měl rozvázané ruce, nohy i tělo.

Na okamžik zamhouřil oči a zůstal nehybně sedět. Čekal, až se mu do těla vrátí život a náhle ucítil Galiny něžné rty na svých.

Otevřel oči. Stála před ním celá rozzářená. „Za to, co jste udělal,“ řekla vážně.

„Jste skvělá,“ pokusil se usmát.

Vzápětí však musel zavřít oči, aby v nich nepostřehla beznaděj.

Věděl, co musí udělat. Zatímco ona měla jistou naději přežít, jemu zbývalo pouhých několik minut života.

Gala si všimla výrazu jeho tváře a odvrátila se. Myslela si, že se v něm zračí vyčerpání a reakce na prožitá muka, a náhle si vzpomněla na peroxid vodíku v koupelně vedle své kanceláře.

Prošla spojovacími dveřmi. Byl to zvláštní pocit, vidět znovu ty známé věci. Připadalo jí, že u toho stolu musela sedět jiná žena, která tu psala dopisy a pudrovala si nos. Pokrčila rameny a zašla do malé koupelny. Bože, vypadá příšerně, a jak strašně se cítí unavená!

Nejdříve však vzala mokrý ručník a lahvičku kyslíčnicku a vrátila se, aby deset minut ošetřovala Bondův zpustošený obličej.

Seděl tiše, rukou ji držel v pase a vděčně ji sledoval. Když se vrátila do své kanceláře a Bond uslyšel, jak se za ní zavřely dveře koupelny, vstal, zhasl dosud syčící lampu a odešel do Draxovy koupelny, kde si pobyl pět minut pod ledovou sprchou. „Příprava mrtvoly,“ pomyslel si smutně, když se uviděl v zrcadle.

Oblékl se, vrátil sek Draxovu stolu a metodicky jej prohledal.

Našel jedinou cennou věc, zpoloviny plnou láhev Haig and Haig Přinesl dvě skleničky s trochou vody a zavolal Galu.

Slyšel, jak se otvírají dveře koupelny. „Co to máte?“

„Whisky.“

„Nalejte si zatím sám. Za chvíli jsem u vás.“

Bond se podíval na láhev, nalil si tři čtvrtiny skleničky a vyprázdnil ji dvěma doušky. Pak si opatrně zapálil vytouženou cigaretu a usadil se na okraj stolu. Cítil, jak se mu whisky rozlévá po celém těle.

Znovu vzal láhev a podíval se na ni. Dost pro Galu a jedna plná sklenice pro něj, než odsud vyjde. Lepší než nic. Nebude to tak zlé, když odsud odejde s trochou whisky v žaludku. Vypadne a rychle za sebou zavře dveře. Ohlížet se nebude.

Vešla Gala, zcela proměněná Gala, Gala krásná jako při prvním setkání, až na kruhy únavy pod očima, které nedokázal zakrýt ani pudr, a na zanícené podlitiny na zápěstích a kotnících.

Bond jí podal whisky a vzal si svou. Usmáli se na sebe přes okraje sklenic.

Bond vstal.

„Poslouchejte, Galo,“ řekl věcným tónem. „Musíme se s tím smířit a přenést se přes to, proto budu stručný. Pak si dáme ještě skleničku.“ Viděl, jak Gala lapá po dechu, ale pokračoval. „Přibližně za deset minut vás zavřu v Draxově koupelně, strčím vás pod sprchu a pustím ji naplno.“

„Jamesi,“ vykřikla a přistoupila k němu blíž. „Už nic neříkejte. Vím, že se chystáte říct něco strašného. Prosím, nechte toho, Jamesi.“

„No tak, Galo,“ zarazil ji Bond. „Co na tom k čertu záleží – je to vůbec zázrak, že máme příležitost něco udělat.“ Odstoupil od ní a došel ke dveřím vedoucím k raketě.

„A pak,“ zvedl v pravé ruce bytelný zapalovač, „vyjdu na rampu, zavřu za sebou dveře a pod Moonrakerem si zapálím poslední cigaretu.“

„Bože,“ zašeptala. „Co to povídate? Vy jste se zbláznil!“ Dívala se na něj očima rozšířenými hrůzou.

„Nebudte směšná,“ řekl Bond netrpělivě. „Co jiného nám zbývá? Výbuch bude tak silný, že nic neucítím. A se všemi těmi palivovými výpari tam by to mělo vyjít. Buď já, nebo milion lidí v Londýně.“

Atomová hlavice nevybuchne, spíš se roztaví. Vy máte stále nějakou možnost uniknout. Hlavní tlaková vlna půjde střechou a výfukovou šachtou, jestli se mi podaří ji otevřít.“ Usmál se. „Vzchopte se.“

Došel k ní a vzal ji za ruku. „Chlapec stál na hořící palubě.‘ Od svých pěti let jsem ho chtěl napodobit.“

„Kašlu na to, co říkáte,“ vybuchla Gala a odtáhla ruku. „Musíme vymyslet něco jiného. Vy prostě nevěříte, že bych mohla mít nějaký nápad. Jen mi říkáte, co podle vás musíme udělat.“ Došla k prosklené stěně a rozsvítila ji. „Jestliže budeme muset použít zapalovač, tak ho samozřejmě použijeme.“ Zahleděla se na falešný letový plán, ale sotva jej viděla. „Ale když si mám pomyslet, že tam do těch výparů půjdete sám a klidně si škrtnete a necháte se spálit na prach... Takže pokud to budeme muset udělat, tak jediné spolu. Radši se nechám spálit tam než tady. A vůbec,“ odmlčela se na okamžik, „chci jít s vámi. V tomhle jedeme spolu.“

Bond došel až k ní, vzal ji kolem pasu a přitiskl ji k sobě. V očích měl něhu. „Galo, vy jste báječná,“ řekl. „Kdyby existoval jiný způsob, pustíme se do toho. Ale,“ podíval se na hodinky, je po půlnoci a musíme se rychle rozhodnout. Draxe může každou chvíli napadnout poslat sem strážu, aby se na nás podívaly, a Bůh ví, kdy ho napadne přijít nastavit gyrokompasy.“

Gala se otočila jako kočka. Zírala na něj a obličej měla napjatý vzrušením. „Gyrokompasy,“ zašeptala, „nastavit gyrokompasy.“

Opřela se o zeď a hledala Bondův pohled. „Ještě vám to nedochází?“

Její hlas balancoval na pokraji hysterie. „Až odejde, nastavíme ty gyrokompasy zpátky, zpátky na starý letový plán, takže raketa prostě dopadne do Severního moře, kam dopadnout má.“

Odstoupila od zdi, oběma rukama ho chytila za košili a tázavě se na něj podívala. „Copak to nejde?“

Nejde?“

„A vy znáte hodnoty toho nastavení?“ zeptal se Bond příkře.

„Samozřejmě,“ odsekla. „Počítala jsem je celý rok. Bude nám sice chybět předpověď počasí, ale musíme to

zkusit. Dnešní předpověď hovořila o stálém počasí, takže by zítra mělo být přibližně jako dneska.“
„Proboha,“ řekl Bond. „To bychom mohli dokázat. Ale musíme se někam ukrýt a přivést Draxe na myšlenku, že jsme utekli. Co výfuková šachta? Tedy pokud zvládnu mechanismus jejího otvírání.“
„Je to sto stop přímo dolů,“ zavrtěla Gala hlavou. „A stěny jsou z leštěné oceli. Hladké jako sklo. A žádné lano tady nikde nenajdeme. Všechno odnesli při úklidu. A na pláži jsou stejně strážé.“
Bond se zamyslel, ale po chvíli mu zazářily oči. „Měl bych nápad,“ řekl. „Ale co ten naváděcí radar v Londýně? Nepřesměruje raketu k sobě?“
Gala znovu zavrtěla hlavou. „Má dosah jen asi sto mil,“ řekla.
„Raketa vůbec nezachytí jeho signál. Pokud bude nasměrována do Severního moře, zachytí ji naváděcí radar na člunu. Mé plány nemají chybu. Ale kde se schováme?“
„V jedné z ventilačních šachet,“ řekl Bond. „Pojďte.“
Naposled se rozhlédl po kanceláři. Zapalovač měl v kapse. Pro případ, že by neměli jiné východisko. Nic jiného tu nechtěli. Vyšel za Galou k odpalovací rampě a zamířil k panelu, který ovládal ocelový poklop výfukové šachty.
Po zběžném prozkoumání otočil těžkou páku z „Zu“ na „Auf“.
Za zdí se ozvalo tiché syčení hydraulického mechanismu a pod ocasem rakety se rozevřely dva polokruhové ocelové pláty a zajely pod podlahu. Bond došel k šachtě a podíval se dolů.
V naleštěných stěnách se odrazily oblouky střešní kupole a přes spodní oblouk šachty, který ji stáčel k útesu, sem doléhalo vzdálené dunění moře.
Bond se vrátil do Draxovy kanceláře a strhl sprchový závěs. Ten pak společně s Galou roztrhali na pruhy, které svázali k sobě. Konec posledního pruhu rozcupoval tak, že vypadal jako přetržený. Druhý konec pak pevně přivázal k jedné ze tří ocasních ploch Moonrakeru a spustil provizorní únikové lano do šachty.
Při bližším zkoumání to nepůsobilo příliš věrohodně, ale mohlo jim to získat trochu času.
Velká rudá ústa ventilátorových šachet zela asi čtyři stopy nad zemí. Vzdálenost mezi jednotlivými šachtami byla asi deset yardů.
Bond počítal. Šachet bylo padesát. Opatrně otevřel závěsnou mřížku na jedné z nich a podíval se nahoru. Čtyřicet stop vysoko prosvítalo zvenčí mdlé měsíční světlo. Usoudil, že šachty vedou přímo zdi základny a nahore se v pravém úhlu lomí až k mřížkám na venkovní stěně.
Bond sáhl dovnitř a přejel rukou po povrchu. Spokojeně zabručel, když zjistil, že je z nehlazeného betonu a že z něj ostře vyčnívají nahrubo odříznuté konce ocelových prutů posilujících zdi.
Bude to asi dost bolestivé, ale rozhodně bude možné kousek po kousku vylézt nahoru, jako když horolezci lezou skalním komínem. Nahore se pak za ohybem schovají a musejí tam přechkat pátrání, které bude ztížené přítomností mnoha státních úředníků z Londýna.
Bond si klekl a Gala po jeho zádech vlezla do šachty a začala šplhat nahoru.
Za hodinu už vyčerpaně leželi s poškrábanými chodidly a rameny jeden druhému v náruči, s hlavami kousek od okrouhlé mřížky přímo nad vchodovými dveřmi, a poslouchali vojáky, kteří neúnavně přecházeli ve tmě sto yardů od nich.
Pět hodin, šest, sedm.
Slunce za kupolí pozvolna vycházelo a na útesech začali pokřikovat mořští rackové. Znenadání se v dálce objevily tři postavy, které se k nim rychle blížily, doprovázeny dvojstupem střídajících stráží pochodujících se zdviženými hlavami.
Bond s Galou na ně unaveně mžourali a za chvíli už mohli rozpoznat zarudlého Draxe, bledého Istivého doktora Waltera i lojovitě napuchlého rozespaleho Krebse.
Kráčeli mlčky jako popravčí četa.
Drax vyndal klíče a jeden po druhém beze slova vešli dovnitř jen několik stop pod Bondem a Galou.
Dalších deset minut bylo téměř ticho, jen občas k nim dolehly útržky hlasů, když se muži přiblížili otevřené výfukové šachtě. Bond se usmál při pomýšlení na zuřivý a překvapený výraz Draxovy tváře, na nebohého Krebse bičovaného Draxovým jazykem, na obviňující výraz v očích doktora Waltera. Pak se pod nimi prudce otevřely dveře a Krebs naléhavě zavolal na velitele stráží. Ten se oddělil od půlkruhu ostatních a rychle přiběhl.
„Die Engländer,“ ječel Krebs téměř hystericky. „Utekli! Herr Kapitan si myslí, že by mohli být v jedné ventilační šachtě. Musíme riskovat. Znovu to tu otevřeme a odvětráme šachtami palivové výpary. Herr Doktor pak pročistí všechny šachty parou. Jestli tam jsou, je to jejich konec. Vyberte čtyři muže. Gumové rukavice a azbestové obleky jsou tady. Páru pustíme z topení. Řekněte ostatním, ať poslouchají, jestli někde někdo neřve. Verstanden?“
„Zum Befehl!“ Muž se otočil na podpatku a Krebs, zchvácený strachem, znovu zmizel ve dveřích.
Bond chvíli ležel bez hnutí.
Nad jejich hlavami se ozýval mohutný rachot, jak se kupole znovu rozevírala.
Parní hadice!
Slyšel, jak jejich pomocí potlačovali vzpoury na lodích. Stávky v továrnách. Mají dosah čtyřiceti stop? Vydrží tlak? Kolik kotlů napájí topení? Kde se mezi padesáti šachtami rozhodnou začít? Nechali za sebou Bond s Galou nějaké stopy, které by navedli pronásledovatele právě na jejich šachtu?
Cítil, že Gala čeká na vysvětlení. Na nějaký čin. Na ochranu.
Z půlkruhu se oddělilo pět mužů. Prošli pod nimi a zmizeli.

„Může to bolet,“ zašeptal Bond Gale do ucha. „Nevím, jak moc. Ale nedá se s tím nic dělat. Musíme to prostě vydržet. A musíme být úplně zticha.“ Cítil, jak se k němu přitiskla ještě pevněji. „Zdvihněte kolena. Nestyďte se. Na to teď není čas.“ „Nechte si ty řeči,“ zavrčela Gala. Bond cítil, jak se mu jedno její koleno souká mezi stehna. Sám pokrčil koleno, jak jen to šlo. Gala se zuřivě zavrtěla. „Neblázněte,“ zašeptal Bond a přitiskl si její hlavu na prsa, aby ji alespoň částečně chránil límec rozepnuté košile. Zalehl ji, jak jen se dalo. S kotníky a rukama nemohli moc dělat. Bond jim přetáhl svou košili co nejvíce přes hlavy. Pevně se přitiskli jeden k druhému. Zpocení, stěsnání, bezdeší. Jako dva milenci v křoví, napadlo Bonda. Čekají, až odezní kroky, aby mohli znovu začít. V duchu se pochmurně usmál a naslouchal. V šachtě bylo ticho. Musí být ve strojovně. Walter zřejmě dohlíží jak připevňují hadici na ventil. Bond uslyšel vzdálené zvuky. Kdy asi začnou? Někde nepříliš daleko se ozval táhlý tichý šepotavý sykot, podobný sípavému pískání vzdáleného vlaku. Stáhl si košili zpět a kradmo se podíval skrz mřížku na strážce. Vojáci, které viděl, se dívali nahoru na střechu, někam vlevo od něj. Znovu to zasípění. A znovu. A stále hlasitěji. Viděl, jak se hlavy stráží natáčejí k venkovní mřížce jejich šachty. Zřejmě fascinovaně sledují proudy husté bílé páry tryskající z mřížek větracích šachet v betonové zdi a čekají, zda se z té, nebo té, nebo té další neozve dvojí výkřik. Bond cítil, jak Gale bije srdce. Nevěděla, co je čeká. Důvěřovala mu. „Může to bolet,“ upozornil ji znovu šeptem. „Může to pálit. Ale nezabije nás to. Buďte statečná. Hlavně nevykřikněte.“ „Já to vydržím,“ šeptla hněvivě, ale přitiskla se k němu. Šššš! Už se to blížilo. Ššššš! Ob šachtu. Šššššš! Vedle. Bond ucítil vlhký zápach páry. Drž se, povzbuzoval se v duchu. Objal ji co nejpevněji a zadržel dech. teď. Rychle. Ať už je to za námi, sakra. Náhle ucítil obrovský tlak a horko a palčivou bolest a uslyšel ohlušující hřmot. Vzápětí se rozhostilo naprosté ticho. Ruce a nohy je pálily a studily zároveň. Byli nasáklí vlhkem a zoufale se potřebovali nadechnout čerstvého vzduchu. Automaticky se od sebe odtahovali, aby získali trochu volného prostoru pro ty části těla, na nichž se jim už začaly dělat puchýře. Dech jim chrastil v hrdlech a voda srážející se na betonu jim kapala do otevřených úst, takže se museli natočit bokem a vykašlat ji do potůčku, který tekł pod jejich zmáčenými těly a podél opařených kotníků stékal do vertikální šachty, jíž sem přišli. Výtí páry se vzdalovalo, až nakonec šeplavě ustalo. V úzké betonové kobce teď byl slyšet jen jejich přerývaný dech a tikot Bondových hodinek. Leželi, čekali a snažili se nemyslet na bolest. Po půl hodině – po půl roce – konečně vyšli Walter, Krebs a Drax ven. Nechali však u rakety strážce.

KAPITOLA 24

NULA

„Tak všichni souhlasí?“ „Jistě, Sire Hugo,“ přitakal ministr pro zásobování branných sil. Bond rozpoznal jeho elegantní sebejistou postavu. „Nastavení gyroskopických kompasů dnes ráno vypočetli mí lidé a nezávisle na nich i ministerstvo letectví. Tady jsou výpočty.“ „Když mi tedy ponecháte tu výsadu,“ chopil se Drax proužku papíru a obrátil se k raketovému silu. „Počkejte, Sire Hugo, takhle, prosím. Ruku nahoru.“ Naposledy zacvakaly blesky a spouště fotoaparátů a zavrčely kamery. Pak se Drax otočil a zamířil ke vchodu. Bondovi se zdálo, že se mu snad skrz mřížku dívá přímo do očí. Skupina reportérů a kameramanů se rozplynula a před budovou zůstalo jen několik úředníků, kteří za nervózního hovoru čekali, až Drax vyjde. Bond se podíval na hodinky. Tři čtvrtě na dvanáct. Tak dělej, sakra, pomyslel si. Už postě si opakoval údaje, které ho v nekonečných hodinách bolestivého čekání po parní lázni naučila nazpaměť Gala, a postě už se nadzdvíhl, aby udržel krevní oběh. „Připravte se,“ zašeptal Gale do ucha. „Dokážete to?“ Ucítil její úsměv. „Jistě.“ Snažila se nemyslet na utrpení, které prodělají její zpuchýřované nohy při rychlém sestupu dolů. Pod sebou uslyšeli zaklapnutí dveří a cvaknutí zámku. Ven vyšlo pět strážných následovaných Draxem, který s výpočty v ruce energicky vykročil k hloučku úředníků. Bond se podíval na hodinky. 11.47. „Jdeme,“ zašeptal.

„Hodně štěstí,“ odpověděla.

Prosmýkl se do kolmé šachty. Opatrně rozpínal a stahoval ramena, spouštěl rozedrané tělo po drsném povrchu čtyřicet stop vysoké šachty a rozbolavělými nohama nahmatával ostré ocelové výčnělky.

Modlil se, aby Gala byla schopna dostat se dolů za ním.

Z deseti stop už seskočil a páteř mu zaúpěla nárazem. Vykopl mřížkováný kryt šachty a rozběhl se po ocelové podlaze ke schodům.

Za ním zůstávaly krvavé stopy a kapky krve z rozedraných ramen.

Obloukové lampy byly zhasnuté, ale pronikalo sem dost světla z otevřené střechy. Zlatistá modř oblohy vyvolávala v Bondovi dojem, že je uvnitř obrovského safíru.

Obrovská smrtící jehla uprostřed vypadala jako skleněná. S pohledem upřeným nahoru Bond supěl po nekonečném železném schodišti a připadalo mu, že špička rakety splývá s oblohou.

V nedočkavém tichu, které obklopovalo třpytivou střelu, slyšel Bond odněkud zevnitř Moonrakeru spěšný smrtící tikot. Naplňoval velkou ocelovou komoru jako tlukot srdce v Poeově povídce a Bond věděl, že jakmile Drax na odpalovacím stanovišti stiskne spínač, který vyšle rádiový paprsek k čekající raketě, tikot náhle ustane a ozve se předání startovacího mechanismu, objeví se obláček páry z turbín a vzápětí zařvou tryskové plameny, na nichž se raketa zvolna odlepí od země a majestátně se vydá po gigantické křivce zrychlení.

Bond už měl před sebou můstek složený u zdi. Bleskově sáhl po páce a můstek se pomalu začal natahovat ke dvířkům komory, v níž byly gyroskopické kompasy.

Bond se po čtyřech vydal na cestu, ještě než se můstek přisál k leštěnému chromu rakety. Podle Galina popisu našel okrouhlý vypínač velikosti šilinku. Stiskl jej. Ozvalo se klapnutí a dvířka na silném péru se prudce otevřela. Dovnitř. Pozor na hlavu. Třpytivé páčky pod růžicemi kompasů. Otočit, nastavit.

Hotovo. To by byl výkřik, teď ještě klopení a vybočení. Otočit. Nastavit. Jemně. Tak.

Poslední pohled. A pohled na hodinky. Zbývají čtyři minuty. Hlavně žádnou paniku. Zpátky. Zaklapnout dveře. Přeběhnout můstek. Nedívat se dolů. Zdvihnout můstek. Klapnutí o stěnu. A teď po schodech dolů. Tik-tik-tik-tik.

Na okamžik se podíval dolů. Gala přidržovala dveře Draxovy kanceláře a v bledém obličejí se jí zračilo napětí. Bože, bolí ho celé tělo!

Poslední skok a nemotorné zabočení doprava. Klap. Gala zavřela první dveře. Další klapnutí a rychle přes kancelář do sprchy. Vzápětí už v objetí prudce oddychují pod tekoucí vodou.

Přes šum vody i tlukot vlastního srdce uslyšel Bond z Draxova velkého rádia přes tenkou spojovací zeď mezi koupelnou a kanceláří zapraskání statické elektřiny a pak hlas reportéra BBC. Gala je nezapomněla zapnout, když pracoval na gyrokomposech.

„...pětiminutový odklad,“ řekl příjemný vzrušený hlas. „Sir Hugo se nechal přesvědčit, aby pronesl pár slov do éteru.“ Bond zavřel sprchu, aby lépe slyšeli. „Vypadá velmi sebevědomě. Právě něco šeptá ministroví do ucha. Oba se smějí. Co mu asi říkal? Á, tady je můj kolega s poslední zprávou o počasí z ministerstva letectví. Tak co?”

Výborné počasí ve všech výškách. Nádhera. I tady dole je celkem hezky. Haha. Ty davy lidí v dále na pláži poblíž stanoviště pobřežní stráže se docela opálí. Musí jich být tisíce. Co říkáte? Dvacet tisíc? Skutečně to tak vypadá. A walmerská pláž se jimi černá také. Sjel se sem zřejmě celý Kent. Obávám se, že nás dnes bude pěkně bolet za krkem. Víc než ve Wimbledonu. Haha. Ale, copak se to děje tam dole u mola? Neuvěřitelné, podél mola se právě vynořila ponorka.

Skutečně impozantní pohled. Řekl bych, že patří k našim největším.

A na molu je celý pracovní tým Sira Huga Draxe. Stojí tu seřazení jako na vojenské přehlídce. Úžasný pohled. A nyní se naložují.

Dokonalá disciplína. Zřejmě nápad ministerstva námořnictví.

Zvláštní tribuna přímo v Kanálu. Nádherná podívaná. Přál bych vám být u toho. A už k nám přichází Sir Hugo Drax. Za okamžik k vám promluví. Majestátní postava. Všichni ho tu zdraví. Jsem si jistý, že bychom ho dnes chtěli pozdravit všichni. Přichází k odpalovacímu stanovišti. Vidím přes něj přímo na třpytící se špičku Moonrakeru, která ční z otevřené kupole sila. Doufám, že to někdo filmuje. A už je tady.“

Odmlka. „Sir Hugo Drax“

Bond se podíval na Galin mokrý obličej. Mlčky se objímali a chvěli v bouři emocí. Ulpěli na sobě prázdnými bezdnými očima.

„Vaše Veličenstvo, muži a ženy Anglie,“ ozval se Draxův sametově chroptivý hlas. „Právě se chystám zmínit chod anglických dějin.“

Odmlka. „Během několika minut změni Moonraker životy vás všech, v některých případech, ehm, drasticky. Jsem hrdý a velice potěšený, že si osud vybral ze všech mých spoluobčanů právě mne, abych odpálil tento obrovský šíp pomsty k obloze a před očima celého světa tím demonstroval sílu své vlasti. Tato událost se doufám stane účinným varováním nepřítelům mé země, že jejich osud bude vepsán slzami a krví do prachu a popele. Děkuji, že jste mi věnovali pozornost, a upřímně věřím, že ti z vás, kteří budou moci, zopakují dnes večer má slova svým potomkům.“

Z přístroje se ozval váhavý potlesk a vzápětí příjemný hlas reportéra. „Tak to byla slova Sira Huga Draxe. Za několik okamžiků půjde ke spínači a odpálí Moonraker. Byl to jeho první veřejný projev.

Velice, ehm, otevřený. Sir Hugo skutečně neváží slova. Mnozí z vás však jistě řeknou, že to není na

škodou. A teď nadešel čas předat mikrofon našemu odborníkovi, plukovníku letectva Tandymu z ministerstva zásobování branných sil, který nám popíše start Moonrakeru. Pak uslyšíte Petera Trimbla z hlídkové lodi Merganzer flotily Jejího Veličenstva, který vám popíše dění v cílové oblasti. Plukovník Tandy.“

Bond se podíval na hodinky. „Už jenom minuta,“ řekl Gale. „Bože, jak rád bych teď dostal Draxe do ruky.“

Odloupl z kostky mýdla několik kousků. „Ucpěte si tím uši, až bude čas,“ podal dva Gale.

„Ten rámus bude příšerný, žár nedokážu odhadnout. Nebude to trvat dlouho a ty ocelové zdi to zřejmě vydrží.“

Gala se na něj podívala. „Když mě budete objímat, nebude to tak zlé,“ usmála se.

„...Sir Hugo má ruku na spínači a sleduje hodinky.“

„DESET,“ vmísil se do vysílání jiný hlas, sytý a zvučný jako zvon.

Bond otevřel kohoutek sprchy a voda jim se sykotem znovu smáčela objímající se těla.

„DEVĚT,“ zazvonil hlas časoměřiče.

„...operátoři u radarů sledují obrazovky. Jsou na nich jen vlnovky...“

„OSM.“

„...na uších sluchátka. Naše pevnůstka by měla být nezničitelná. Má pyramidovou střechu a sedmadvacet stop silné...“

„SEDM.“

„...rádiový paprsek nejprve zastaví časový mechanismus u turbín a spustí startér. Vytrysknou plameny...“

„ŠEST.“

„...a otevřou se ventily. Tekuté palivo. Tajné složení. Něco úžasného. Dynamit. Z palivových nádrží...“

„PĚT.“

„...proudí palivo do raketového motoru, kde proběhne zážeh...“

„ČTYŘI.“

„...mezitím sloučením peroxidu vodíku a manganistanu draselného vznikla pára, která pohání palivová čerpadla...“

„TRI.“

„...a ta prohánějí vznícené palivo motorem. Do výfukové šachty vyšlehnou obrovské plameny. Neuvěřitelný žár dosahuje tří a půl tisíce stupňů.“

„DVA.“ ven.

„...Sir Hugo se chystá stisknout spínač. Dívá se škvírou. Na čele se mu perlí pot. Je tu naprosté ticho. Neuvěřitelné napětí...“

„JEDNA.“

Nic než šum vody, padající na dvě těla v objetí.

TEĎ! Bond vykřikl a srdce mu při tom poskočilo do krku. Cítil, jak se Gala chvěje. Ticho. Jen šumění vody.

...Sir Hugo odešel z odpalovacího stanoviště. Klidně a přirozeně kráčí k okraji útesu. Vstupuje na plošinu výtahu. Jede dolů. Musí přece na ponorku. Televizní kamery zachytily sira Huga na molu. Otáčí se a mává. Starý dobrý sir Hugo.

Obláček páry u ocasu rakety. Zbývá pár vteřin. K Bondovi s Galou dolehlo tiché dunění, které stále sílilo.

Zdi se třásly a podlaha se jim chvěla pod nohama. Příšerný, ničivý rámus.

Drž ji! Drž ji! Dost! Dost už! Dost už toho rámusu!

Bond měl dojem, že omdlí. Voda vařila. Musí ji vypnout.

Ne. Kohoutek odpadl. Pára, pach železa a barvy.

Dostaň ji odsud! Dostaň ji odsud!! Dostaň ji odsud!!!

A najednou ticho. Ticho, které se dalo nahnátnout, obsáhnout.

Bond tiskl Galu v náručí. Leželi na podlaze Draxovy kanceláře.

Svítilo sem světlo z koupelny. Kouř se zvolna rozplýval. I pach kovu a barvy. Ocelová stěna byla vydutá jako puchýř. Gala měla otevřené oči a usmívala se. Ale co raketa? Co se stalo? Londýn?

Severní moře? Rádio. Vypadá neporušeně. Bond zatřepal hlavou aby se mu začal vracet sluch. Vzpomněl si na mýdlo a vydloubl je z uší.

...nadzvukové rychlosti. Je přesně uprostřed radarové obrazovky. Start se dokonale povedl. Obávám se však, že kvůli hluku jste nic neslyšeli. Bylo to úžasné. Nejprve vyšlehly plameny z výfukové šachty v útesu a špička rakety se začala pomalu sunout vzhůru. A najednou se objevila celá, podobná velké stříbrné tužce. Vzpřímená na obrovském plamenném sloupci, který bičuje beton stovky yardů.

Ten hluk nám málem zničil mikrofony. Z útesu se odtrhly obrovské balvany a beton vypadá jako pavučina.

Strašlivá vibrace. Raketa.

Rychle zrychluje. Sto mil za hodinu. Tisíc.

A,“ odmlka, „co říkáte? Skutečně! Nyní už letí rychlostí přes deset tisíc mil za hodinu!

Jedenáct tisíc mil vysoko. Samozřejmě už ji neslyšíme. Ještě několik vteřin vidíme její plamen. Je jako hvězda. Sir Hugo na ni musí být pyšný.

Ponorka odstartovala jako raketa, haha, a už je na moři. Určitě rychlostí přes třicet uzlů. Zanechává za sebou širokou brázdu a míří na sever. Brzy se dostane k hlídkovým lodím. Muži na ní viděli start rakety a uvidí i její dopad. Překvapivá vyhlídková cesta. Nikdo z nás o ní neměl tušení. Dokonce i lidé od

námořnictva vypadají trochu zmateně. Volal sem vrchní velitel. Víc vám odsud nejsem schopen říct, takže přepojuji na Petera Trimbla, který je na palubě lodi Merganzer někde u východního pobřeží.“

Jen zdvihající se hrudníky dvou bezvládných těl v kaluži rozlévající se po podlaze svědčily o tom, že Bond s Galou ještě žijí. Jejich poničené ušní bubínky však úporně lapaly praskání, které se krátce ozvalo z kovového rádia. Šlo o výsledek jejich práce.

„Hlásí se Peter Trimble. Je tu nádherné ráno, tedy chci říct odpoledne. Nacházíme se severně od Goodwin Sands. Moře je naprosto klidné, je bezvětří a slunečno. V cílové oblasti není hlášena žádná loď. Je to tak, komandéře Edwardsi? Ano, kapitán naší lodi říká, že oblast je prázdná.

Na radaru se dosud nic neobjevilo. Nesmím vám říct bližší údaje.

Z bezpečnostních důvodů. Každou chvíli bychom však měli raketu zachytit. Je to tak, kapitáne? A už se nám objevuje na obrazovce. Z můstku pochopitelně není vidět. Je tak sedmdesát mil severně od nás. A už vidíme Moonraker. Úžasný pohled. Jako by duněl hrom. Z ocasu šlehá dlouhý plamen. Musí být deset mil daleko, ale to světlo nelze přehlédnout. Ano, kapitáne? Jistě, vidím. Tak to je zajímavé. Velkou rychlostí se blíží ponorka. Už je jen míli vzdálená. Zřejmě je to ta, na jejíž palubě je údajně Sir Hugo Drax. Nikdo z nás zde o ní nebyl informován. Kapitán Edwards říká, že ponorka neodpovídá na světelnou ani vlajkovou signalizaci. Velice záhadné. Už ji vidím zcela jasně dalekohledem.

Změnili jsme kurs, abychom ji mohli zachytit. Kapitán tvrdí, že nepatří k naší flotile. Myslí si, že je to cizí ponorka. Ted' rozvinula vlajku. Cože?

Panebože. Kapitán říká, že je to ruská loď. Neuvěřitelné. A ted' stahuje vlajku a jde pod hladinu. Bum. Slyšeli jste to? Vypálili jsme přes ni. Ale zmizela. Cože? Operátor sonaru říká, že pod vodou ještě zrychlila. Dvacet pět uzlů. Úžasně. Pod vodu samozřejmě nevidíme, ale už je v cílové oblasti. Moonraker už se otočil a je na cestě dolů. Má výšku tisíc mil.

Padá rychlostí deset tisíc mil za hodinu. Bude tu každou chvíli. Doufám, že nedojde k tragédii. Rusové jsou v nebezpečné oblasti. Operátor radaru to potvrzuje zdvižením ruky. Blíží se. Blíží se... Všichni tady zmlkli. Bože! Co je? Pozor! Pozor! Strašlivá exploze. Do vzduchu stoupá černý oblak. Blíží se k nám vlna. Obrovská vodní stěna. A tady je ponorka. Bože. Je převrácená. Blíží se. Blíží se...“

KAPITOLA 25

NULA PLUS

„...Dosud dvě stě mrtvých a přibližně stejně pohřešovaných,“ řekl M. „Hlášení z východního pobřeží stále docházejí a máme tu také špatnou zprávu z Holandska. Vlna poškodila jejich ochranné valy v délce několika mil. Naše ztráty se týkají většinou hlídkových lodí.

Dvě se převrhly – jednou z nich byl Merganzer. Velící důstojník je nezvěstný, stejně jako ten člověk z BBC. Kotviště u goodwinských majáků jsou poškozena. Zatím nemáme zprávy z Belgie a Francie.

Až se tohle všechno vyřeší a utřídí, zřejmě se nedoplatíme.“

Bylo sobotní odpoledne a Bond byl přesně tam, kde začal – seděl u psacího stolu naproti klidnému muži s chladným šedým očima, který ho někdy před sto lety pozval na večeři a partičku bridže. O židli měl opřenou hůl s gumovou násadou.

Pod šaty byl samý obvaz a náplast. Kdykoli pohnul nohama, pocítil bolest. Přes pravou tvář a kořen nosu se mu táhla čerstvá řezná rána, která svítila červenou masťou. Rukou v rukavici neohrabaně držel cigaretu – M ho zcela neočekávaně sám vybídl, aby si zapálil.

„Jsou nějaké zprávy o té ponorce, pane?“ zeptal se.

„Už ji našli,“ řekl M spokojeně. „Leží na boku v hloubce asi třiceti sáhů. Kotví tam záchranná loď, která měla hledat zbytky rakety.

Trup ohledali potápěči a zevnitř se neozývají žádné zvuky. Sovětský velvyslanec navštívil ráno ministerstvo zahraničí. Podle všeho oznámil, že z Baltu už vyplula jejich záchranná loď, ale na tu přirozeně nemůžeme čekat, protože ponorka je překážkou v navigaci.“ „M“ se zasmál. „Tedy byla by, kdyby někdo navigoval v Kanálu v hloubce třiceti sáhů. Stejně jsem rád, že nejsem členem kabinetu,“ dodal suše.

„Od konce vysílání nepřetržitě zasedají. Vallance se spojil s tou Edinburskou advokátní kanceláří, ještě než otevřeli to Draxovo velitelství světa. Předpokládám, že to bude úžasné počtení. Jako by to psal Jehova. Vallance to včera večer přinesl na to zasedání vlády a zůstal, aby podal podrobnější informace.“

„Já vím,“ řekl Bond. „Celý večer mi neustále telefonoval do nemocnice o podrobnosti, naposled ještě po půlnoci.“

Ozval se zvonek telefonu. „M“ se ozval, chvíli uctivě naslouchal a přisvědčil. „Ano pane,“ řekl a položil sluchátko.

„M“ se otočil na židli k oknu a zahleděl se na panorama města. Po okenní římse se procházel holub. Přecházel sem a tam, pokyvoval hlavou a vrkal, až nakonec odletěl do parku. Z dálky ospale hučel pouliční ruch.

Jak blízko bylo k tomu, aby se tu místo něj pod černo-oranžovou oblohou ozývaly jen zvonce sanitek a výkřiky lidí z trosk budov, aby tu všude čpěl pach spáleniny. Tichý tlukot srdce Londýna mohl být na celou generaci přerušen. A celá generace jeho obyvatel mohla ležet mrtvá v troskách civilizace, která by se po staletí nemusela vzpamatovat.

A k tomu všemu mohlo dojít kvůli jednomu člověku, který podváděl v kartách jen proto, aby nakrmil plameny svého šíleného ega.

Jenže tu byl úzkoprsý předseda klubu Blades, který ho odhalil, byl tu M, který slíbil pomoc starému příteli, byl tu Bond se svou polozapomenutou lekcí od profesionálního karbaníka, byla tu Vallanceova předběžná bezpečnostní opatření, byla tu Galina paměť na čísla, byla tu celá řada drobných okolností, celá řada náhod.

Či to byl vlastně úradek?

Ozvalo se ostré zaskřípění, jak se M otočil zpátky. Bond se přes stůl znovu pozorně zahleděl do jeho šedých očí.

„To byl ministerský předseda,“ řekl M. „Chce, abyste se slečnou Brandovou odjeli ze země.“ Sklopil oči a zahleděl se na hlavici dýmky. „Zítřa odpoledne máte být pryč. V tomhle případě figuruje příliš mnoho lidí, kteří znají vaše tváře. Mohli by si dát dvě a dvě dohromady, kdyby uviděli, v jakém jste oba stavu. Odjeďte, kamkoli se vám zlíbí. Utrácet můžete neomezeně. V jakékoli měně. Budu informovat hlavního pokladníka. Zůstaňte venku měsíc. A hlavně se držte stranou společnosti. Měli jste odjet už dnes odpoledne, ale slečna Brandová má být zítra v jedenáct dopoledne v Buckinghamském paláci. Bude vyznamenána Jiřským křížem. Přirozeně to bude zveřejněno až po Novém roce. Rád bych ji jednou poznal. Musí to být skvělá dívka. V podstatě,“ upřel M na Bonda zcela nečitelný pohled, „chtěl ministerský předseda vyznamenat i vás. Zapomněl, že u nás se tyhle věci nepěstují. A tak mě požádal, abych vám poděkoval. Řekl pár lichotivých věcí o Tajné službě. Bylo to od něj velice laskavé.“

M vykouzluil jeden ze svých vzácných úsměvů, které mu rozjasnily tvář nezvyklou vřelostí. Bond jeho úsměv opětoval. Oba chápali, že některé věci musí zůstat nevyřčeny.

Bond věděl, že je čas odejít, a vstal. „Velice vám děkuji, pane,“ řekl. „A jsem potěšen i za slečnu Brandovou.“

„Dobrá, tak to je všechno. Uvidíme se za měsíc. A mimochodem,“ dodal M, „zastavte se ve své kanceláři. Máte tam něco ode mě. Malé memento.“

James Bond sjel výtahem a dobelhal se po známé chodbě ke své kanceláři. Jeho sekretářka urovnávala nějaké papíry na stole, který sousedil s jeho stolem.

„008 se už vrací?“ zeptal se.

„Ano,“ usmála se šťastně. „Přiletí dnes večer.“

„Tak to jsem rád, že budete mít společnost,“ řekl Bond. „Já zase odjízdim.“

„Á,“ řekla a vrhla letmý pohled na jeho obličej. „Vypadáte, že si potřebujete trochu odpočinout.“

„Taky si odpočinu,“ řekl Bond. „Odjízdim do měsíčního exilu.“

Vzpomněl si na Galu. „Budete si užívat dovolené. Mám tu něco?“

„Dole vám stojí nový vůz. Přejímala jsem ho. Ten člověk říkal, že jste si ho ráno objednal na zkušební jízdu. Vypadá nádherně. A taky tu máte balíček z šéfovy kanceláře. Mám ho rozbalit?“

„Prosím,“ řekl Bond.

Posadil se ke stolu a podíval se na hodinky. Pět hodin. Cítil se unavený. Věděl, že tenhle pocit ho neopustí ještě několik dní. Takhle reagoval po splnění každého těžkého úkolu, únava byla jen dozvukem přestálého napětí, nervové zátěže a prožitého strachu.

Jeho sekretářka se vrátila s dvěma těžkými lepenkovými krabicemi. Položila mu je na stůl. Bond jednu otevřel. Když uviděl promaštěný papír, věděl, co má očekávat.

V krabici byla kartička. Vytáhl ji a přečetl si ji. Admirálovým zeleným inkoustem na ní bylo napsáno.

„Možná, že je budete potřebovat.“ Bez podpisu.

Bond rozbalil papír a potěškal v ruce novou leskou berettu. Upomínka. Ne. Připomínka. Pokrčil rameny a zasunul zbraň pod sako do prázdného podpažního pouzdra. Neohrabaně se zvedl.

„V té druhé krabici bude zřejmě kolt s dlouhou hlavní,“ řekl sekretářce. „Schovejte mi ho tu, dokud se nevrátím. Pak si ho vezmu na střelnici a zastřelím.“

Došel ke dveřím. „Takže zatím, Lil,“ řekl, „pozdravujte 008 a řekněte mu, ať na vás dává pozor. Já budu ve Francii. Adresa bude na stanovišti F. Ale jen pro nejnutnější případy.“

Usmála se na něj. „Co to znamená nejnutnější?“ zeptala se.

Bond se zasmál. „Jakákoli pozvánka na partičku bridže.“ řekl.

Odbelhal se z kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Mark VI, rok výroby 1953, byl sportovní kabriolet stejné šedé barvy jako starý čtyřapůllitrový bentley, který skončil v maidstoneských garážích. Nový vůz měl temně modré kožené čalounění, které pohodlně zašumělo, když se Bond usazoval vedle zkušebního řidiče.

Za půl hodiny pomáhal zkušební řidič na rohu Birdcage Walk a Queen Anne's Gate Bondovi z vozu.

„Přirozeně z něj můžete dostat víc, když budete chtít, pane,“ řekl. „Když nám ho ještě na čtrnáct dní necháte, vyladíme vám ho tak, že bude jezdit přes stovku.“

„Později,“ řekl Bond. „Beru ho hned. Za jedné podmínky. Že mi ho do zítřejšího večera dovezete do přístavu v Calais.“

Zkušební řidič se zazubil. „Rozumím,“ řekl. „Sám se o to postarám. Uvidíme se v přístavišti, pane.“

„Výborně,“ řekl Bond. „Jedte po A 20. Doverská silnice je v současné době velice nebezpečná.“

„Bez obav, pane,“ řekl řidič. Pomyslel si, že ten chlap, přes všechno, co ví o autech, bude pěkná

padavka. „To je hračka.“

„Ne každý den,“ usmál se Bond. „Na shledanou v Calais.“
Aniž čekal na odpověď, odkulhal za pomoci hole do parku, kde paprsky večerního slunce pronikaly v prašných sloupcích korunami stromů.
Bond si sedl na jednu lavičku, z níž byl výhled na ostrůvek na jezeře, vytáhl tabatěrku a zapálil si cigaretu. Podíval se na hodinky.
Za pět minut šest. Vzpomněl si, že Gala je typ dívky, která bývá přesná. Na večeri objednal rohový stůl.
A potom? Nejdřív však budou spřádat příjemné plány. Co má ráda? Kam by ráda jela? Kde už vůbec byla? Přirozeně v Německu. A ve Francii? Na Paříž musí zapomenout. Můžou se tam zastavit na zpáteční cestě.
První noc musí dojet co nejdál, daleko od Pas de Calais. Mezi Montreuil a Etaples je statek, kde báječně vaří. Odtud se mohou rychle dostat k Loře. Pár dní si užívat hotýlků na jejích březích. Nikoli hradních měst, ale například Beaugency. Pak pomalu na jih, hezky po vedlejších silnicích, vyhýbat se pětihvězdičkovému životu. Pozvolné poznávání.
Bond se napřimil. Poznávání čeho? Jeden druhého? Začíná to s ní snad myslet vážně?
„Jamesi.“
Jasný, vysoký, trochu nervózní hlas. Hlas, jaký neočekával.
Vzhlédl. Stála několik stop od něj. Měla našikmo posazený černý baret a vypadala přitažlivě a záhadně jako žena, již vidíte osamělou v kabrioletu odjíždět do zahraničí, nedosažitelnější a žádoucnější než všechny, co jste kdy poznal. Jako žena, která se chystá na milování s jiným. Jako žena, která vám není souzena.
Bond vstal. Vzali se za ruce.
První se vymkla Gala. Neposadila se.
„Chtěla bych, abyste u toho zítra mohl být také, Jamesi,“ podívala se na něj něžně. Něžně, pomyslel si, ale také tak trochu uhýbavě.
Usmál se. „Zítra ráno nebo zítra večer?“
„Nedělejte si legraci,“ zasmála se a zčervenala. „Myslela jsem v Buckinghamském paláci.“
„Co budete dělat potom?“ zeptal se Bond.
Obezřetně se na něj podívala. Co mu ten její pohled připomínal?
Morphyho pohled? Pohled, jímž on sám počastoval Draxe při posledním rozdělení v Blades? Ne. Ne tak docela.
V tomhle bylo něco jiného. Něha? Lítost?
Podívala se mu přes rameno.
Bond se otočil. Asi sto yardů od nich stál vysoký, světlavý, nakrátko ostříhaný mladík. Byl k nim zády a zjevně zabíjel čas.
Bond se otočil ke Gale a narazil na její vyrovnaný pohled.
„Budu si ho brát,“ řekla tiše. „Zítra odpoledne.“ A pak, jako by jiného vysvětlení nebylo zapotřebí, dodala, „je to detektiv inspektor Vivian.“
„Aha,“ řekl Bond a křečovitě se usmál. „Chápu.“
V nastalém tichu od sebe odvrátili pohledy.
A proč vlastně očekával ještě něco? Polibek. Přimknutí dvou vyděšených lidí uprostřed nebezpečí. Nic víc přece mezi nimi nebylo.
A mohl mu to také prozradit zasnubní prsten. Proč si automaticky myslel, že ho nosí jen kvůli tomu, aby si držela od těla Draxe? Proč si představoval, že bude sdílet jeho touhy, jeho plány?
A co teď? uvažoval Bond. Pokrčil rameny, aby setřásl bolest prohry, která je o tolik větší než potěšení z úspěchu. Konec hry. Musí ustoupit z cesty těm dvěma mladým lidem a přesunout se jinam. Ničeho nesmí litovat. Žádný falešný sentiment. Musí setrvat v roli, v níž ho vidí ona. Drsný světák. Tajný agent.
Chlap, který je pouhou siluetou.
Nervózně se na něj podívala jako na cizince, který se pokoušel zaklínit nohou dveře jejího srdce.
Bond se na ni příjemně usmál. „Já žárím,“ řekl. „Měl jsem s vámi na zítřejší večer jiné plány.“
Oplatila mu úsměv, vděčná za prolomené mlčení. „A jaké?“ zeptala se.
„Chtěl jsem vás odvézt na jeden statek ve Francii,“ řekl. „A po báječné večeri jsem se chtěl přesvědčit, jestli je pravda to, co říkají o výkřiku růže.“
Zasmála se. „Mrzí mě, že vám nemůžu vyhovět. Ale na utrnutí čeká spousta dalších.“
„Ano, taky bych řekl. Tak sbohem, Galo.“ Vztáhl ruku.
„Sbohem, Jamesi.“
Naposled se jí dotkl a pak se od sebe odvrátili a odešli do svých odlišných životů.

O autorovi

Ian Fleming se narodil v roce 1908 a vystudoval Eton. Krátce studoval na vojenské akademii v Sandhurstu a poté si odjel doplnit vzdělání do zahraničí. Když se mu v roce 1931 nepodařilo získat místo na ministerstvu zahraničí, nechal se zaměstnat agenturou Reuter.
Během druhé světové války byl tajemníkem ředitele námořní zpravodajské služby na ministerstvu námořnictví, kde se vypracoval z poručíka na komandéra. Tato práce ho vybavila prvotřídními znalostmi tajných operací.
Po válce pracoval v zahraničním oddělení Kemsley Newspapers a na Jamajce si postavil své sídlo zvané

Zlaté oko (Goldeneye). Zde také ve dvačtyřiceti letech napsal CASINO ROYALE, svůj první román s Jamesem Bondem. Až do své smrti v roce 1964 jich vydal celkem čtrnáct. Přes čtyřicet milionů prodaných výtisků založilo mezinárodní kult Jamese Bonda.

Dílo Iana Fleminga:

Příběhy Jamese Bonda:

Casino Royale Live and Let Die (Žít a nechat zemřít)

Moonraker Diamonds are Forever (Diamanty jsou věčné)

From Russia with Love (Srdečné pozdravy z Ruska)

Dr No Goldfinger

For Your Eyes Only (Jen pro tvé oči)

Thunderball

The Spy Who Loved Me (Špion, který mne miloval)

On Her Majesty's Secret Service (V Tajné službě Jeho Veličenstva)

You Only Live Twice (Žiješ jenom dvakrát)

The Man with the Golden Gun (Muž se zlatou zbraní)

Octopussy and The Living Daylights Non-fiction

The Diamond Smugglers (Pašeráci diamantů)

Thrilling Cities (vzrušující města)